

ELISABETH

Recipienta medaliei de onoare a lui Hristos

KEN YATES

E L I S A B E T H

Recipienta medaliei de onoare a lui Hristos

K E N Y A T E S

Grace Evangelical Society
Denton, Texas 76210

Elisabeth: Recipienta medaliei de onoare a lui Hristos

Drepturi de autor © 2024 Grace Evangelical Society

P.O. Box 1308, Denton, TX 76202

Tipărit în SUA.

Titlul în limba engleză:

Elisabeth: Christ's Medal of Honor Recipient

© 2022 Yates, Ken W., 1958-

Pentru informații, vă rugăm să contactați la:

ges@faithalone.org, www.faithalone.org

Traducătoare: Georgiana Paleanu

Fotografie de copertă: Elisabeth, ca domnișoară de onoare la nunta surorii ei, Kathryn.

Toate drepturile rezervate. Nicio parte a acestei cărți nu poate fi reprodusă sub nicio formă fără permisiunea prealabilă a editorului, cu excepția cazurilor prevăzute de legislația americană privind drepturile de autor.

Cu excepția cazului în care se menționează altfel, toate citatele din Scriptură sunt din versiunea Cornilescu 1924 – revised 2010, 2014. (Drepturi de autor © 1924 de către British and Foreign Bible Society.)

E L I S A B E T H

Recipienta medaliei de onoare a lui Hristos

K E N Y A T E S

Grace Evangelical Society
Denton, Texas 76210
www.FaithAlone.org

MULȚUMIRI SPECIALE

Elisabeth era mai fericită atunci când făcea parte dintr-un grup. A crescut într-o familie de militari și s-a mutat de multe ori în viață. Astfel, a întâlnit multe grupuri diferite de prieteni.

Acești prieteni i-au adus multă bucurie. Fie că se jucau de-a îmbrăcatul, organizau o piesă de teatru, participau la un joc, rămâneau peste noapte, participau la petreceri, făceau parte din grupuri de educație la domiciliu sau ieșeau la plimbare în scaunul ei, o includeau întotdeauna în grup. Când era cu ei, se simțea parte din grup.

Ca tată, am prețuit cu adevărat toți acești prieteni. Vreau să le exprim recunoștința și aprecierea mea. Sunt mulți cei care îmi vin în minte: familia Yates; verii și verii de gradul doi ai familiei Naillieux; și familiile Tarvin, Marr, Herbert, Ohnesorge, Andree, Lockhart, Butler, Hoyt, Kovache, Uyeno, Livingston, Cornett, Todd, Usher, Naething, Gunter și Felicity.

Uneori, am fost tentat să cred că toate aceste persoane erau doar amabile. Reflectând la acest lucru, mi-am dat seama că și ele au beneficiat din relația lor cu Elisabeth. Puteam vedea asta pe fețele lor și nu am nicio îndoială că erau conștienți de același lucru.

O altă situație în care Elisabeth era deosebit de fericită era atunci când se afla în biserică. În perioada în care am fost în armată, aceste biserici erau aproape întotdeauna capele militare. Când familia ei a părăsit armata, a frecventat două biserici din comunitatea civilă. Și aceste biserici au primit-o cu brațele deschise. Sunt prea multe persoane cărora să le mulțumesc, așa că voi menționa doar câte un reprezentant de la fiecare. Vă mulțumesc, Alice și Eise. Cei care au făcut parte din aceste biserici vor înțelege de ce aceste femei au fost alese ca reprezentante.

Elisabeth

Sunt conștient că trecerea timpului poate să mă fi făcut să uit alte persoane care ar trebui menționate. Știți cine sunteți. Tuturor celor care ați făcut-o pe Elisabeth parte din viața voastră, în orice formă, familia noastră dorește să vă mulțumească.

DEDICAȚIE

Această carte este dedicată lui Choop, Chaurchen,
Bange și Kit. Aștept cu nerăbdare ziua în care
căpitanul va reuni din nou echipa
(Evrei 2:10).

De asemenea, cartea este dedicată lui Eli (Evrei 4:14-16).

CUPRINS

1. Introducere	1
2. Un an mai târziu.....	3
3. Cine a păcătuït, Doamne?	21
4. O veșnicie comunistă?	37
5. Harul Său este de ajuns	49
6. Fiind martor la un miracol	61
7. Cum a făcut-o?.....	67
8. Roada Duhului	75
9. Fericiții	79
10. Ferice de cei săraci în duh.....	85
11. Ferice de cei flămânzi după neprihănire (Matei 5:6-8).....	93
12. Ferice de cei împăciuitori și milostivi	97
13. Dragostea: Calitatea care lipsește	105
14. Cum pot să-i slujesc pe ceilalți?.....	111
15. Vă rog, ajunge cu pozele din vacanță	117
16. 14 Iulie 2020	125
17. Bine ai venit acasă.....	133
18. Măreția în Împărăția lui Hristos	143
19. Cine este acea femeie măreață care stă acolo?.....	153
20. Omagiu din partea unei surori.....	159
21. Concluzie	163

Elisabeth

CAPITOLUL UNU

Introducere

Pentru mulți oameni și în multe culturi, numele lui Iov este aproape sinonim cu suferința. A fost un om care și-a pierdut toți copiii, întreaga avere și sănătatea. Cei mai apropiați prieteni l-au abandonat, acuzându-l de lucruri pe care nu le făcuse. Până și soția lui s-a întors împotriva lui.

Puțini oameni din istorie pot înțelege prin ce a trecut el. Dar atunci când citim despre ceea ce a îndurat, putem înțelege de ce simțea că viața unui om este scurtă și caracterizată de adversități. În mijlocul suferințelor sale, el a spus:

„Omul născut din femeie
Are viața scurtă, dar plină de necazuri.
Se naște și e tăiat ca o floare;
Fuge și piere ca o umbră.”
(Iov 14:1-2)

Majoritatea dintre noi nu am suferit la fel de mult ca Iov, dar, pe măsură ce trăim mai mult, ajungem să fim tot mai de acord cu ceea ce ne spune el. În Vechiul Testament, Iov a devenit un exemplu pentru alții, iar prin el Dumnezeu ne-a învățat anumite lecții despre încercări. Iacov, care a scris cu peste două mii de ani mai târziu, a afirmat că și astăzi toți putem învăța lecții din viața lui Iov (Iacov 5:11).

Deși putem învăța multe de la Iov în ceea ce privește suferința, venirea și exemplul lui Isus Hristos ne-au oferit învățături și mai profunde. Am putea spune că Iov era ca o lumină de veghe într-o cameră întunecată, luminând adevărul despre dificultățile din viața

poporului lui Dumnezeu. Hristos, pe de altă parte, este ca soarele de la amiază într-o zi fără nori, care luminează totul.

În paginile Noului Testament, prin Hristos și în învățătura Sa, ni se arată clar ce vrea Dumnezeu să vedem despre suferință. Isus a fost Învățătorul prin excelență.

Prin harul lui Dumnezeu, putem învăța lecțiile pe care Învățătorul ni le-a dat prin propria Sa viață și le putem observa în viețile celorlalți atunci când trec prin încercări. Când facem acest lucru, este pe deplin potrivit să spunem că Îl vedem pe *El* în alții.

Uneori avem binecuvântarea de a observa aceste calități la cei apropiați, la oamenii pe care îi vedem în fiecare zi. Pentru mine, una dintre aceste persoane a fost Elisabeth, pe care o numeam Libby. Aceasta este tema principală a acestei cărți.

CAPITOLUL DOI

Un an mai târziu

14 iulie 2021. Astăzi se împlinește exact un an de când Libby a murit. Avea treizeci și cinci de ani. Era fiica mea. Soția mea, Pam, cele trei fiice ale noastre: Emily, Amy, Kathryn, și cu mine, am mers să luăm cina la restaurantul preferat al lui Libby, în memoria ei.

Chelnerița ne-a întrebat dacă sărbătorim ceva, iar niciunul dintre noi nu a știut exact cum să răspundă, așa că am schimbat subiectul. Am făcut acest lucru atât pentru că nu voiam să o facem să se simtă prost din cauza întrebării sau incomodă auzind răspunsul, cât și pentru că nu știam ce să spunem. Eram acolo pentru a sărbători viața ei sau pentru a ne întrista de pierderea ei și de cât de mult ne lipsea? Cred că nu i-am spus chelneriței motivul prezenței noastre pentru că voiam să ne amintim de Libby doar între noi, în mod privat.

Cu toate acestea, în acea seară, am ajuns acasă și am început să scriu această carte. Sunt ferm convins că anumite persoane ar putea beneficia dacă ar cunoaște mai bine viața lui Libby.

Pentru cei care citesc această carte, primul lucru pe care ar trebui să-l știți despre ea este că, dacă ați fi cunoscut-o, nu i-ați fi spus Libby. Acesta era un apelativ folosit doar în familie. Numele ei complet era Elisabeth. În copilărie, toată lumea îi spunea Libby. Însă, la douăzeci de ani, le-a cerut surorilor, mamei și mie să nu-i mai spunem așa, deoarece simțea că acest nume o făcea să pară o fetiță.

Cred că ideea i-a venit uitându-se la unul dintre filmele ei preferate, *Anne de la Green Gables*. Este povestea plină de umor a

unei tinere orfane adoptate de un frate și o soră mai în vârstă, necăsătoriți și fără copii, care căutau un ajutor la ferma lor.

La un moment dat, fetița vorbărează îi cere mamei ei adoptive să-i facă o favoare și să se asigure că îi scrie numele ca „Ann cu un e”. Fetița explică mai departe că „Ann” este prea banal, dar Ann cu un „e” (Anne) este mult mai elegant.

Libby era ca Ann în film. Într-un fel, era mândră de faptul că numele ei complet se scria cu „s” în loc de „z”. Le explica oamenilor că în Bibliile vechi, precum versiunea King James, numele se scria astfel. Pentru ea, Elisabeth era un nume elegant, mult mai mult decât Libby.

Mama adoptivă din film credea că acestea erau fleacuri și i-a spus lui Ann că nu vede niciun motiv să-i îndeplinească cererea. La urma urmei, Ann era un nume frumos și decent, pe lângă faptul că era practic.

Această dispută fictivă îmi oferă o oarecare alinare. În una dintre multele greșeli părintești pe care le-am făcut în timpul vieții lui Libby, eu și soția mea i-am spus că familia nu va începe să o cheme Elisabeth. Nu vom face asta. Pentru noi, ea va fi întotdeauna Libby. I-am spus că va fi mereu fetița noastră, așa că nu conta deloc faptul că numele Libby o făcea să se simtă astfel.

Cu toate acestea, am ajuns la un compromis. I-am spus că, de atunci încolo, vom cere persoanelor care nu fac parte din familie să o numească Elisabeth. A fost de acord că era o soluție acceptabilă. Spre lauda noastră, de atunci întreaga familie a început să o prezinte celorlalți drept Elisabeth. Le-am reamintit însă că noi o vom numi în continuare Libby, pentru a evita orice confuzie. Deși nu a spus-o niciodată direct, știu că i-a plăcut acest acord.

Pentru a respecta dorința ei, mă voi referi la ea ca „Elisabeth” în timp ce scriu această carte. La urma urmei, cei care vor citi aceste pagini vor fi în mare parte persoane care nu fac parte din familie. De fapt, majoritatea probabil vor fi persoane care nu au cunoscut-o

niciodată. Sunt destul de sigur că Elisabeth ar fi zâmbit la această concesie din partea mea.

Pentru a înțelege ceea ce se va spune despre Elisabeth în această carte, mai este un aspect important pe care trebuie să-l știi despre ea, pe lângă modul în care ai fi numit-o. Elisabeth avea paralizie cerebrală.

Paralizia cerebrală afectează bolnavii în multe moduri diferite și are diverse niveluri de severitate. Poate afecta capacitatea de a vorbi. Poate afecta diverse părți ale corpului. Impactul său poate varia de la ușor la moderat sau sever. Boala cauzează adesea diverse dizabilități mentale. În cele din urmă, boala poate apărea de la naștere sau poate fi dobândită în orice moment al vieții.

Elisabeth a suferit o leziune cerebrală la naștere, ceea ce a dus la paralizie cerebrală permanentă. Cel mai evident efect al bolii a fost pierderea aproape totală a funcționalității celor patru membre. Nu a putut niciodată să meargă și își putea folosi brațele și mâinile doar într-o măsură foarte limitată. Îi era extrem de dificil să stea în picioare, deoarece paralizia cerebrală o împiedica să aibă suficientă forță în trunchi.

Ca urmare, a fost dependentă de ceilalți întreaga ei viață. Nu putea să se descurce singură în niciun fel. Dacă cineva îi pregătea alimente care se pot consuma cu mâna, ea reușea să le mănânce, deși cu mare dificultate. Dar nu putea să se îmbrace, să se îngrijească, să meargă la baie, să se bage în pat sau să se ridice singură. Nu a făcut niciodată un pas și a depins de un scaun cu roțile întreaga viață. În anumite circumstanțe, putea folosi un scaun cu roțile electric, dar de cele mai multe ori folosea unul manual, împins de un membru al familiei sau un prieten.

Din fericire, vocea ei nu a fost afectată de paralizia cerebrală. Vorbea clar și, la fel ca *Anne de la Green Gables*, îi plăcea mult să converseze. Discuta despre filmele văzute sau cărțile ascultate în format audio. Relatările biblice și chiar politica se numărau printre

subiectele ei preferate de discuție. Era foarte ușor să porți o conversație cu ea.

Uneori, era atât de ușor să uiți că paralizia cerebrală îi provocase și dificultăți de învățare. Elisabeth citea încet și cu dificultate din cauza problemelor cu vederea. Lucruri simple, precum calcularea prețului unui articol sau aflarea restului dintr-o bancnotă de douăzeci de dolari după cumpărarea unuia de zece dolari, erau dincolo de capacitatea ei. Nu putea rezolva nici cele mai simple probleme matematice. Aceeași dificultate se aplica și în cazul geografiei. Putea să-ți spună în ce stat se află, dar nu putea să-l arate pe hartă.

Un aspect interesant al limitărilor ei cognitive era legat de simțul umorului și capacitatea de a se descurca în situații sociale. Nu înțelegea întotdeauna sarcasmul și adesea lua în serios glumele celorlalți. Noi, familia, îi spuneam că nu are simțul umorului și îi explicam că interlocutorul nu vorbea serios.

În mod similar, Elisabeth nu era întotdeauna sigură dacă era potrivit să spună anumite lucruri. Nu ar fi vrut niciodată să rănească pe cineva, iar dacă s-ar fi întâmplat, ar fi fost devastată. Nu voi ști niciodată cât de des s-a întâmplat acest lucru, dar știu că de multe ori a ales să păstreze tăcerea pentru a evita riscul de a spune ceva nepotrivit și de a răni pe cineva.

De asemenea, în astfel de situații sociale, nu dorea să pară, cum spunea ea, „proastă”. Era conștientă că nu înțelegea întotdeauna nuanțele situației și prefera să tacă pentru a nu lăsa pe ceilalți să descopere „secretul” ei. Dacă era o glumă pe care doar un grup restrâns o putea înțelege, ea prefera ca ceilalți să creadă că a înțeles-o și ea, chiar dacă nu era așa.

În concluzie, fiica mea Elisabeth a trăit o viață plină de dificultăți. Cei dintre noi care nu suferă de paralizie cerebrală nu pot ști cât de dificile au fost anumite lucruri pentru ea. Am ajuns să înțeleg că boala îi provoca mult mai multă durere și disconfort decât

realizam noi, familia. Ea a acceptat pur și simplu aceste lucruri ca făcând parte din viața ei.

Pe de altă parte, existau însă și aspecte triste ale vieții ei, pe care toți cei care o cunoșteau le puteau înțelege. Nu ar fi avut niciodată o primă întâlnire și nu s-ar fi putut căsători. Deși a exprimat dorința de a fi mamă, știa că acest lucru nu va deveni niciodată realitate pentru ea. Experiența universitară îi era inaccesibilă, la fel ca și posibilitatea de a avea un loc de muncă și de a deveni un adult independent, descurcându-se singură în viață. Nu știu exact cum percepea situația ei în timp ce își vedea surorile, rudele și prietenii bucurându-se de aceste experiențe. Nu am auzit-o niciodată exprimând resentimente sau gelozie.

Adevărul este că știa că va depinde întotdeauna de familia ei pentru îngrijire. Deși majoritatea ar putea privi o astfel de situație, gândindu-se cât de greu a fost pentru familie, este ușor să trecem cu vederea cât de dificil a fost pentru Elisabeth. Nu exagerăm dacă spunem că, și aici, povara a fost mai grea pentru ea.

Timp de câțiva ani, Elisabeth a participat la o tabără de vară din Missouri, numită *Camp Barnabas*, care găzduiește sute de copii cu diverse dizabilități fizice și mentale. Fiecare responsabil de cabană supraveghează 10-12 copii, iar fiecărui copil i se atribuie cel puțin un tânăr ajutor, fie elev de liceu, fie student, pentru a-l asista în toate nevoile. Copiii și ajutoarele lor iau parte împreună la diverse activități. Scopul taberei este de a oferi o experiență completă de tabără de vară, în care copiii să poată participa la toate activitățile, de la tobogane acvatice, la canotaj și tir cu arcul. Elisabeth iubea să meargă în tabără, deoarece boala o împiedica adesea să participe la activitățile celorlalți. (Ca notă adițională, eu și familia mea suntem extrem de recunoscători față de *Camp Barnabas*).

Copiii din tabără adoră să stea de vorbă în paturile lor suprapuse înainte de culcare. Este o ocazie ideală pentru adolescenți să-și împărtășească dificultățile într-un grup care îi înțelege. Este

ușor de imaginat cât de deschiși pot fi unii cu alții, spre deosebire de cum ar fi în fața celor care nu le înțeleg situația.

Într-un an, „mama” de la cabana lui Elisabeth mi-a spus că, ascultând conversațiile copiilor, a observat că toți își doreau să nu fie o povară atât de grea pentru cei care îi iubeau. Cu alte cuvinte, acești copii se confruntau cu o dificultate pe care adesea nu doreau să o împărtășească nici celor mai apropiați.

Este sfâșietor să realizezi că, pe lângă dificultățile vizibile, Elisabeth avea și probleme ascunse. De-a lungul anilor, am realizat că existau multe lucruri pe care noi le consideram firești, dar pe care ea nu le putea face. Dacă noaptea stătea într-o poziție incomodă în pat, nu putea să se miște într-o poziție mai confortabilă. De asemenea, mi-a spus de multe ori că și-ar dori ca persoanele care nu o cunoșteau să vorbească direct cu ea, nu cu mine, cu mama sau cu surorile ei, mai ales că ea era chiar acolo! Spunea: „Când văd scaunul cu roțile, presupun că nu pot vorbi. Cred că uneori, mai ales copiii mici, se tem de mine”. Mă întreb adesea câte alte aspecte importante mi-au scăpat de-a lungul anilor.

Îți povestesc aceste lucruri pentru ca tu, cititorule, să îți faci o idee mai clară despre viața lui Elisabeth și despre cine era ea. Fiecare persoană este complexă, iar ea nu a fost diferită. Totuși, ea a locuit în casa noastră timp de treizeci și cinci de ani, iar majoritatea oamenilor nu au avut pe cineva cu circumstanțele ei fizice și mentale alături pentru o perioadă atât de lungă. Este, firește, dificil pentru majoritatea oamenilor să înțeleagă ce presupune acest lucru. Dar nu pot împărtăși lecțiile pe care le-am învățat de la Elisabeth fără a oferi mai întâi o imagine mentală a acestor lucruri. Ea a fost o ilustrare vie a unor adevăruri incredibile, iar familia noastră a fost norocoasă să o aibă alături în toți acei ani. Am învățat multe din acea experiență.

Cu toate acestea, oricine poate beneficia de exemplul ei, iar acesta este motivul pentru care am scris această carte. Majoritatea

dintre noi nu ne putem identifica cu circumstanțele vieții lui Elisabeth. Dar, într-o anumită măsură, cu toții avem dificultăți. Vom experimenta pierderea celor dragi. Ne vom îmbolnăvi. Dacă trăim suficient de mult, aproape toți vom ajunge să depindem de alții. S-ar putea să ne pierdem mijloacele de trai sau afacerile. Lista este interminabilă. Unii vor avea chiar mai multe dificultăți decât cele ale lui Elisabeth. Sunt convins că lecțiile învățate de la ea ne pot ajuta pe toți să depășim adversitățile din prezent și din viitor.

Totuși, vorbind despre ea, vreau să transmit cititorului că nu sunt atât de orb pe cât ar putea considera unii. Când povestesc anumite evenimente din viața ei, unii ar putea crede că exagerez. La urma urmei, nu sunt un tată imparțial. Tații sunt adesea acuzați că își văd fetele ca fiind perfecte și incapabile de a greși. Ar fi ușor să citească aceste cuvinte și să concluzioneze că am căzut în capcana de a idealiza ceea ce spun despre Elisabeth.

Recunosc, Elisabeth este eroina mea. Tatăl meu a fost un soldat de carieră și a fost în armată pe tot parcursul copilăriei și adolescenței mele. Eu însumi am petrecut aproape treizeci de ani în armată. Ca urmare, am cunoscut mulți eroi și știu cum sunt: bărbați și femei mai curajoși și mai buni decât mine.

Congresul Statelor Unite acordă Medalia de Onoare celor mai curajoși dintre curajoșii armatei — este cea mai mare onoare pe care națiunea noastră o poate oferi unui soldat. Este o distincție extrem de rară — în prezent, doar o sută de persoane decorate mai sunt în viață — iar poveștile lor de curaj și sacrificiu sunt cu adevărat uimitoare. Majoritatea celor care au primit medalia au făcut-o cu prețul propriei vieți în luptă, adesea salvând viețile altora. Onoarea este atât de mare încât nu se cuvine să vorbim despre un „câștigător” al Medaliei de Onoare. Ei sunt numiți „recipienti” deoarece faptele lor eroice le aduc această distincție din partea unei națiuni recunoscătoare.

Când am fost în armată, am avut privilegiul de a lucra cu doi recipienți ai Medaliei de Onoare și am cunoscut câțiva alții după ce m-am retras. Dintre toți soldații pe care am avut onoarea să îi cunosc, ei se remarcă cu siguranță.

Însă, Elisabeth a fost cea mai mare eroină pe care am cunoscut-o. Sunt sigur că există alții care au fost și sunt mai mari, dar nu am avut privilegiul de a conviețui cu ei mai mult de trei decenii. Am putut vedea viața lui Elisabeth de aproape, zi de zi.

Cu toate acestea, sunt conștient că Elisabeth nu era perfectă. La fel ca noi toți, ea era păcătoasă. Apostolul Pavel a exprimat probabil cel mai bine acest adevăr în Romani 3:10: „Nu este niciun om neprihănit, niciunul măcar”. Câteva versete mai târziu, el spune: „Căci toți au păcătuit și sunt lipsiți de slava lui Dumnezeu.” (Romani 3:23). Aceste cuvinte au fost adevărate pentru ea, la fel cum sunt pentru noi toți. Deși era fiica mea și, în mod evident, o persoană mai bună decât mine — o veritabilă eroină spirituală — acest lucru nu schimbă adevărul universal exprimat de Pavel despre noi toți.

Totuși, lecțiile din viața ei nu se află în adevărul universal că toți păcătuim, ci într-un loc diferit. Mai exact, se găsesc într-o *Persoană* diferită. Deși poate părea surprinzător, această carte, intitulată *Elisabeth*, nu este despre fiica mea.

Isus Hristos este subiectul acestei cărți. Este vorba despre ceea ce a făcut *El* în viața lui Elisabeth. Faptul că ea a fost păcătoasă nu face decât să amplifice ceea ce *El* a făcut, evidențiind astfel puterea și harul Său. Toate dificultățile ei fizice sporesc și mai mult minunăția a ceea ce este *El* și a ceea ce a făcut pentru ea. Am fost martor la aceste lucruri și împărtășesc ce am văzut, sperând că va fi de ajutor altora. Concluzia este că ceea ce Hristos a făcut pentru ea, o poate face pentru oricare dintre noi.

Mai întâi de toate

Pentru a înțelege ce a făcut Isus *în* viața lui Elisabeth, este potrivit să începem cu cel mai important lucru pe care l-a făcut *pentru* ea. Elisabeth, încă de foarte mică, adora să asculte relatări din Noul Testament despre Isus. Era foarte conștientă de promisiunea făcută de El, o promisiune care aduce vestea cea bună pentru noi toți. El a reafirmat această promisiune de nenumărate ori, adresându-se diferitelor persoane.

Unui om religios, Hristos i-a spus: „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu.” Isus este Fiul lui Dumnezeu, dat lumii de către Tatăl. Fiul urma să moară pe cruce pentru a plăti păcatele întregii lumi. Apoi, Isus a făcut o promisiune: „oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică.” (Ioan 3:16).

El a făcut aceeași promisiune unei femei cu un trecut păcătos, în timp ce discutau lângă o fântână. Dacă ea ar crede că El are darul vieții veșnice și că poate să i-l ofere, l-ar primi și l-ar avea pentru totdeauna (Ioan 4:10-14).

Unui grup mare de oameni care îl ascultau, Isus le-a promis același lucru. Dacă ar crede în El, ar avea viața veșnică (Ioan 5:24). Unui alt grup, le-a garantat: „Adevărat, adevărat vă spun că cine crede în Mine are viața veșnică.” (Ioan 6:47).

Cred că episodul preferat al lui Elisabeth din viața lui Isus a fost conversația cu prietena Sa, Marta. Fratele Martei, Lazăr, murise cu patru zile înainte, iar Isus și Marta se aflau lângă mormântul său. Isus i-a promis acestei prietene:

„Eu sunt învierea și viața. Cine crede în Mine, chiar dacă ar fi murit, va trăi. Și oricine trăiește și crede în Mine nu va muri niciodată (Ioan 11:25-26).”

Elisabeth a înțeles foarte bine ce îi spunea Isus: El îi promitea că oricine, *inclusiv* ea, care crede în El pentru viața veșnică o va primi.

Totuși, știa că Isus vorbea și despre o înviere a trupului. Dacă credea în El pentru viața veșnică, Isus îi promitea că, într-o zi, trupul ei va învia dintre cei morți. Îi promitea că trupul ei, afectat de paralizia cerebrală, era doar temporar și că o aștepta veșnicia, unde va avea un trup complet diferit — unul care nu va fi afectat de durere și disconfort și care nu va mai depinde de alții pentru toate nevoile ei.

Bazându-se pe ceea ce Domnul făcuse pentru ea și pe promisiunile Lui, Elisabeth a crezut în descrierea apostolului Pavel despre trupurile noastre actuale și despre cum vor fi trupurile celor care cred în Isus Hristos în veșnicie:

„(Trupul nostru actual) este semănat în putrezire (când este pus în mormânt), va învia în neputrezire. Este semănat în ocară, va învia în slavă; este semănat în neputință, va învia în putere” (1 Corinteni 15:42-43).

Îți poți imagina ce a simțit Elisabeth când a crezut aceste cuvinte? Știa foarte bine că trupul ei fizic era „corupt” și se deteriora. Știa că trupul ei pământesc îi va aduce doar milă, nu onoare. Din milă, oamenii evitau contactul vizual și conversația cu ea, presupunând că nu era capabilă să înțeleagă. Avea un trup care nu îi permitea să se ocupe de aspectele cotidiene și care era privit cu milă și desconsiderare.

Dar iată-L pe Fiul lui Dumnezeu însuși, spunându-i că o iubește. Îi promitea o existență veșnică alături de El, una în care ar avea un trup „neputrezitor”, plin de „slavă” și „putere”. În acel trup, limitările paraliziei cerebrale ar fi dispărut pentru totdeauna.

Astăzi, mulți aud astfel de promisiuni, dar rămân sceptici din diverse motive, printre care autosuficiența. Dacă avem o bună pregătire academică, suntem sănătoși, puternici sau poate înstăriți, este adesea mai dificil să ne gândim la veșnicie. De ce ar trebui să așteptăm cu nerăbdare veșnicia în Împărăția lui Dumnezeu și un trup nou, când viața noastră prezentă și trupul actual par a fi în regulă?

Autosuficiența aceasta poate împiedica pe cineva să creadă într-o astfel de ofertă. La urma urmei, ar oferi Hristos un dar atât de minunat, fără plată? Cu siguranță, trebuie să faci ceva pentru a-l obține. Așa cum se spune: „Nimeni nu dă nimic pe degeaba”. Este logic că viața veșnică, cel mai mare dar dintre toate, nu poate fi fără plată.

Mulți chiar se întreabă dacă există vreo formă de viață după aceasta. Dacă există, religiile lumii au numeroși adepți convinși că trebuie să facă fapte bune dacă vor să facă parte din Împărăția veșnică a lui Dumnezeu.

Biblia ne spune că Duhul Sfânt are un rol esențial în aducerea cuiva la credința în Hristos pentru viața veșnică. Duhul convinge pe cel necredincios de adevărul despre cine este Isus și despre darul pe care El îl are de oferit (Ioan 16:7-11). Nimeni nu poate ajunge la credință fără lucrarea Duhului, deoarece El dezvăluie și luminează acest adevăr tuturor celor care aud mesajul (Ioan 6:44; 2 Corinteni 4:4).

Totuși, cei care aud pot să nu creadă ceea ce Duhul le dezvăluie. Este posibil să fie reticenți în a accepta adevărul (Ioan 5:40). Din nou, un motiv comun pentru aceasta este mândria umană sau autosuficiența. Prima mare lucrare a lui Dumnezeu în viața lui Elisabeth a fost eliminarea oricărui astfel de obstacol.

Autosuficiența nu reprezenta o problemă pentru ea, deoarece depindea complet de ceilalți. Știa că era „slabă”. Când Duhul lui Dumnezeu i-a dezvăluit că Cel mai mare Om care a existat vreodată i-a promis că va trăi cu El pentru totdeauna și că îi va oferi un trup

glorificat la înviere, ea pur și simplu a crezut ceea ce a auzit. Acest dar a fost pe deplin gratuit. Oricât de teribilă era paralizia cerebrală în viața ei, Dumnezeu a folosit-o pentru a o pregăti să primească cel mai mare dar din univers.

Mulți ar descrie acest tip de credință ca fiind „copilărească” și chiar așa era. Deși unii ar putea ridiculiza simplitatea unei asemenea credințe, Isus a spus că doar acest tip de credință va duce la viața veșnică. Într-o întâlnire bine cunoscută, când niște copii s-au apropiat de Isus, adulții din jurul Lui au încercat să-i îndepărteze pe acei copii. Dar El i-a luat în brațe, i-a binecuvântat și le-a amintit celor din jur că este necesară o credință ca a unui copil pentru a intra în Împărăția lui Dumnezeu (Marcu 10:15).

Un copil nu se apropie de tatăl său așteptând să muncească pentru a fi acceptat sau crezând că trebuie să muncească pentru a deveni fiul lui. Copilul depinde de tatăl său și crede ceea ce acesta spune.

Când Domnul i-a spus că doar prin credință va primi viața veșnică și va fi fiica Sa pentru totdeauna, Elisabeth nu a avut nicio îndoială. Aceasta este însăși definiția unei credințe ca a unui copil.

Credința ei venea atât de ușor, încât nici nu știu când a început. A fost educată acasă de mama ei pentru cea mai mare parte a vieții, și cred că L-a înțeles și a crezut în Isus pentru prima dată atunci când soția mea i-a vorbit despre El. Oricând s-ar fi întâmplat acest lucru, încă de la o vârstă fragedă și-a exprimat siguranța că va trăi cu Domnul pentru totdeauna. O altă lucrare minunată a Duhului în viața ei a fost că și-a păstrat această credință asemănătoare cu a unui copil toată viața.

Afectată de paralizie cerebrală timp de treizeci și cinci de ani, s-ar putea spune că a fost ca un copil în toți acești ani, depinzând de ceilalți. Cred că, dintr-o perspectivă umană, încrederea că Domnul își va îndeplini promisiunea îi aducea alinare.

Cititorul ar putea suspecta că un tată exagerează într-un astfel de context. Însă te asigur că nu este cazul. Elisabeth *nu* a ezitat *niciodată* în credința sa cu privire la locul unde își va petrece veșnicia. Întotdeauna a știut că va fi cu Domnul. Sunt recunoscător pentru rolul pe care dificultățile ei l-au jucat în această privință.

Și cu mine cum rămâne?

Elisabeth știa că este fiica lui Dumnezeu prin credința în Hristos și că va rămâne întotdeauna astfel. Totuși, într-un anumit sens, această cunoaștere ar fi putut cauza o problemă. M-am întrebat mereu ce gândea ea atunci când auzea relatări din Noul Testament despre cum Domnul vindeca oameni. Știa că El avea puterea să facă acest lucru și credea în toate relatările despre cum îi făcuse pe orbi să vadă, pe surzi să audă și pe cei care, asemenea ei, nu puteau să umble, să umble. Ce gândea când auzea aceste minunate relatări despre miracole?

Știa că era fiica Lui, că El o putea vindeca și că o iubea. Credea că El îi demonstrase această dragoste murind pe cruce pentru ea. Cu toate acestea, nu s-a întrebat niciodată de ce El nu făcea pentru ea ceea ce făcuse pentru mulți alții în relatările pe care le auzise.

În Marcu 2:1-12, un om care nu poate umbla este coborât de prietenii lui pe o targă printr-un acoperiș pentru a fi pus în fața lui Isus. Acești prieteni își doreau ca Isus să-l vindece pe prietenul lor, dar în casă se afla o mulțime mare care Îl asculta pe Hristos vorbind, iar ei nu se puteau apropia de El. Așa că au făcut o deschizătură în acoperiș și l-au coborât pe prietenul lor prin ea. Domnul, desigur, îl vede pe omul paralizat și îi spune să ridice targa pe care era întins și să meargă acasă. El face acest lucru, spre uimirea tuturor celor prezenți.

Elisabeth și cu mine aveam o glumă. O întrebam: „Când vom fi cu Domnul, ce zici dacă iau cu mine scaunul tău cu roțile?”. Ea

râdea și spunea: „În acea zi, nu voi mai dori să văd acel scaun”. Deși aprecia ajutorul pe care i-l oferea scaunul cu roțile, tânjea după ziua în care nu ar mai avea nevoie de el și l-ar putea lăsa în urmă.

Așadar, ce gândea Elisabeth când a auzit povestea omului din Marcu 2? S-a întrebat cum ar fi fost pentru ea să se ridice de pe scaunul ei și să meargă acasă în fața unei mulțimi? Pentru ea, ideea de a-și lăsa scaunul în urmă și de a se îndepărta umblând era de necrezut.

Dacă aș fi fost în locul ei, sunt aproape sigur că aș fi simțit uneori resentimente pentru că sufeream de o boală care mă împiedica să umblu. Resentimentele mele ar fi crescut auzind povestea omului vindecat din Marcu 2 și a prietenilor lui. Dacă Isus a făcut ceea ce a făcut pentru acel tânăr... mă întreb: și cu mine cum rămâne?

Poate suna ciudat, dar Elisabeth și cu mine nu am discutat niciodată deschis despre acest subiect delicat. Îmi era frică să o întreb, temându-mă că ar răni-o, așa cum m-ar fi rănit pe mine într-o situație similară. Nu voiam să se gândească la asta și să se supere sau să simtă resentiment față de Dumnezeu. Nu vedeam niciun rost în asta.

Dintr-un motiv pe care nu îl pot înțelege pe deplin, ea nu și-a pus niciodată aceste întrebări. Nu a manifestat niciodată resentimente sau furie față de Dumnezeu pentru că nu a vindecat-o, nici măcar în cele mai dificile momente. Nu pot decât să concluzionez că acesta a fost un alt miracol supranatural pe care am avut privilegiul să-l observ. Hristos, trăind prin ea prin Duhul Său, a produs în ea o inimă care s-a supus voinței Sale. Ca urmare, ea a acceptat pur și simplu că Hristos știa ce făcea. Dacă Domnul a vrut să-l vindece pe omul din Marcu 2, dar nu și pe ea, Elisabeth a acceptat cu seninătate această decizie.

În nenumărate ocazii, am discutat despre posibilitatea unui tratament pentru paralizia cerebrală. Când vorbea despre astfel de

lucruri, se referea la un tratament medical realizat de medici în această lume. Deși înțelegea pe deplin că paralizia cerebrală nu va exista în lumea care va veni, uneori menționa cât de minunat ar fi dacă medicii ar găsi un tratament în această epocă. A petrecut mult timp cu medici care au ajutat-o în multe feluri, și cred că a avut întotdeauna o fărâma de speranță că vor reuși să găsească o cale pentru ca ea să poată umbla în această viață.

Nu am acordat prea multă atenție acestei idei. Am fost un tată precaut, dar nu am vrut să-i dau speranțe deșarte. Care erau șansele ca ei să descopere un tratament? Am văzut impactul devastator al paraliziei cerebrale și nu aveam mari speranțe că medicii ar putea schimba ceva semnificativ. În plus, pe măsură ce Elisabeth creștea, boala afectase o mare parte din corpul ei. Nu sunt medic, dar știam că oasele ei nu se formaseră corect și că ligamentele se scurtaseră. Chiar dacă ar fi vindecat creierul, astfel încât să poată merge, oasele ei nu ar fi suportat greutatea, iar ligamentele nu ar fi funcționat corect. Deși medicina ar fi găsit o modalitate de a-i face creierul să comunice cu cele patru membre, în cazul ei nu ar fi fost de niciun folos.

În astfel de conversații, îi spuneam:

„Cine știe? Medicina a avansat mult. Dar nu contează prea mult, pentru că într-o zi Îl vei vedea pe Cel care te va vindeca. El a promis că Îl vei vedea pe El față în față. În acea zi, nu vei mai avea paralizie cerebrală. Este o certitudine că vindecarea ta este aproape.”

Fără excepție, conversația se termina cu unul dintre noi spunând: „Știi, ar putea fi astăzi”.

Elisabeth: Marcu 2

Acea zi a sosit pe 14 iulie 2020. Mama lui Elisabeth, două dintre surorile ei și cu mine eram cu ea acasă. Niciunul dintre noi nu bănuia ce urma să se întâmple în acea zi. Într-un moment, vorbea cu noi, iar în următorul, nu mai era.

Mulți cititori au experimentat o pierdere similară în viețile lor. Știu cum se simte, când spun că a fost absolut devastator. Viața ta se schimbă și nu mai ești niciodată la fel. Cu toții îi simțim lipsa, și chiar și astăzi trecem pe lângă camera ei și uităm, pentru o clipă, că nu mai este acolo.

Totuși, această tristețe profundă a fost însoțită de o mare bucurie. În acea zi, în camera ei, a avut loc o minune. Deși nu am putut-o vedea cu ochii noștri, avem încredere în cuvintele Fiului lui Dumnezeu care ne spune că s-a întâmplat exact așa. Elisabeth a „umblat” în prezența Sa. Trupul care a rămas în cameră cu noi era afectat de paralizia cerebrală și acoperit cu multe cicatrici chirurgicale. Dar ea nu mai era acolo.

Apostolul Pavel spune că ne place mult mai mult să părăsim trupul acesta (adică atunci când credinciosul moare) ca să fim acasă la Domnul (2 Corinteni 5:8). Sufletul lui Elisabeth este cu Împăratul ei, așteptând doar momentul în care El îi va învia trupul, într-unul plin de putere și slavă. Sufletul ei va fi unit cu acel trup pentru totdeauna. Cel care nu poate minți i-a promis acest lucru.

Toți credincioșii vor avea parte de o experiență minunată când vor muri și se vor duce să fie cu Domnul, dar cu siguranță există un fel de bucurie și mai profundă pe care o va simți cineva ca Elisabeth. Mă gândesc adesea la cum a trăit acea zi pe care a așteptat-o întreaga viață. A adormit în noaptea precedentă cu durerile ei obișnuite și a așteptat ca mama sau surorile ei să o ridice, să o hrănească și să o curețe, fără să-și dea seama că *El* era pe cale să schimbe totul pentru

ea. Mi-aș fi dorit să-i văd fața în momentul în care a realizat ce i s-a întâmplat.

Ca tată al ei, m-aș putea opri aici, spunând că aceasta este povestea despre ceea ce a făcut Isus Hristos pentru fiica mea: i-a oferit viața veșnică. Pe 14 iulie 2020, El a făcut ceea ce niciun medic de pe pământ nu ar fi putut face pentru ea: a vindecat-o complet de paralizia cerebrală. Așa de glorios este Mântuitorul lui Elisabeth. Ce altceva se poate spune?

Însă, El este atât de măreț încât mai sunt multe de spus. În viața lui Elisabeth am putut vedea ceva din gloria Sa. În viața care va urma voi vedea și mai mult. Toți cititorii credincioși ai acestei cărți o vor vedea și ei.

CAPITOLUL TREI

Cine a păcătuit, Doamne?

Există un incident binecunoscut în viața lui Isus despre un om care s-a născut orb. În Israelul secolului I, aspectul său trebuie să fi fost unul jalnic. Într-o societate fără servicii sociale, a fost nevoit să cerșească pentru a supraviețui.

Părinții săi, care joacă un rol în această poveste, nu ar fi anticipat un astfel de destin atunci când au aflat că așteptau un copil. Cu siguranță, au fost fericiți când li s-a născut un băiat. Fiii erau deosebit de apreciați, fiind considerați o garanție pentru bătrânețe. Într-o societate fără piață bursieră, el reprezenta planul lor de pensionare. La vârsta înaintată, ar fi putut spera că el va avea grijă de ei.

Din păcate, viața nu a decurs așa cum speraseră; în loc să fie un sprijin, fiul lor a devenit o povară financiară.

Fără îndoială, cei care îi cunoșteau îi vedeau ca pe o familie nefericită. Dar mai era o povară pe care această familie trebuia să o poarte: conducătorii religioși ai societății lor învățau că situația acestei familii era rezultatul unei răzvrătiri a părinților împotriva lui Dumnezeu. Ei credeau că Dumnezeu îi binecuvântează cu sănătate și bogăție pe cei care Îl ascultă și îi pedepsește cu sărăcie și boală pe cei care nu o fac. Această familie trăia cu stigmatul social că situația lor era rezultatul unui fel de păcat.

Deoarece astfel de opinii făceau parte din acea cultură, putem presupune că, cel puțin în unele ocazii, chiar și părinții înșiși credeau că ei au provocat această suferință copilului lor. Probabil că unii vecini le aminteau această formă de gândire. Chiar dacă aceste opinii nu erau exprimate verbal, omul orb și părinții săi cu siguranță simțeau că erau judecați aspru de compatrioții lor evrei.

Situația se complica și mai mult deoarece în acea comunitate se credea că Biblia susținea acest tip de judecată. Dumnezeu dăduse națiunii legi pentru a le governa viața, rezumate în ceea ce mai târziu s-au numit Cele Zece Porunci. Când Dumnezeu a dat aceste porunci, le-a spus că, dacă cineva s-ar răzvrăti împotriva Lui, consecințele păcatului ar afecta copiii și nepoții acelei persoane vinovate (Exodul 20:5). Oare asta experimentau ei?

Când L-au văzut pe omul orb cerșind pe marginea drumului, cei doisprezece ucenici ai lui Isus au exprimat acest mod de a gândi. Brusc, L-au întrebat pe Hristos: „Cine a păcătuît: omul acesta sau părinții lui, de s-a născut orb?” (Ioan 9:2). Este posibil ca omul să-i fi auzit pe ucenici punând această întrebare. Era o întrebare și un mod de a gândi pe care îl auzise de multe ori înainte.

Astăzi, majoritatea oamenilor recunosc că această întrebare oferă o explicație complet inadecvată pentru suferința din lume. Este clar că oamenii iau decizii greșite, cu consecințe care pot fi devastatoare pentru ei înșiși și pentru alții. De exemplu, un șofer beat poate provoca moartea sau rănirea altora, inclusiv a copiilor, aducând o mare durere asupra sa și a familiei sale. Acțiunile sale îi pot afecta chiar și pe nepoții săi.

Însă, de multe ori, poate chiar de cele mai multe ori, nu putem atribui dificultățile oamenilor unei decizii greșite sau unui păcat. Și nici ei nu o pot face. Mai mult decât atât, cunoaștem cu toții oameni foarte imorali care sunt înstăriți și sănătoși, și mulți alții care sunt oameni mai buni decât noi, dar care sunt săraci și suferă de diverse boli.

Totuși, când vedem suferință, gândirea inadecvată a ucenicilor, sau o variantă a acesteia, poate pătrunde în inimile noastre. Dacă vedem pe alții trecând prin dificultăți extreme, am putea ajunge să credem că Dumnezeu este nemulțumit de ceva ce au făcut; dacă nu un păcat, poate o decizie imprudentă de vreun fel. Persoanele care suferă tind uneori să creadă asta despre ele însele.

Se întreabă dacă Dumnezeu îi pedepsește, chiar și atunci când nu știu deloc cu ce au greșit.

Familia noastră a trecut printr-o astfel de experiență.

Așa cum am menționat în capitolul anterior, Elisabeth suferea de această afecțiune încă de la naștere. Ea și omul orb aveau acest lucru în comun. S-a născut prematur, iar plămânii ei erau atât de subdezvoltați încât nu putea respira singură. Această lipsă de oxigen i-a provocat leziuni cerebrale, care au dus la paralizia cerebrală.

Ceea ce nu am spus este că Elisabeth are o soră geamănă, Amy. Sarcina soției mele, Pam, a fost una cu risc ridicat. Medicii cred că, din cauza unei anomalii la nivelul intestinelor lui Elisabeth în timpul sarcinii, soția mea a produs prea mult lichid amniotic. În timp ce încercau să trateze această problemă, lichidul s-a infectat, și gemenele au trebuit să se nască prin cezariană de urgență.

Pam și cu mine aveam puțin peste douăzeci de ani. Fiind un cuplu tânăr, ne doream pur și simplu ca fiicele noastre să trăiască. Nu înțelegeam pe deplin implicațiile pe care nașterea lor prematură le-ar putea avea asupra noastră. De fapt, nu ne-am gândit prea mult la aceste implicații. Cred că ne spuneam că, dacă ele pot supraviețui, vom putea depăși orice obstacole cu care ne vom confrunta mai târziu.

Am avut de depășit multe dificultăți. Elisabeth a rămas în terapie intensivă timp de două luni, iar Amy a stat acolo timp de trei luni. Ambele au suferit hemoragii cerebrale imediat după naștere și au avut găuri în plămâni. Elisabeth a fost operată la intestine la câteva zile după naștere. Amy a suferit o acumulare de lichid în creier, care i-a cauzat o inflamație a capului. În timpul spitalizării, unul dintre plămânii lui Amy a trebuit să fie extirpat.

Elisabeth împreună cu mama și tatăl ei, a doua zi după naștere.

Ambele fete au fost externate din spital și au revenit acasă cu monitoare respiratorii și cardiace pentru supraveghere. La o vârstă fragedă, au avut nevoie de operații pentru a corecta problemele de vedere. Mai târziu, au suferit intervenții ortopedice pentru a ajusta ligamentele picioarelor. Ambele au necesitat fizioterapie și terapie ocupațională în mod regulat, mai ales în primii ani de viață.

De-a lungul anilor, ambele fete au continuat să se confrunte cu probleme fizice persistente și au fost diagnosticate cu paralizie cerebrală. Amy a învățat să meargă, dar o parte a corpului său era mai slabă și mai mică decât cealaltă, ceea ce i-a cauzat probleme de echilibru. Din cauza acumulării de lichid în creier, Amy a fost supusă unei intervenții chirurgicale pentru implantarea unui șunt, iar ulterior au fost necesare mai multe operații pentru înlocuirea acestuia. La vârsta de zece ani, Amy a avut prima criză epileptică observabilă și a fost diagnosticată cu epilepsie.

Capacitățile mentale ale lui Amy erau diferite de cele ale lui Elisabeth. Ea putea citi cu ușurință cu voce tare, dar nu reușea să-și amintească ce citise. Avea o pierdere notabilă a memoriei pe termen scurt, dar putea să-și amintească detalii precum date și nume ale evenimentelor petrecute cu ani în urmă. În mod ciudat, nu avea capacitatea surorii sale de a vorbi despre politică, despre un film văzut sau despre o carte ascultată. Amy încă se confruntă cu aceste limitări, iar familia noastră se simte binecuvântată să o aibă alături de noi.

Pe lângă dificultățile fizice menționate anterior, Elisabeth s-a confruntat și cu probleme de sănătate reproductivă, care au necesitat o histerectomie la vârsta de șaisprezece ani. Pentru a alina durerea asociată cu paralizia cerebrală, i s-a implantat chirurgical o pompă mecanică în abdomen pentru a administra medicamente direct în coloana vertebrală, iar această pompă trebuia înlocuită la intervale regulate.

Când mă gândesc la omul orb din naștere și la părinții lui, nu am nicio modalitate de a ști ce fel de îngrijire medicală ar fi căutat sau dacă aveau acces la ea. Dar presupun că, la fel ca Pam și cu mine, părinții au învățat treptat ce însemna să ai un copil orb. Descopereau lucruri noi în fiecare zi. Îmi imaginez că mama suporta cea mai mare parte a presiunii de a avea grijă de copil acasă, în timp ce tatăl lucra pentru a întreține familia. Așa a fost și în familia noastră. Pam era cea care mergea la cele mai multe întâlniri medicale, petrecea nopți în spital, le educa pe fete și se ocupa de celelalte responsabilități gospodărești. În plus, gemenele aveau o soră mai mare, Emily, care avea și ea nevoie de îngrijirea părinților.

Cred că mai aveam ceva în comun cu părinții omului orb din naștere. Fiind un cuplu tânăr, ne confruntam cu dificultăți financiare. Deși slujba mea de agent de pază ne oferea o asigurare de sănătate decentă, multe aspecte ale îngrijirii gemenelor nu erau acoperite. Resursele noastre financiare se epuizau rapid. În primii ani după

nașterea lor, am trăit sub pragul sărăciei. În cele din urmă, asigurarea noastră de sănătate a ajuns la limita de acoperire, iar acest lucru ne-a forțat să depindem de ajutorul guvernamental pentru a ne acoperi cheltuielile și m-a constrâns să renunț la muncă. Abia reușeam să ne descurcăm, în ciuda diferitelor forme de sprijin guvernamental.

În calitate de creștini, cum ar trebui să interpretăm ceea ce ni se întâmpla nouă și gemenelor? Părinții orbului din naștere au auzit murmurele vecinilor lor. Știau ce spuneau unii dintre conducătorii religioși ai sinagogii locale despre situația lor. Au fost chiar confrunțați de oameni care sugerau că un păcat din familia lor provocase aceste probleme. Chiar și ucenicii Domnului credeau asta. Se întrebau despre acest lucru, deși călătoreau alături de cel mai mare învățător al Bibliei care a trăit vreodată. Ei erau convinși că Biblia susținea ceea ce gândeau despre acest om.

Trebuie să admit că nu înțeleg argumentul care sugerează că omul s-a născut orb pentru că *el* a păcătuit. Cum ar fi putut să păcătuiască înainte de a se naște? Totuși, aceasta era o posibilitate pe care ucenicii o luau în considerare atunci când L-au întrebat pe Isus despre cauza suferinței sale.

În cazul nostru, această posibilitate nici măcar nu mi-a trecut prin minte. Pur și simplu nu te poți uita la niște gemene premature, cu tuburi conectate pe tot corpul într-o secție de terapie intensivă, și să ajungi la concluzia că suferința lor este rezultatul a ceva ce ar fi făcut ele. Ele nu erau conștiente de ceea ce li se întâmpla în acel moment.

Însă, problema păcatului *meu* era o altă poveste. Este firesc ca astfel de gânduri să apară, și m-am întrebat de multe ori dacă nu cumva am făcut ceva care să fi provocat ceea ce s-a întâmplat.

Nu am fost singurul dispus să contemple această posibilitate. Deși erau o mică minoritate, câțiva prieteni creștini ne-au spus mie și lui Pam că, în mod evident, am păcătuit și că trebuie să ne mărturisim acel păcat.

Însă, dacă stau să mă gândesc, această premisă nu avea niciun sens. Dacă *eu* aş suferi de paralizie cerebrală sau epilepsie, aş putea discuta posibilitatea ca propriile mele fapte să fi provocat asta. Aş putea să-mi examinez viaţa, luând în considerare faptele care ar fi putut să-L dezamăgească pe Dumnezeu, într-o încercare de a determina cauza. Dar ideea că cele două fetiţe sufereau pentru că Dumnezeu mă disciplina pentru ceva ce am făcut eu contrazice tot ce ştiu despre Isus Hristos. Este imposibil să citeşti Noul Testament şi relatările despre Hristos şi să ajungi la concluzia că El ar face aşa ceva acelor fetiţe pentru a mă face să mărturisesc un păcat pe care nu-l cunosc. Isus a fost întotdeauna plin de dragoste şi tandreţe faţă de copii.

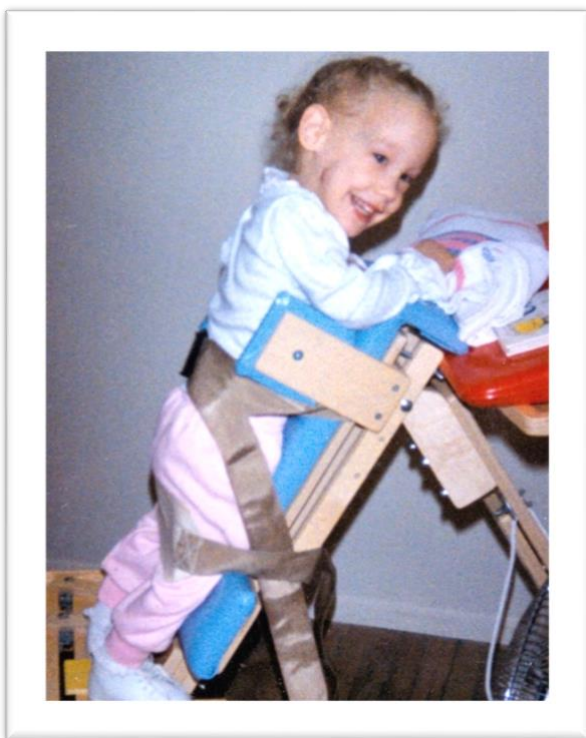
Când părinţii şi-au adus copiii la Isus, ucenicii i-au alungat. Ei credeau că cei mici erau o pacoste. Dar Isus i-a muştrat pe ucenici, spunându-le să-i lase pe copii să vină la El. I-a luat în braţe, i-a îmbrăţişat şi i-a binecuvântat (Marcu 10:13-16).

Într-un alt incident, într-una dintre cele mai tandre scene din întregul Noul Testament, Isus a intrat în camera unei fetiţe care murise. El a luat-o de mână, i-a spus „fetiţă” şi a înviat-o din morţi (Marcu 5:41-43). Astfel de episoade din viaţa lui Hristos arată că El nu le-ar pedepsi pe micuţele mele pentru vreun păcat pe care l-aş fi comis eu.

Totuşi, mai exista o altă posibilitate pe care eram mai înclinat să o iau în considerare: poate că Pam sau eu am făcut ceva care, deşi nu a fost un păcat, a dus la aceste probleme ale fetiţelor. Poate că am fi putut alege alt medic, alt spital, alte vitamine prenatale sau oricare dintre multele alte opţiuni disponibile. Poate că întrebarea ucenicilor ar putea fi reformulată astfel: „Doamne, ce decizie greşită sau acţiune iresponsabilă a tatălui a cauzat boala acestor fetiţe?”

Presupun că toţi cei care se confruntă cu dificultăţi sau suferă o pierdere considerabilă trec prin acest proces, într-o oarecare măsură. Se întreabă dacă, acţionând diferit, ar fi evitat situaţia

actuală. Își asumă vina și se auto-pedepsesc pentru aceasta. O astfel de gândire poate chiar să ducă o persoană la nebunie sau să-i afecteze grav sănătatea.

Elisabeth, la vârsta de trei ani,
într-una din sesiunile ei de fizioterapie.

În acel moment, din fericire, am primit ajutorul unui bătrân creștin. Vorbind despre subiectul suferinței, el a spus că trebuie să „recunoaștem suveranitatea lui Dumnezeu”. El susținea că Dumnezeu controlează toate lucrurile. Dacă ar fi fost necesar ca Pam să ia alte vitamine sau să consultăm alt medic, Dumnezeu ar fi intervenit pentru a ne ghida spre decizii mai bune. La urma urmei, El este Autorul vieții și Creatorul tuturor lucrurilor. Dacă El ar fi dorit ca fiicele mele să fie sănătoase, ignoranța mea nu ar fi

împiedicat acest lucru. Mii de copii s-au născut sănătoși în același spital, cu aceeași îngrijire prenatală și același medic ca gemenele. Nu a fost vina noastră.

De multe ori, este voia lui Dumnezeu ca poporul Său să treacă prin încercări dificile. Poate că nu înțelegem toate motivele pentru care Dumnezeu ne-a ales pentru aceste încercări, dar există două lucruri pe care le știm cu certitudine absolută.

Primul lucru este că Dumnezeu ne iubește. El le iubește pe Elisabeth (da, încă!) și pe Amy. Biblia este foarte clară în această privință. Dumnezeu iubește lumea (Ioan 3:16). Dumnezeu este iubire (1 Ioan 4:8). Isus a iubit-o pe Elisabeth atât de mult încât a murit pe cruce pentru ca ea să poată primi viața veșnică de la El ca un dar gratuit (Romani 5:8; 1 Ioan 4:10). A fost greu să o văd suferind și să o pierd la o vârstă atât de fragedă, dar faptul că a fost iubită de Mântuitorul ei era incontestabil.

Al doilea lucru, poate mai greu de acceptat, dar la fel de clar în Biblie, este că *Dumnezeu trimite suferință spre binele copiilor Săi*.

E posibil să respingem din start o astfel de idee când ne lovim prima dată de aceste suferințe. Cum ar fi putut suferința și moartea prematură a lui Elisabeth să aducă vreun bine pentru ea? Cu siguranță, majoritatea oamenilor ar fi văzut-o ca pe o persoană demnă de milă. Ce beneficii ar fi putut fi obținute din ceea ce a trebuit să îndure?

Am menționat deja unul dintre aceste beneficii. Dificultățile lui Elisabeth au contribuit la dezvoltarea unei credințe copilărești, plăcută Domnului. Însă greutățile ei au generat și alte aspecte pozitive.

Elisabeth și omul născut orb

Îmi plac paralelele dintre viața lui Elisabeth și cea a omului născut orb din Ioan 9. Ambii au suferit de boala lor încă de la naștere. Putem presupune că bărbatul avea o vârstă asemănătoare cu cea a lui Elisabeth când ea a murit, deoarece părinții săi erau încă în viață atunci când a fost vindecat. Așadar, atât Elisabeth, cât și omul orb au îndurat greutăți pentru aproximativ aceeași perioadă. Amândoi au trebuit să se confrunte cu posibilitatea că un păcat personal sau, mai probabil, un păcat al părinților lor ar fi cauzat aceste suferințe. Amândoi înțelegeau că cel puțin unii oameni din jurul lor îi priveau astfel și ajungeau să creadă că meritau suferința prin care treceau.

Cu toate acestea, cuvintele lui Isus adresate orbului sunt ca razele de soare care intră într-o cameră întunecată atunci când se deschid perdelele. Ele sunt pentru mine, au fost pentru Elisabeth și ar trebui să fie pentru fiecare credincios care trece prin suferință. Când ucenicii au întrebat cine a păcătuit pentru ca acest om să fie orb, Domnul le-a dat un răspuns neașteptat: nimeni. În schimb, omul se născuse orb pentru ca „să se arate în el lucrările lui Dumnezeu” (Ioan 9:3).

Cât de adânci sunt aceste cuvinte! Omul s-a născut orb pentru ca Dumnezeu să-și poată manifesta lucrarea în el. Dumnezeu urma să le arate altora ce putea face prin el: el urma să fie o mărturie vie a puterii lui Dumnezeu.

Cum a făcut Dumnezeu exact acest lucru? Cea mai evidentă modalitate a fost prin faptul că Isus l-a vindecat pe acest om de orbirea sa. Locuitorii Ierusalimului au primit un exemplu clar al puterii lui Dumnezeu manifestată prin Hristos. Vecinii bărbatului au aflat curând ce i se întâmplase (Ioan 9:9-12). Apoi, el a fost chemat în fața fariseilor, conducătorii religioși ai sinagogii.

Deși au văzut puterea lui Dumnezeu în ceea ce se întâmplase, acești farisei nu credeau că Isus era Hristosul care le-ar fi oferit viața

veșnică doar prin credință în El. Prin urmare, nu este surprinzător faptul că aveau mari îndoieli cu privire la relatarea omului despre Cel care îl vindecase.

Conducătorii religioși l-au adus înaintea lor ca să afle cum și-a recăpătat vederea, iar el le-a răspuns că Isus l-a vindecat. Ei au declarat că Isus era un păcătos și nu trimis de Dumnezeu. Bărbatul, cu îndrăzneală, a spus că niciun păcătos nu putea face așa ceva. La urma urmei, nimeni nu mai deschisese ochii unui orb din naștere. Fariseii i-au replicat că fusese orb din cauza păcatului său (Ioan 9:34).

După cum am văzut deja, nu era prima dată când acest om auzea o astfel de acuzație. Ar fi fost ușor pentru el să accepte pur și simplu acest verdict din partea unor oameni atât de puternici și presupus sfinți și să păstreze tăcerea. Dar nu s-a temut să mărturisească ceea ce Dumnezeu a făcut pentru el prin Hristos. Furioși, conducătorii religioși l-au alungat din sinagogă.

În acea cultură, excluderea din sinagogă avea consecințe grave. Deși fusese vindecat miraculos și își recăpătase vederea, faptele acestor conducători religioși garantau că va rămâne un marginalizat social. Cei care nu puteau face parte din sinagogă erau considerați marginalizați.

Atunci, Isus s-a apropiat de el și i-a dezvăluit că El era Hristosul, iar omul a crezut în El. În acea zi, acest om nu a primit doar vederea trupească, ci și ochii săi spirituali s-au deschis către adevăr: Isus era Hristosul. Astfel, prin credință, a primit viața veșnică.

Ce poziție privilegiată avea acest om. Deși era sărac, neînvățat și condamnat social la ostracizare, el a avut onoarea de a fi martor al Împăratului împăraților. A devenit un exemplu clar al puterii lui Dumnezeu. A putut să se prezinte în sinagogă și să proclame aceste adevăruri. Le-a arătat conducătorilor religioși propria lor orbire. Acești conducători nu vedeau cine era Isus, darul pe care El îl avea

de oferit și puterea Sa. Acest om a devenit o învățătură pentru toți din națiunea sa. Dumnezeu l-a folosit pentru a demonstra că Isus era Hristosul mult așteptat. Prin primirea vederii spirituale, a devenit un exemplu de urmat pentru toți.

Cu toate acestea, cititorul ar putea să își pună aici o întrebare importantă: A meritat? A meritat să trăiască treizeci și cinci de ani cu orbire pentru a fi recipientul prin care Hristos Își va arăta puterea? A meritat să îndure toate suferințele pentru a avea privilegiul de a proclama cu îndrăzneală ceea ce Hristos a făcut pentru el și pentru a putea arăta orbirea celorlalți și nevoia lor de vedere spirituală?

Cum ar fi răspuns acest om la aceste întrebări? După ce a crezut în Isus ca fiind Hristosul și a primit viața veșnică de la El, ar fi putut spune că se bucură că s-a născut orb? Chiar dacă acest lucru pare ciudat pentru unii, răspunsul este, fără îndoială, da. Dificultățile sale i-au oferit ocazia de a arăta lucrările lui Dumnezeu, devenind un martor îndrăzneț al Domnului. Dumnezeu chiar s-a folosit de suferințele lui pentru a-l ajuta să ajungă la credință și să primească viața veșnică. El a avut privilegiul de a fi un mesager pentru întreaga națiune, trecând de la a fi un om compătimit la un model demn de urmat.

Comparativ cu conducătorii religioși ai vremii, orbirea lui i-a oferit un avantaj clar. Conducătorii religioși nu erau dispuși să creadă în Isus, deoarece asta ar fi însemnat sfârșitul autorității lor. Dacă Isus era Hristosul, ei ar fi trebuit să se supună autorității Sale. Acești oameni se bucurau de un statut privilegiat printre oameni, un statut pe care îl vor pierde atunci când va veni Hristos. Orbul nu s-a confruntat cu atâtea obstacole pentru a crede în Isus. Sărăcia lui însemna că nu prea avea la ce să renunțe în a crede în El. Nu avea nicio autoritate de pierdut. Puterea lui Dumnezeu manifestată în vindecarea sa prin Isus a fost mai mult decât suficientă pentru a-l face să creadă că Isus era Hristosul.

Transformarea miraculoasă pe care Isus a realizat-o în acest om l-a determinat în mod natural să proclame public ceea ce i s-a întâmplat. Amenințarea de a fi expulzat din sinagogă și de a-și pierde statutul ar fi fost extrem de gravă pentru majoritatea cetățenilor din Ierusalim, mai ales pentru conducătorii religioși. Chiar și părinții orbului se temeau să vorbească despre ceea ce i se întâmplase fiului lor, din frică de ceea ce le-ar fi putut face autoritățile iudaice (Ioan 9:22). Însă aceste amenințări nu însemnau nimic pentru acest om. Își petrecuse deja întreaga viață ca un proscris social, așa că nu i-a fost teamă să spună națiunii ce făcuse Isus pentru el. Amenințările celor influenți nu însemnau nimic pentru el. Când conducătorii au afirmat că Isus era un păcătos, acest om a subliniat public faptul evident că Isus fusese trimis de Dumnezeu. El a devenit o mărturie vie, reamintind tuturor celor care îl vedeau că nimeni nu mai deschisese vreodată ochii unui orb din naștere. Isus era în mod clar Hristosul.

În viața sa pământească, vindecarea acestui om a fost o demonstrație clară a puterii lui Dumnezeu. Însă o întrebare și mai importantă rămâne: va putea acest om să demonstreze puterea lui Dumnezeu și în lumea viitoare? Pentru a avea ocazia de a-L onora pe Dumnezeu spunând adevărul în fața liderilor religioși ai vremii, a trebuit să îndure mulți ani de suferință. Este posibil ca, în Împărăția lui Hristos, să fie răsplătit pentru ceea ce a îndurat? Cu alte cuvinte, îl va răsplăti Dumnezeu pe acest om pentru prețul pe care l-a plătit pentru a-L glorifica pe Fiul Său?

Nu este nevoie să speculăm. Noul Testament ne învață că acei credincioși care rămân fideli Domnului în mijlocul greutăților vor fi răsplătiți din plin de-a lungul veșniciei. În capitolele următoare, vom explora ce spune Noul Testament despre aceste lucruri.

Răsplățile pe care Dumnezeu le va oferi credincioșilor sunt atât de incredibile încât nici măcar nu le putem imagina. Dumnezeu este extrem de generos. Când își va răsplăti slujitorii pentru ceea ce

au făcut, îi va compensa cu mult peste așteptări. Orice preț plătit pentru a-L onora va merita pe deplin.

Desigur, nu știm cu certitudine absolută dacă acest om a continuat să proclame cu îndrăzneală ce a făcut Isus pentru el și că Acesta a venit de la Dumnezeu. Însă a avut un început bun! A înfruntat cu curaj oamenii influenți care se opuneau lui Hristos, în ciuda disprețului lor. Chiar și propriilor lui părinți le era teamă să-l susțină. El a spus adevărul și nu a fost deranjat că cei în putere l-au umilit, expulzându-l din sinagogă. Când Hristos l-a întâlnit din nou și i-a spus cine este, el l-a închinat, căzând cu siguranță la picioarele Lui în semn de recunoștință.

Acest om va fi în Împărăția lui Dumnezeu pentru că a crezut în Hristos. Dar mai sunt multe de spus. Ar fi greu de imaginat ca acest om să *nu*-și fi trăit restul vieții slujind cu credință Domnului. Dacă este așa, nu putem decât să ne imaginăm cum va fi el în Împărăție. Ce exemplu al puterii și harului lui Dumnezeu va fi el pentru toată veșnicia! Un om care a trecut de la a fi un biet cerșetor disprețuit la un om de mare onoare și autoritate în Împărăția veșnică a Fiului lui Dumnezeu. Cuvintele Domnului că „lucrările lui Dumnezeu se vor arăta în el” s-ar putea dovedi a fi unele dintre cele mai subestimate afirmații din toate timpurile.

Când conducătorii religioși l-au judecat pe acest om, l-au numit ucenic al lui Isus (Ioan 9:28). Au spus-o ca pe o insultă. Dacă ar fi continuat să-L urmeze pe Isus, ar fi întâmpinat dificultăți din cauza asocierii cu El. Ar fi rămas un marginalizat religios și social. Cel pe care îl urma ar fi fost, în cele din urmă, executat ca dușman atât al Israelului, cât și al Romei. Fără îndoială, i s-ar fi amintit că Dumnezeu l-a pedepsit cu orbire din cauza păcatului și că a fi ucenic al lui Isus era doar o dovadă în plus că se afla în afara voinței lui Dumnezeu. Mulți dintre cei care l-au cunoscut ar fi continuat să-l considere și să-l eticheteze ca un păcătos notoriu.

Totuși, ceea ce conducătorii religioși considerau a fi o insultă, el îl vedea ca pe un mare compliment. Putea fi ucenicul Împăratului împăraților. Privit astfel, nu există nicio îndoială că acest om ar spune că s-a bucurat de cei treizeci și cinci de ani trăiți în orbire trupească. S-a bucurat de sărăcia sa și de mila celor care îl priveau cerșind. S-a bucurat chiar și de acuzațiile vecinilor și ale conducătorilor religioși, care spuneau că merita să îndure ceea ce i s-a întâmplat. În lumina răsplăților veșnice pe care le-ar primi ca ucenic al lui Hristos, suferințele lui, pe care noi le considerăm insuportabile, ar părea cu adevărat ușoare.

Același lucru se poate spune despre Elisabeth și despre orice credincios care îndură cu credință adversitățile pentru Domnul. Când Îl onorează pe Domnul lor în mijlocul dificultăților, știu nu doar că vor trăi cu El pentru totdeauna, ci și că El îi va răsplăti dincolo de orice imaginație.

Să vedem ce spune Noul Testament despre aceste răsplăți.

CAPITOLUL PATRU

O veșnicie comunistă?

Mulți creștini au o înțelegere greșită, crezând că își vor petrece veșnicia într-un loc acoperit de nori, asemănător cu cel descris în desenele animate, unde credincioșii au aripi și cântă la harpe. Însă Biblia ne arată că credincioșii vor locui pentru totdeauna pe un nou pământ fizic, nu printre norii din ceruri. În ultima carte a Bibliei, apostolul Ioan descrie acest nou pământ pe care va locui poporul lui Dumnezeu (Apocalipsa 21:2). Acesta este un loc tangibil, plin de orașe, străzi, copaci și națiuni. Descrierea biblică include chiar și un râu (Apocalipsa 22:1).

Această idee greșită, că vom pluti pe nori, alimentează o altă viziune eronată asupra veșniciei: aceea că vom fi cu toții egali în acea zi viitoare. Chiar dacă acest concept nu a funcționat niciodată pe pământ, mulți cred că Dumnezeu va aduce o utopie comunistă perfectă, unde toată lumea va fi egală în toate privințele.

Dacă privim această Împărăție astfel, viziunea utopică pare logică. E greu să ne imaginăm de ce ar exista diferențe între milioane de oameni dacă tot ceea ce fac este doar să stea pe nori și să cânte la harpă. În cel mai bun caz, am putea sugera că poate unii oameni cântă la harpă mai bine decât alții!

Această idee greșită despre rai, unde toți vor fi egali, pare corectă pentru mulți. Ei cred cu siguranță că dreptatea lui Dumnezeu necesită o astfel de Împărăție, una în care doar într-un asemenea mediu toată lumea ar putea fi fericită.

Totuși, dacă înțelegem că Împărăția veșnică implică trăirea pe un nou pământ, și nu în nori, ne putem imagina existența unor diferențe între locuitorii aceluia pământ. Poate fi o Împărăție în care există sarcini de îndeplinit și în care diferite persoane au

responsabilități diferite. Ne putem gândi că Domnul, care va fi Împăratul tuturor, va acorda diferite niveluri de autoritate diferitelor persoane, astfel încât acestea să poată îndeplini aceste responsabilități?

Din nou, mulți ar respinge din start astfel de idei. Însă, la o reflecție mai profundă, ele devin rezonabile. Ideea de a pluti pe un nor pentru totdeauna pare extrem de plictisitoare, ca un personaj din vechile desene animate pe care l-am văzut odată, stând pe un nor cu o harpă și spunând: „Aș fi vrut să fi adus o revistă”. Dacă cineva ar avea o astfel de viziune asupra veșniciei, ar fi de înțeles de ce nu și-ar dori ca aceasta să vină curând!

Din fericire, Biblia nu descrie veșnicia astfel. Împărăția condusă de Hristos va fi cu siguranță un loc de emoție și bucurie, o Împărăție în care supușii săi vor lucra, îi vor sluji pe alții și vor experimenta lucruri noi, îndeplinind ceea ce Domnul dorește să facă. Această descriere este mult mai realistă (și mai interesantă!) decât ideea de a cânta la un instrument pentru veșnicie, într-un mediu ceresc nebulos.

Logica ne sugerează, de asemenea, că vor exista diferențe între cei care vor trăi pe noul pământ. Cu toții suntem de acord că Dumnezeu este drept și echitabil, iar dacă reflectăm, putem vedea că ar fi *nedrept* ca, în Împărăția lui Hristos, toți să fie egali în toate privințele.

R. E. Neighbour, un predicator baptist sudic de la începutul secolului al XX-lea, a relatat despre un alt predicator baptist cunoscut din acea perioadă. I. M. Haldeman era pastor la Prima Biserică Baptistă din New York. Într-o zi, el a așezat două scaune goale în fața congregației și a explicat că unul reprezenta un credincios căruia îi păsa puțin de lucrurile spirituale și care trăia doar pentru a-și satisface propriile dorințe, iar celălalt reprezenta un credincios matur, devotat slujirii Domnului până la sfârșitul vieții. Haldeman a întrebat congregația dacă acești doi credincioși vor

primi aceleași recompense când vor intra în Împărăție. Răspunsul lui Haldeman a fost: „Nu, atâta timp cât există un Dumnezeu drept în ceruri¹!”.

Atât Neighbour, cât și Haldeman credeau în siguranța veșnică a creștinului. Un creștin nu poate pierde niciodată darul vieții veșnice. Cu toate acestea, ei credeau că un creștin poate trăi o viață care să nu fie pe placul Domnului. Un astfel de credincios ar intra în Împărăția lui Dumnezeu, dar ar suferi pierderea răsplăților în acea Împărăție. Un astfel de credincios nu ar avea un loc proeminent în lumea care va urma și nici o poziție de mare autoritate.

Ne-am putea imagina, de exemplu, că un martir al credinței creștine va primi o răsplată din partea Domnului când va intra în Împărăția Sa. Un astfel de rezultat ar fi considerat foarte rezonabil și corect. Nimeni nu ar fi invidios sau resentimentar față de onoarea pe care Domnul i-ar acorda-o martirului. Chiar și în această viață, recunoaștem că cei care sunt eroi merită să primească onoruri speciale. Soldații care mor în luptă pentru țara lor sunt răsplățiți în diverse moduri pentru sacrificiile lor. Familiile lor, de exemplu, primesc compensații financiare speciale. Cel care primește Medalia de Onoare ar trebui să aibă parte de privilegii și răsplăți de care noi ceilalți nu ne bucurăm. Și așa și este.

Aceeași idee, sub multe forme, există în lumea căzută în care trăim. În principiu, cel puțin, se consideră că cei care muncesc din greu și obțin anumite beneficii și privilegii și le-au câștigat. O persoană care muncește multe ore pentru a-și construi o afacere ar

¹ R. E. Neighbour, *If They Shall Fall Away* [Dacă se vor abate de la credință] (Miami Springs, FL: Conley and Schoettle, 1984), s.p.

trebui să se bucure de beneficiile economice ale muncii sale. O persoană leneșă, care trăiește doar pentru propria plăcere, nu are parte de astfel de binecuvântări și nici nu ar trebui să se bucure de ele.

Desigur, la urma urmei, nu contează ceea ce credem noi că este corect sau drept. Ce ne învață Scripturile despre acest subiect? Îi va răsplăti Domnul pe cei care L-au slujit cu credință când va veni să Își întemeieze Împărăția? Vor avea parte de un fel de răsplată cei care suferă cu credință pentru El?

Elisabeth împreună cu toată familia ei la vârsta de cinci ani.
Trăiam în Hawaii, într-o bază militară.

Îngerii ne învață că răspunsul este da

Poate că sfinții îngeri sunt un exemplu al ceea ce va fi Împărăția pentru credincioși în această privință. Biblia ne spune că există un număr nenumărat de astfel de ființe (Apocalipsa 5:11), dar ne arată, de asemenea, că acestea au funcții și grade de autoritate diferite. Înainte de a cădea în păcat, Satana, cunoscut și ca Lucifer, era un înger deosebit de puternic, făcând parte, evident, dintr-un ordin superior de îngeri numit heruvimi (Ezechiel 28:14).

În Ezechiel 1:5-11 sunt descriși în mod detaliat alți heruvimi din rândurile îngerilor. Aceștia par să aibă un rol care necesită să fie aproape de Domnul. În Cartea Apocalipsei, Ioan vede patru creaturi vii îndeplinind o astfel de funcție. Acestea sunt, probabil, heruvimi (Apocalipsa 4:6-8).

Prorocul Isaia descrie un alt tip de îngeri, serafimii, care au privilegiul de a fi deosebit de aproape de scaunul lui Dumnezeu (Isaia 6:2-3). Numele lor ar putea sugera că sunt responsabili de proclamarea sfințeniei lui Dumnezeu.

Un înger în mod special este unic în Biblie: Mihail este singurul înger numit „arhanghel” (Iuda 1:9). Cuvântul înseamnă „înger conducător”. Este posibil să fi preluat acest rol după ce Satana a căzut în păcat. De asemenea, se spune că are privilegiul special de a sluji ca protector al poporului ales al lui Dumnezeu din Vechiul Testament, Israel (Daniel 10:13-21). Acest pasaj menționează și alți îngeri numiți „căpetenii”, unii dintre aceștia având responsabilități în gestionarea națiunilor de pe pământ.

În Noul Testament, anumitor îngeri le sunt atribuite funcții distincte. De exemplu, Gabriel are onoarea de a anunța atât nașterea lui Ioan Botezătorul, cât și nașterea lui Isus către Maria. El pare să fie un mesager special al Domnului. Anumiți îngeri sunt cunoscuți drept „îngeri păzitori” (Matei 18:10). Alții au avut marea onoare de

a-L sluji pe Domnul după ce El a postit timp de patruzeci de zile (Marcu 1:13). Se spune că îngerii îi slujesc și pe credincioși într-un anumit fel (Evrei 1:14). În Cartea Apocalipsei, îngerii au diverse sarcini în desfășurarea evenimentelor din zilele de pe urmă.

Nu știm de ce Mihail este un înger conducător și alții nu, sau de ce Dumnezeu l-a ales pe Gabriel ca trimis special al Său. Cum au ajuns unii îngeri să ocupe pozițiile înalte de heruvimi și serafimi, în timp ce alții nu au aceste poziții? De ce unii au titlul de „căpetenie” și alții nu? Deși nu știm răspunsurile la aceste întrebări, este evident că există diferite niveluri de autoritate printre aceste creaturi necăzute.

În viitoarea Împărăție a lui Dumnezeu, credincioșii vor fi, cel puțin în anumite privințe, asemenea îngerilor (Marcu 12:25). La fel ca ei, nu vom mai păcătui, așa că nu vom fi invidioși dacă alții vor avea o poziție de onoare mai înaltă în Împărăție. Cu siguranță, ceilalți îngeri nu sunt deranjați că nu ocupă pozițiile arhanghelului Mihail sau ale mesagerului special Gabriel. Îngerii ne arată că Dumnezeu nu ar fi nedrept să stabilească poziții diferite pentru credincioși în ceea ce privește funcțiile și onoarea pe care o vor avea în veșnicie.

Recompense diferite

Noul Testament ne învață că, în Împărăția lui Dumnezeu, El va acorda cununi doar unora dintre credincioși, nu tuturor. Aceste cununi simbolizează, fără îndoială, un anumit tip de autoritate sau privilegiu în Împărăția Domnului. Martirii credinței vor primi o cunună specială, numită „cununa vieții” (Apocalipsa 2:10), la fel ca și conducătorii bisericii care își îndeplinesc cu credincioșie îndatoririle (1 Petru 5:4). Este clar că nu toți credincioșii vor fi martiri și că nu toți credincioșii slujesc în poziții de conducere în biserica locală.

Pavel spune că trebuie să ne trăim viața de credincioși în așa fel încât să primim o cunună pe care nu toți o vor primi (1 Corinteni 9:24-25). Credincioșii care tânjesc să-L vadă pe Domnul și își trăiesc viața reflectând această dorință vor primi o cunună specială (2 Timotei 4:8).

Pe lângă aceste cununi speciale și distinctive, Isus a spus că, în anumite privințe, unii vor fi mai bogați decât alții în acea zi. Le-a poruncit ucenicilor Săi să-și strângă comori pentru acea zi (Matei 6:20). Credincioșii pot face fapte care reprezintă o investiție pentru veșnicie. Chiar și cea mai mică faptă bună, precum oferirea unui pahar de apă în slujba altora, va merita o răsplată din partea Domnului (Matei 10:42).

Mulți cred că a munci pentru o răsplată sau chiar a o dori este egoist. Însă Isus le-a *poruncit* urmașilor Săi să facă acest lucru. El *dorește* să-și răsplătească copiii și vrea ca ei să aibă locuri de onoare în Împărăția Sa. Împăratul este onorat atunci când slujitorii Săi sunt răsplătiți astfel. Ceea ce poruncește Domnul nu poate fi considerat egoist. În mod similar, chiar și în această lume, părinților le place să-și răsplătească propriii copii atunci când se poartă bine.

Nu este un păcat să dorești răsplăți în Împărăția lui Hristos. De fapt, autorul Epistolei către Evrei ne spune că este un păcat să *nu* dorim să fim răsplătiți de Împărat. El afirmă că, dacă vrem să fim plăcuți lui Dumnezeu, trebuie să credem că El îi va răsplăti pe cei care Îl caută și care doresc să facă lucrurile plăcute Lui (Evrei 11:6).

Prin urmare, nu este surprinzător faptul că unul dintre ultimele lucruri pe care Isus le-a spus urmașilor Săi în Scriptură este că El îi va răsplăti pentru faptele lor bune. El a promis că va veni curând și, când va veni, va aduce cu El răsplata pentru poporul Său. Mai exact, El a afirmat că, atunci când se va întoarce, va aduce cu El răsplata pentru poporul Său (Apocalipsa 22:12). El nu va uita niciodată faptele bune pe care le-au făcut pentru El.

Concluzia la toate acestea este că unii vor fi mai mari decât alții în Împărăția lui Dumnezeu. Cei doisprezece ucenici, care au petrecut mai mult timp cu Domnul în timpul slujirii Sale pământești decât oricine altcineva și au ascultat zilnic învățăturile Sale, au înțeles clar acest principiu. Într-o zi, ei se certau despre cine va fi cel mai mare. În mod interesant, Isus nu i-a muștrat pentru acest mod de gândire. De fapt, El a confirmat că unii vor fi mai mari decât alții. Totuși, i-a muștrat pentru că au căutat mărirea într-un mod greșit (Marcu 10:35-44).

În multe dintre pildele Sale, Mântuitorul a învățat același adevăr. Când El se va întoarce și va domni, unii dintre slujitorii Săi vor domni peste zece cetăți, iar alții peste cinci. Altoru nu li se va da deloc acest tip de autoritate (Luca 19:12-27).

Știm că, la întoarcerea Sa, Isus Hristos va domni peste toate lucrurile. El va fi Împăratul veșnic peste o Împărăție care nu se va sfârși niciodată. Prin urmare, nu este surprinzător că gradul de credincioșie și ascultare al copiilor Săi față de El va determina măsura în care vor avea privilegiul de a domni alături de El. Această viață îi pregătește pe credincioși pentru rolul pe care îl vor avea pentru toată veșnicia. Așa cum a spus odată unul dintre profesorii mei biblici preferați: „Această viață este timpul de antrenament pentru timpul de domnie”.

A fi mare în Împărăția lui Dumnezeu înseamnă a fi ca Hristos. Cu cât un credincios este mai asemănător cu El în această viață, cu atât va fi mai răsplătit în acea zi. Acest lucru schimbă complet concepția despre răsplăți. Credinciosul care dorește să fie mare în Împărăție își dorește să fie mai mult ca Împăratul și Mântuitorul său. Este voia Tatălui ca noi să fim mai asemănători cu Fiul Său. Credinciosul care este răsplătit pe deplin este acela care și-a trăit viața astfel încât lumea l-a văzut pe Hristos în el. O astfel de viață Îl onorează pe Domnul. În harul Său, El a hotărât că o viață care Îi aduce onoare și glorie va avea ca rezultat o mare răsplată.

Cât de măreață este această perspectivă? Ce scop mai înalt poate avea un credincios decât să devină mai asemănător cu Cel care l-a iubit și a murit pentru a-i oferi viața veșnică ca dar gratuit, doar prin credință? Ce scop mai măreț ar putea exista în această viață decât să audă cuvintele: „Bine, rob bun și credincios!” (Matei 25:23). Nu putem înțelege pe deplin bucuria pe care un astfel de credincios o va simți în acea zi, când Domnul Se va glorifica făcându-i mari pe cei credincioși în Împărăția Sa.

Cu toate acestea, cum se pot atinge astfel de scopuri mărețe? Cum putem noi, ca și credincioși, să devenim mai asemănători cu singurul Om perfect care a existat vreodată? Fiecare creștin sincer cu sine însuși recunoaște cât de departe este de acest țel. Un lucru este cert: nu putem realiza această schimbare prin propriile noastre forțe. Va fi nevoie de un miracol.

Domnul a oferit o cale pentru ca acest miracol să aibă loc: dându-i credinciosului Duhul Sfânt în momentul în care acesta crede în Isus pentru viața veșnică. Duhul lui Dumnezeu trebuie să îndeplinească lucrarea de a ne transforma după chipul lui Hristos.

Totuși, există un alt adevăr aici, și este un adevăr mai greu de acceptat. Dacă vrem să fim ca Hristos, trebuie să umblăm așa cum a umblat El. A întâmpinat mari dificultăți în viața Sa. Cu aproximativ șapte secole înainte de nașterea lui Hristos, un proroc din Vechiul Testament a spus că El va fi „un om al durerii, obișnuit cu suferința” (Isaia 53:3). Cu siguranță, atunci când citim despre viața Sa în paginile Noului Testament, vedem că aceste prorocii s-au împlinit. Nimeni nu a suferit ca El.

În mai multe rânduri, Domnul le-a spus ucenicilor Săi că, dacă vor să fie ca El, vor trebui și ei să treacă prin mari dificultăți. Nimeni nu dorește să experimenteze astfel de lucruri, dar ceea ce este extraordinar este că *Dumnezeu le folosește pentru a ne face mai asemănători cu Fiul Său* (Matei 10:24; Marcu 8:34-38; Luca 6:40; Ioan 15:20; 2 Corinteni 4:8-17). Dacă vrem să devenim mai

asemănători cu Hristos, vom trece prin adversități. Cât de reconfortant este să știm că, atunci când facem acest lucru, umblăm, într-o mică măsură, pe urmele Sale. Dacă Îi permitem, Duhul lui Dumnezeu va folosi aceste lucruri pentru a ne face mai asemănători cu El.

Totuși, trebuie să fim sinceri cu noi înșine. Doar un masochist ar accepta chiar și o mică parte din dificultățile pe care le-a experimentat Hristos. Cum am putea spera să suportăm asemenea greutăți? Fără îndoială, prin puterea supranaturală a Duhului lui Dumnezeu care locuiește în noi. Nu putem face acest lucru singuri. Așa cum am fost salvați de iad prin harul lui Dumnezeu atunci când am crezut în Isus pentru acest dar (Efeseni 2:8-9), avem nevoie de harul Său pentru a îndura adversitățile necesare pentru a deveni mai asemănători cu Hristos.

Elisabeth a fost pentru mine un exemplu viu. Prin harul Său, Dumnezeu a transformat adversitățile ei în oportunități de a o face mai asemănătoare cu Hristos.

Elisabeth, la Crăciun, când avea 15 ani.

CAPITOLUL CINCI

Harul Său este de ajuns

Pentru majoritatea erudiților Noului Testament, apostolul Pavel este un erou. A îndurat o cantitate imensă de suferință ca rezultat al slujirii sale pentru Domnul, iar capacitatea sa de a face acest lucru pare aproape supraomenească. Și într-adevăr, așa era.

Să călătorești în secolul I era un demers dificil și periculos. Totuși, acest om a străbătut lumea mediteraneană pe jos și pe mare ani de zile, înființând biserici oriunde mergea. Mesajul pe care îl proclama promova o religie care nu era legală în unele dintre regiunile pe care le-a vizitat și întâlnea oameni care se opuneau activității sale în fiecare loc în care se oprea. Propria sa comunitate îl considera un trădător și un apostat al religiei părinților săi.

După ce a trăit astfel timp de aproximativ zece ani, a fost nevoit să se apere în fața unei biserici pe care el însuși o înființase cu ani în urmă. Chiar și în această biserică existau oameni care i se opuneau vehement. Drept replică, Pavel le-a scris o epistolă în care a descris adversitățile pe care le-a experimentat ca slujitor al Domnului.

Această listă este lungă și impresionantă. În acești zece ani, a fost biciuit de 39 de ori de autoritățile religioase evreiești, în cinci ocazii diferite. Îmi imaginez spatele său lacerat și sângerând, asemenea scenelor din filmele care înfățișează sclavi bătuți cu biciul în Statele Unite.

Dar acestea nu au fost toate suferințele sale. De trei ori a fost bătut cu toiege. Călătorind prin Marea Mediterană, a naufragiat de trei ori — un eveniment care adesea se încheia cu moartea. Într-una dintre aceste ocazii, a petrecut o noapte și o zi în apă, fără să știe în niciun moment dacă va fi salvat. În prima sa călătorie misionară,

locuitorii l-au bătut cu pietre și l-au lăsat să moară. A fost întemnițat de mai multe ori.

În toate călătoriile sale, s-a confruntat cu pericole atât din partea tâlharilor, cât și a numeroșilor săi dușmani, prezenți atât printre iudei, cât și printre neamuri. A petrecut multe nopți flămând, însetat și expus intemperiilor, afirmând că adesea era în pericol de moarte. La începutul slujirii sale, iudeii dintr-un anumit oraș l-au convins pe regele local să încerce să-l omoare, iar apostolul a trebuit să fie coborât într-o coșniță pe zidul cetății și să fugă pentru a-și salva viața. (Faptele Apostolilor 14:19-20; 2 Corinteni 11:24-33).

Citind această listă, îmi este greu să înțeleg cum a reușit. Nu știu cum a făcut-o. Când a scris această epistolă către biserica din orașul Corint, el nu mai era un om tânăr. Avea probabil peste 60 de ani, iar după standardele secolului I ar fi fost considerat un om în vârstă. Cum a reușit să îndure astfel de lucruri? De ce nu s-a retras din slujire și nu s-a întors în orașul său natal, considerându-se mulțumit de contribuția sa la biserica creștină? Cred că majoritatea creștinilor au aceeași reacție ca mine când se gândesc la viața acestui om. Doar una dintre bătăile pe care le-a suferit m-ar fi convins să caut o altă cale, mai confortabilă, de a-L sluji pe Domnul.

Știm că Pavel se ocupa cu confecționarea și vânzarea corturilor pentru a-și câștiga existența. Sunt destul de sigur că, dacă aș fi primit treizeci și nouă de lovituri de bici, m-aș fi dedicat complet acestei meserii onorabile. Probabil aș fi lucrat ore suplimentare pentru a face corturi și aș fi sprijinit financiar pe cineva mai tânăr să continue lucrarea misionară pe care aș fi abandonat-o!

Deși nu pot decât să admir de la distanță prin ce a trebuit să treacă Pavel, îmi este mult mai ușor să mă identific cu ceea ce spune în continuare bisericii din Corint. El menționează o altă dificultate cu care se confrunta, una care îl chinuia chiar în timp ce scria această epistolă. Se referă la aceasta ca fiind un „țepuș în carne” (2 Corinteni 12:7).

Nu știm exact ce era acest țepuș, dar majoritatea erudiților care studiază viața lui Pavel sunt de acord că era vorba despre un fel de afecțiune fizică. Există indicii că el nu era un om sănătos (Galateni 4:15). Bătăile primite în timpul slujirii sale creștine ar fi agravat orice probleme fizice pe care le-ar fi putut avea, ceea ce ar fi făcut călătoriile și mai dificile. Unii sugerează că ar fi putut fi vorba despre o artrită severă. Alții propun că Pavel avea de-a face cu sechele după ce a avut malarie, o boală comună în zona Mării Mediterane.

Mulți cred că țepușul din carne al lui Pavel era legat de pierderea vederii. Persoanele în vârstă ar putea presupune că avea cataractă. Poate că, din cauza condițiilor dificile de călătorie și a unei diete sărace, problema s-a agravat.

Aceasta ar fi fost grea pentru oricine, dar pentru cineva cu felul de muncă al lui Pavel, în secolul I, ar fi făcut slujirea deosebit de dificilă. Să presupunem că aceasta este afecțiunea cu care a trebuit să se confrunte.

Mă identific cu felul în care a reacționat inițial la problemă. Îmi imaginez cum s-a simțit Pavel după toate suferințele sale pentru lucrarea Domnului, confruntându-se acum cu perspectiva de a rămâne orb. Cu siguranță ar fi gândit: „Dumnezeu ar vrea să mă vindece de această boală, ca să pot continua să întemeiez biserici în lumea romană și să fiu mai eficient în această slujbă.” Un misionar orb sau aproape orb ar fi fost serios împiedicat în misiunea sa. În plus, Pavel urma să scrie multe dintre cărțile care aveau să facă parte din Noul Testament. Această lucrare ar fi fost mult mai ușoară dacă Pavel ar fi avut o vedere bună!

Aceasta pare să fi fost și gândirea lui Pavel. Nu I-a cerut Domnului să-l scape de întemnițări, de nopțile de foame sau chiar de bătaii. Dar el explică modul în care I-a cerut Domnului să-i ia acest țepuș din carne. De fapt, I-a cerut acest lucru în trei ocazii diferite (2 Corinteni 12:8). Exact asta aș fi făcut și eu!

Pavel fusese martor la multe vindecări în timpul perioadei sale de slujire a Domnului. De fapt, el însuși vindecase mulți oameni bolnavi de bolile lor și chiar înviase un mort (Faptele Apostolilor 19:11-12; 20:7-12). El știa că Dumnezeu putea să-l vindece de acest „țepuș” și, probabil, se aștepta ca El să o facă.

De asemenea, îmi pot imagina și dezamăgirea inițială a lui Pavel când Dumnezeu i-a spus că țepușul în carne va rămâne. Cu toate acestea, indiferent de ceea ce a simțit, Dumnezeu nu l-a lăsat să se afunde în disperare din cauza condiției sale. Greutățile sale nu l-ar fi împiedicat să facă ceea ce Dumnezeu dorea. Acest lucru era adevărat, fie că era vorba de scrierea epistolelor, fie de călătoria prin lumea romană pentru a întemeia biserici. Așa cum i-a spus Domnul slujitorului Său, Pavel: *„Harul Meu îți este de ajuns, căci puterea Mea în slăbiciune este făcută desăvârșită”* (2 Corinteni 12:9).

Nu a fost răspunsul pe care Pavel și-l dorea, dar l-a acceptat. Pavel a fost un om care a proclamat harul lui Dumnezeu, un har care avea puterea de a da viață veșnică tuturor celor care ar crede în Fiul pe care Tatăl L-a trimis pentru acest dar. Aceasta a fost o putere care L-a înviat pe Fiul Său din morți și care va face același lucru pentru fiecare credincios. A fost o putere care va aduce în curând o Împărăție veșnică a lui Dumnezeu.

Ceea ce îi spunea Dumnezeu lui Pavel era clar: Pavel era un mesager al acestui har și al acestei puteri. Ce modalitate mai bună de a proclama acest mesaj decât prin a-l trăi? În slăbiciunea sa fizică, indiferent de ceea ce era acel țepuș, Dumnezeu îi va da puterea de a face lucruri mari pentru El. Era clar că Pavel nu făcea aceste lucruri prin propria sa putere. Cei care îl vedeau și îl auzeau predicând observau o putere supranaturală în el. Harul lui Dumnezeu era mai mult decât suficient pentru sarcinile cu care se confrunta Pavel. Pavel avea să devină un semn viu al acelei puteri și al acelui har. Dumnezeu va lua un Pavel slab, va face lucruri mari prin el și astfel

își va magnifica puterea. Cea mai potrivită cale de a face acest lucru era printr-un Pavel care trebuia să se încreadă în acea putere.

Prin urmare, nu este surprinzător modul în care Pavel a reacționat la răspunsul pe care l-a primit de la Dumnezeu cu privire la țepușul său din carne. Deoarece cea mai mare dorință a lui Pavel era să-L glorifice pe Dumnezeu, ce modalitate mai bună de a face acest lucru decât să permită ca puterea lui Dumnezeu să fie amplificată în slăbiciunea sa? De aceea, Pavel a spus că își va lăuda slăbiciunile. Indiferent de problemele sale fizice, el va fi mândru de ele!

Motivul pentru care a putut să se simtă astfel este că aceste probleme i-au permis să experimenteze puterea lui Hristos care se așternea peste el. Datorită acestei puteri, doar atunci când era slab, Pavel era cu adevărat puternic (2 Corinteni 12:9). Pavel urma să trăiască prin puterea Fiului înviat care locuia în el.

Ce lecție grea! Pavel spune că puterea lui Dumnezeu se vede cel mai limpede într-un vas de lut care trece prin dificultăți. În acea persoană, ceilalți pot vedea ce poate face acea putere. Putem privi la viața lui Pavel și contempla ce a făcut Dumnezeu cu un vas atât de slab. Cât de mare era Salvatorul său puternic!

Acesta a fost cu siguranță și cazul lui Isus însuși. Nimeni nu putea fi într-o stare fizică mai slabă decât El pe cruce. Brutal bătut cu un bici și purtând o coroană de spini, a fost abandonat de prietenii Săi și trădat de unul dintre cei mai apropiați. Condamnat pe nedrept de propria Sa națiune și de romani, a fost dezbrăcat și răstignit pe un lemn, experimentând cea mai cruntă dintre morți.

Totuși, ce putere a fost manifestată în toată acea slăbiciune! În moartea Sa rușinoasă, Fiul lui Dumnezeu a luat păcatele lumii. Moartea Sa a garantat că fiecare om care crede în El va primi viața veșnică, o viață care nu poate fi pierdută niciodată. Prin moartea Sa, El a învins moartea însăși, cel mai mare dintre toți dușmanii. O astfel

de putere și har puteau fi văzute doar prin adversitățile îndurate de Isus, prin slăbiciunea Sa.

Pavel a ajuns să înțeleagă că puterea lui Dumnezeu se manifestă cel mai limpede atunci când lucrează prin neputință. În slăbiciune, Dumnezeu face lucruri mărețe.

Însă acesta era Pavel. Avem tendința să credem că cineva ca el se afla la un nivel spiritual diferit de al nostru. Este posibil ca Dumnezeu să manifeste aceeași putere și același har pentru oameni ca mine și pentru credincioșii care citesc această carte? Pot cei care trec prin momente dificile să devină amvoane care proclamă cu voce tare harul și puterea lui Dumnezeu?

Cu siguranță, răspunsul este da. Pavel nu ar spune niciodată că ceea ce a trăit el a fost rezervat doar unor oameni speciali ca el.

Mulți credincioși pot depune mărturie despre acele momente din viața lor când, în vremuri dificile, au arătat altora cum harul și puterea lui Dumnezeu i-au susținut. Pentru o scurtă perioadă, eu și soția mea am făcut parte din acel grup de credincioși. Vă rog să-mi permiteți să vorbesc despre ceea ce s-a întâmplat.

Nu este doar pentru Pavel

Când s-au născut Amy și Elisabeth, ni s-a spus că era foarte probabil să nu supraviețuiască. Primele șaptezeci și două de ore erau critice. Dacă reușeau să treacă de primele trei zile, șansele lor de supraviețuire creșteau considerabil. Pam și cu mine ne-am concentrat pe acel interval de șaptezeci și două de ore, un scop pe termen scurt pe care ne doream cu disperare să-l atingem. Rugăciunile noastre erau centrate pe acel scop. Nu ne-am gândit la problemele de sănătate pe termen lung pe care gemenele le-ar putea avea din cauza nașterii premature.

Fetițele erau, desigur, la Terapie Intensivă Pediatrică. Existau anumite ore în care le puteam vizita, iar fiecare vizită era o experiență dificilă. Trebuia să ne spălăm bine pe mâini și să purtăm haine de protecție. Nu puteam ține în brațe niciuna dintre fetițe, dar le puteam atinge și vorbi cu ele. Aveau tuburi și monitoare conectate la diverse părți ale corpului. Fiecare bebeluș avea o asistentă desemnată, care era mereu lângă patul lor, gata să răspundă oricărei nevoi și să ne ofere răspunsuri la orice întrebări aveam.

Gemelele erau foarte mici. Greutatea lui Amy a ajuns să scadă la aproximativ șapte sute de grame, iar a lui Elisabeth la puțin peste un kilogram.

Pe măsură ce se apropia sfârșitul celei de-a doua zile din viața lor, ne simțeam încurajați de ideea că ne apropiem de scopul pentru care ne rugam. Ultima ocazie de a le vizita a fost la ora unsprezece noaptea. Pam născuse fetițele prin cezariană, așa că era încă în spital. După ce le-am vizitat pe fetițe, am urcat în camera lui Pam și am adormit.

Aproximativ două ore mai târziu, pe la unu dimineața, ușa camerei lui Pam s-a deschis brusc, iar lumina de pe hol a pătruns înăuntru. Lumina, împreună cu vocea doctoriței fetițelor, ne-a trezit. Ne-a spus că trebuie să coborâm să o vedem pe Amy. Fiind pe jumătate adormit și confuz, i-am explicat că tocmai făcuserăm asta, la ora programată pentru vizite. Am presupus că ea credea că uitaserăm orele de vizită și rataserăm ocazia de a le vedea.

În timp ce încercam să o asigur că totul este în regulă, m-a întrerupt. A spus: „Domnule Yates, Amy a suferit o hemoragie cerebrală masivă. Nu cred că va supraviețui în această noapte. Dumneavoastră și doamna Yates trebuie să veniți să vă luați rămas bun de la ea.”

Este ciudat cum, la auzul cuvintelor ei, am rămas aparent nepăsător. Pam părea să reacționeze la fel; amândoi am crezut, probabil, că doctorița făcuse o greșală. Poate că, din cauza vârstei

mele fragede, nu-mi puteam imagina că așa ceva s-ar putea întâmpla. Mai ales că *tocmai* o văzusem pe Amy, care părea bine, în ciuda circumstanțelor. Mai mult pentru a o liniști pe doctoriță, ne-am ridicat și am pornit spre Secția de Terapie Intensivă. Pam încă suferea din cauza operației de cezariană, așa că a trebuit să luăm liftul. Nu-mi amintesc să fi spus ceva pe drum. Sunt sigur că mă gândeam că, odată ajunși acolo, toată această încurcătură se va lămuri. Poate că am crezut că doctorița o confundase pe Amy cu un alt bebeluș.

Din zona de dezinfecție nu puteam vedea fetițele. Dar, după ce ne-am spălat pe mâini și ne-am îmbrăcat corespunzător, Pam și cu mine am fost îndrumați către pătuțul lui Amy din Secția de Terapie Intensivă. Orice încercare din mintea mea de a nega ceea ce se întâmpla a fost rapid spulberată când doctorița a deschis ușa camerei, iar realitatea ne-a lovit din plin. Unele tuburi fuseseră scoase din corpul lui Amy. Era sânge peste tot pe cearșaful alb pe care era întinsă. Cel mai izbitor era culoarea pielii ei, care devenise de o nuanță ce părea neagră. Trebuia să fie un albastru foarte închis.

Asistenta era în apropiere, iar primul lucru pe care l-am întrebat a fost despre culoarea pielii lui Amy. Mi-a spus că, din cauza hemoragiei cerebrale, sângele lui Amy nu putea transporta oxigen în tot corpul. Nu am înțeles detaliile, dar am acceptat pur și simplu ceea ce mi-a spus.

Apoi am întrebat-o despre sânge. Mi-a explicat că, pentru a elibera o parte din presiunea din creierul lui Amy, a trebuit să îi facă o puncție lombară. Aceasta a dus la scurgerea sângelui pe așternuturile din patul ei din Terapie Intensivă.

Nici detaliile acelea nu le înțelegeam. Dar am înțeles un lucru: doctorița avea dreptate. Amy nu va ajunge la a treia zi. Va muri în acea noapte. De fapt, nu eram sigur că nu murise deja. Avea o culoare neagră și nu se mișca, cu excepția mișcărilor provocate de aparatele la care era conectată.

Pam și cu mine știam bine că eram acolo pentru a ne lua rămas bun de la fiica noastră. Asistentă care era mereu prezentă ne-a lăsat singuri pentru a fi doar noi cu Amy. În cameră mai erau și alte asistente, precum și câțiva medici. Eram conștienți de prezența lor, dar și de faptul că nu erau acolo pentru a oferi ajutor medical lui Amy. Era prea târziu pentru asta. Nu puteam face nimic pentru ea. S-au menținut la distanță și ne-au îngăduit respectuos să avem un moment privat.

Știu că inspiram milă. Ce ființă umană ar putea vedea prin ce treceam fără să se compătimească? Înainte de nașterea gemenelor, nu mai fusesem niciodată într-o secție de terapie intensivă. Desigur, niciodată nu mai văzusem ceea ce vedeam acum cu ochii mei.

Orice părinte va înțelege cum am reacționat Pam și cu mine. Stăteam lângă patul care conținea ceea ce credeam că este trupul mort al fiicei noastre. Am strigat către Dumnezeu să o salveze. Plângeam. Ne-am dat seama că eram complet neputincioși. Nu puteam face nimic. Niciunul dintre cei din acea cameră, în ciuda anilor lor de pregătire medicală, nu putea face nimic pentru noi. Nici toate acele echipamente medicale moderne din jurul nostru nu ne puteau alina durerea.

Stând lângă pat, pentru prima dată m-am identificat cu suferințele lui Pavel. Pavel și-a descris slăbiciunea atunci când s-a confruntat cu orbirea. Misiunea lui l-a făcut deseori să se teamă pentru viața sa. Toți părinții știu că ceea ce spun este adevărat. Eu sufeream mai mult decât Pavel în această situație. Aș fi acceptat cu bucurie să rămân orb doar pentru ca Amy să trăiască. Aș fi schimbat viața mea cu a ei, dacă aș fi avut puterea să fac acest lucru. Dar nu o aveam. În acel moment, am înțeles exact prin ce a trecut Pavel când i-a cerut lui Dumnezeu să-i ia țepușul din carne. Am înțeles cât de neputincios se simțea.

Nu știu cât timp am stat Pam și cu mine rugându-ne și plângând împreună în secția de terapie intensivă. Însă îmi amintesc

limpede ce s-a întâmplat. În mijlocul acelei dureri copleșitoare, s-a produs o schimbare. Din câte îmi amintesc, schimbarea s-a produs simultan pentru amândoi, atât pentru Pam, cât și pentru mine. Rugăciunile și lacrimile noastre s-au transformat în cântări. Deși niciunul dintre noi nu avea talent muzical, am început să-i cântăm lui Amy toate vechile imnuri pe care le știam și care vorbeau despre iubirea lui Dumnezeu și despre cum Hristos a biruit moartea. I-am spus calm că Dumnezeu o iubește, la fel și noi. I-am spus că, deși ne va lipsi, ne bucurăm pentru ea, pentru că merge la Cel care o iubește mai mult decât noi. Am trecut de la a-L ruga pe Dumnezeu să nu o ia, la a-I spune că este în regulă să o lase să plece.

Bunicul meu, care fusese credincios, murise cu câțiva ani în urmă, și i-am spus lui Amy să-l salute din partea noastră. I-am spus că abia așteptăm să ne revedem în Împărăția lui Dumnezeu și cât de diferit va fi acel moment! Nu vor mai fi aparate sau cearșafuri pline de sânge când ne vom întâlni din nou.

Poate părea surprinzător, dar am trecut de la o tristețe copleșitoare la o bucurie neașteptată. Cu siguranță nu eram masochiști, dar, la fel ca Pavel, am realizat un adevăr important: harul lui Dumnezeu ne era de ajuns, chiar și în această situație. Eram în prezența morții, dar Hristos biruise chiar și acest dușman. Așa era puterea lui Dumnezeu. În cel mai vulnerabil moment al nostru, în cea mai dificilă situație cu care se poate confrunta un părinte, acea putere era capabilă să ne susțină.

Pavel a spus că, în slăbiciunea sa, în astfel de momente, puterea lui Hristos locuiește în noi (2 Corinteni 12:9). Oare ar fi prea mult să spunem că ceea ce s-a întâmplat în acea secție de terapie intensivă a fost un exemplu al acelei puteri? Pam și cu mine credem că vom trăi veșnic, pentru că am crezut în Isus pentru viața veșnică. Când murim fizic, Hristos ne va învia trupurile din mormânt. Aceasta este adevărata putere! Niciodată în viețile noastre nu am transmis acest mesaj mai clar decât în acea secție de terapie

intensivă. În acele prime ore ale dimineții, medicii și asistentele care ne-au văzut și auzit au înțeles că ne-am pus speranța în Cel care o va învia pe Amy. El era cu noi. Datorită Lui, groaza din fața noastră nu era capitolul final. Puterea Lui se manifesta în slăbiciunea noastră, permițându-ne să reacționăm așa cum am făcut-o.

Am rămas cu Amy în acea dimineață, copleșiți de incertitudine. Oare va veni cineva să ne spună că a murit de fapt? Ne vor întreba dacă vrem să-i scoatem restul de cabluri și tuburi? În orice caz, nu asta s-a întâmplat. În schimb, încetul cu încetul, Amy și-a recăpătat culoarea. Avea să ajungă la a treia zi. Ne-au spus că, din păcate creierul ei suferise daune, dar nu știau cât de severe erau acestea.

A fost o veste greu de acceptat. Însă, la fel ca Pavel, am învățat o lecție valoroasă: harul lui Dumnezeu și puterea lui Hristos sunt mai mult decât suficiente pentru orice situație în care ne-am putea afla.

Aș vrea să pot spune că am ținut mereu cont de această lecție. Aș vrea să pot spune că, de fiecare dată când m-am confruntat cu dificultăți după acea zi, m-am bazat întotdeauna pe harul și puterea lui Dumnezeu pentru a mă susține și a-mi călăuzi viziunea. Din păcate, dacă aș spune asta, ar însemna să mint.

Dar era cineva cu noi în acea secție de terapie intensivă care trăia aceste adevăruri mult mai bine decât mine. Elisabeth era în patul de lângă Amy când s-a întâmplat totul. Desigur, în acel moment, nu putea înțelege ce i se întâmplase surorii ei gemene. Însă mai târziu avea să afle povestea. Ea a asimilat lecțiile pe care Pam și cu mine abia le-am putut întrezări. Le-a învățat pe deplin. Cum slăbiciunea avea să caracterizeze fiecare parte a vieții ei, a avut ocazia să se încreadă în harul și puterea lui Dumnezeu în moduri extraordinare. A trăit aceeași experiență ca și Pavel. Eu și mulți alții am avut privilegiul de a vedea puterea lui Hristos locuind în ea și

transformând-o. Să fii martor la astfel de lucruri înseamnă să asişti la un miracol.

CAPITOLUL ȘASE

Fiind martor la un miracol

Mulți dintre noi ne-am imaginat cum ar fi fost să asistăm la miracolele lui Isus descrise în Noul Testament. Putem doar presupune cum am fi reacționat văzându-L mergând pe Marea Galileii, transformând apa în vin sau redând vederea orbilor.

Reacțiile celor care L-au văzut făcând astfel de lucruri au fost diverse. Mulți s-au minunat, unii I-au mulțumit lui Dumnezeu, iar alții au crezut în El ca fiind Hristosul. Când a scos două mii de demoni și i-a trimis într-o turmă de porci, întreaga regiune a fost cuprinsă de „o mare frică” (Luca 8:37). Pe de altă parte, conducătorii religioși erau invidioși și L-au acuzat că avea o putere malefică, care Îi permitea să facă aceste lucruri.

Totuși, sunt convins că toți, inclusiv dușmanii Săi, au avut o reacție comună. Îmi pot imagina cum manifestarea puterii Sale i-a lăsat cu siguranță pe mulți cu gura căscată de uimire. În toată istoria, nimeni nu văzuse vreodată un om făcând ceea ce a făcut El.

Cea mai impresionantă demonstrație de putere în lucrarea lui Hristos a fost capacitatea Sa de a învia morții. Într-o ocazie, Domnul a oprit un cortegiu funerar pe drumul spre cimitir, iar o mulțime mare a fost martoră când i-a spus celui mort să se ridice din sicriu. Ne putem imagina ușor cum întreaga mulțime a rămas uimită când mortul s-a ridicat și a început să vorbească. Luca ne spune că frica i-a cuprins pe toți, au slăvit pe Dumnezeu și au răspândit vestea prin orașele din împrejurimi (Luca 7:11-17).

Într-o altă ocazie, Domnul a înviat din morți o fată de doisprezece ani, iar părinții ei au văzut-o ridicându-se și umblând. Într-una dintre cele mai modeste exprimări din toate timpurile, ni se spune că aceștia au fost „plini de uimire” față de puterea pe care au văzut-o și de ceea ce făcuse pentru ei (Marcu 5:42).

Când Isus l-a înviat pe prietenul Său Lazăr, care era mort de patru zile, reacțiile au fost diverse. Văzând o dovadă atât de clară a puterii lui Dumnezeu, mulți au crezut în El ca fiind Hristosul. Alții, deși recunoșteau acea putere, din invidie au complotat să-i omoare atât pe El, cât și pe Lazăr (Ioan 11:45-51).

Ne putem doar imagina cum a fost atunci când Domnul S-a înviat pe Sine și a ieșit din mormânt. Ni se spune că doar slava îngerului, trimisul Său la mormânt, a făcut ca un grup de soldați să leșine de frică (Matei 28:4). Fără îndoială, slava Sa proprie era chiar mai mare decât aceasta. Mai târziu, aparițiile Sale în fața ucenicilor după înviere au stârnit teamă, uimire și adorare.

Niciunul dintre noi nu a văzut vreodată cu proprii ochi puterea care ar putea învia un trup din morți - o putem percepe doar prin cuvintele Scripturii - dar putem presupune că am fi reacționat la fel. Mai mult, Noul Testament ne spune că aceeași putere care i-a înviat pe Lazăr, pe fetiță, pe omul din sicriu și pe Domnul Însuși este și a noastră. Este miracolul puterii învierii.

Scripturile subliniază clar că Duhul Sfânt a fost sursa acelei puteri. Când Domnul și-a început lucrarea, Duhul a coborât peste El la botezul Său (Marcu 1:10). În prima Sa predică, a proclamat că Duhul era peste El și că lucrarea Sa va fi caracterizată de minuni făcute prin acea putere (Luca 4:18).

Mulți credincioși de astăzi nu sunt adesea conștienți de faptul că același Duh locuiește în ei. În noaptea în care Isus a fost arestat, El le-a spus ucenicilor Săi că le va trimite Duhul după moartea Sa. Duhul va locui permanent în ei. Doctrina Trinității ne spune că Dumnezeu este Unul, dar există în trei Persoane: Tatăl, Fiul și

Duhul. Isus și Duhul sunt unul. Când Isus le spune ucenicilor că le va trimite Duhul Său, El le spune că El Însuși va fi cu ei (Ioan 14:16-18).

În ziua Cincizecimii, această promisiune a Domnului s-a împlinit. Duhul a coborât peste ucenicii care se aflau în camera de sus (Faptele Apostolilor 2:1-4). Pavel va scrie mai târziu că toți cei care cred în Isus pentru viața veșnică au, de asemenea, Duhul (1 Corinteni 12:13). Fiecare credincios poate proclama că Duhul, și prin urmare Hristos, locuiește în el (Romani 8:9-10).

Nu este deloc exagerat să spunem că aceasta înseamnă că puterea care poate da viață morților locuiește în interiorul credinciosului. Pavel afirmă clar acest lucru: „Și dacă Duhul Celui ce a înviat pe Isus dintre cei morți locuiește în voi, Cel ce a înviat pe Hristos Isus din morți va învia și trupurile voastre muritoare din pricina Duhului Său, care locuiește în voi.” (Romani 8:11).

Ce vrea să spună Pavel? Credinciosul în Hristos posedă aceeași putere care L-a înviat pe Hristos din morți. Este aceeași putere pe care Hristos a folosit-o pentru a-i învia pe alții din morți. Dar niciunul dintre noi nu a ridicat vreodată un trup din morți. Nici măcar nu am văzut acest lucru cu propriii ochi. Așadar, putem crede că această putere locuiește în noi?

Pentru a înțelege ceea ce spune Pavel, trebuie să contemplăm trupul mort despre care el afirmă că poate fi înviat. Este vorba despre trupul *nostru* muritor. Trăim în trupuri care sunt moarte (Romani 7:24). Evident, Pavel nu spune că trăim în trupuri moarte din punct de vedere fizic. Ceea ce vrea să spună este că trupurile noastre muritoare nu sunt capabile să facă nimic care să fie plăcut lui Dumnezeu. Pavel o exprimă astfel: „Știu, în adevăr, că nimic bun nu locuiește în mine” (Romani 7:18). Trupurile muritoare ale credincioșilor nu pot produce viață spirituală și pace prin propria lor forță. În termeni foarte simpli, am putea spune că trupurile noastre

muritoare sunt incapabile prin ele însele să producă roada Duhului. În acest sens, ele sunt moarte.

Totuși, Duhul lui Dumnezeu, care locuiește în credincios, poate aduce această viață în trupurile noastre „moarte”. Putem trăi un fel de înviere din morți.

Acest lucru poate părea abstract și greu de înțeles, poate pentru că ceea ce spune Pavel este greu de crezut. În termeni simpli, Romani 8:11 afirmă fără echivoc că cei credincioși pot trăi un fel de miracol al învierii.

Mulți creștini citesc astfel de afirmații și cred că lucruri atât de minunate nu sunt pentru credincioși „de rând” ca noi. Însă învățătura lui Pavel este clară: Hristos, prin Duhul Său, trăiește în cel care a crezut în El pentru viața veșnică. Hristosul înviat poate acum să trăiască prin fiecare credincios și să-Și demonstreze puterea prin lucrările pe care Duhul le realizează în trupurile muritoare.

O altă modalitate de a exprima această idee este că, pe măsură ce credincioșii umblă în Duhul, Duhul îi face tot mai asemănători cu Hristos. Cât de incredibilă este această promisiune! În trupurile noastre muritoare, Domnul înviat poate lucra și poate fi văzut lucrând în noi. Lumea poate vedea Hristosul înviat în noi, pe măsură ce ne face tot mai asemănători cu El.

Când citim Cuvântul lui Dumnezeu, Îl vedem pe Domnul și slava Sa în paginile sale. Învățăm ce dorește El de la noi și, prin exemplul Său, ce vrea El să devenim. Trupurile noastre muritoare, moarte, nu ar putea niciodată să realizeze asta, dar Duhul lui Dumnezeu poate. În 2 Corinteni 3:18, Pavel exprimă aceasta astfel: „Noi toți privim cu fața descoperită, ca într-o oglindă, slava Domnului și suntem schimbați în același chip al Lui, din slavă în slavă, prin Duhul Domnului.”

Când privesc la imaginea Domnului glorios în Noul Testament, îmi dau seama cât de departe sunt de a fi ca El. Cum ar putea vreunul dintre noi să spere că va fi transformat după chipul

Său și va deveni mai asemănător cu El? Este aproape imposibil de crezut. Pavel ne învață că doar aceeași putere care L-a înviat pe Hristos din morți poate realiza o astfel de transformare în viața copiilor Săi.

Ca orice credincios, pot accepta prin credință că o astfel de putere de înviere există, chiar dacă nu am văzut cu ochii mei miracolele învierii lui Isus. Dar am un avantaj în acest domeniu pe care mulți alți credincioși nu îl au. Deși nu am văzut niciodată un trup muritor înviind din mormânt, am fost martor la acțiunea puterii de înviere într-un alt tip de trup mort. De fapt, am putut vedea acest lucru timp de peste treizeci de ani.

Ca și noi toți, Elisabeth a trăit într-un trup supus păcatului. Era incapabilă să producă roada plăcută lui Dumnezeu. Dintr-o perspectivă umană, această neputință era și mai evidentă în cazul ei. Fizic, trupul ei era slab și nu putea face ceea ce lumea ar considera benefic. În multe privințe, îi era dificil să îndeplinească activitățile zilnice, obișnuite. Ce miracol a săvârșit Domnul în ea! În acel trup, am văzut acționând puterea de înviere a Domnului înviat, pe măsură ce o făcea tot mai asemănătoare cu El.

Într-un mod foarte real, limitările ei fizice au făcut ca această putere să strălucească și mai glorios, văzând ceea ce a făcut Împăratul ei în ea. Cu cât este mai fragil vasul, cu atât mai clar se vede puterea Domnului înviat. Așa cum ne-a spus Pavel, puterea se desăvârșește în slăbiciune.

CAPITOLUL ȘAPTE

Cum a făcut-o?

Cum face puterea Domnului, prin Duhul Său, ca o credincioasă precum Elisabeth să devină mai asemănătoare cu Hristos? El face acest lucru călăuzindu-i pașii pe aceleași drumuri pe care El Însuși le-a parcurs. Un credincios este cineva care a crezut în Isus pentru viața veșnică. Totuși, nu toți credincioșii sunt ucenici. Un ucenic este un credincios care dorește să devină mai asemănător cu Hristos. A fi ucenic înseamnă a-L urma pe Domnul și a învăța din învățăturile Sale. Pe măsură ce ucenicul Îl urmează pe Hristos, El îi învață lecțiile de care are nevoie. Prin aceste experiențe, Domnul îl transformă, făcându-l tot mai asemănător cu El.

Nu trebuie să fii un erudit al Bibliei pentru a înțelege că Hristos a avut un drum plin de încercări, așa cum au prezis prorocii Vechiului Testament. Întreaga Lui viață a fost marcată de adversități, culminând cu execuția Sa. Dintr-o perspectivă umană, aceste încercări L-au învățat să se încreadă în Tatăl Său în cele mai dificile momente. Ele I-au arătat, prin experiență directă, ce înseamnă să asculți de voia Tatălui chiar și în cele mai dificile circumstanțe (Filipeni 2:8; Evrei 5:8). A învățat să fie răbdător și rezistent prin suferința fizică, ceea ce L-a ajutat să privească dincolo de dificultăți, spre lumea care va urma (Evrei 12:2). Totodată, suferințele Lui L-au făcut să înțeleagă mai bine prin ce vor trece urmașii Săi atunci când se vor confrunta cu vremuri grele.

Prin urmare, nu ar trebui să ne surprindă faptul că, atunci când vedem un credincios care este asemenea lui Hristos, vom descoperi că acesta a trecut prin greutăți. Duhul Sfânt a folosit acele experiențe pentru a aduce acea transformare.

Dar despre ce fel de greutate vorbim? Ce adversități poate folosi Duhul lui Dumnezeu pentru a face un credincios mai asemănător cu Hristos?

Nu este vorba doar de prigonire

Adesea, când reflectăm asupra vieții creștine, ne concentrăm doar pe un singur tip de dificultate: prigoana. Admirăm pe credincioșii din țări străine care sunt încarcerați sau chiar executați din cauza credinței lor. Este ușor de văzut că acei credincioși, care rămân fideli în astfel de circumstanțe, calcă pe urmele lui Hristos. În definitiv, Isus a fost prigonit pentru ceea ce predica, și este de necontestat că un credincios care trece prin suferințe și respingeri similare va fi răsplătit la revenirea lui Hristos.

Toți am auzit de astfel de persoane. Însăși Biblia este plină de astfel de exemple. Admirăm oameni ca Ștefan din Faptele Apostolilor 7, care a fost ucis cu pietre pentru credințioșia sa în a învăța adevărul despre Domnul, chiar și în mijlocul unei opoziții atât de puternice. Pavel a suferit ca misionar pentru că a predicat despre Isus și, de asemenea, a plătit cu viața pentru aceasta. Noul Testament este plin de referințe la creștinii care au fost pedepsiți de autoritățile guvernamentale doar pentru că practicaau credința creștină.

Credincioșii din toate timpurile au suferit și continuă să sufere din aceleași motive. Au fost întemnițați, torturați, separați de familiile lor și chiar uciși, mai ales în țările cu conducători autoritari sau comuniști. De exemplu, Watchman Nee, un învățător creștin din China, a murit în închisoare după douăzeci de ani de captivitate. Mulți dintre cei care au slujit alături de el au avut aceeași soartă. Citind despre viața sa, vei descoperi cum a dobândit răbdarea și puterea de a rezista în fața încercărilor. Nu era greu să-L vezi pe

Hristos lucrând în el, în timp ce avea încredere în Hristos prin suferințele sale.

Dar oare doar acest fel de dificultăți sunt cele pe care Duhul le poate folosi în viețile noastre? Mulți creștini, mai ales în Occident, nu vor fi niciodată supuși unor astfel de lucruri. Dar ce putem spune despre încercările cu care se confruntă credinciosul de zi cu zi? Mă refer la situații precum nesiguranța financiară, problemele de sănătate, doliul sau chiar lupta cu dorințele păcătoase. Poate Duhul să folosească aceste lucruri pentru a ne învăța să ne încredem în puterea Domnului și să ne facă mai asemănători cu El? Putem îndura cu credincioșie astfel de lucruri, mulțumindu-I Domnului că ne învață ceea ce avem nevoie să știm și fiind recunoscători că Duhul ne face mai asemănători cu Mântuitorul nostru pe acest drum? Dar ce putem spune despre dificultățile prin care a trecut Elisabeth? Ea nu a fost niciodată închisă sau torturată pentru credința ei, dar a trecut prin multe alte tipuri de încercări.

Dacă reflectăm puțin, răspunsul la aceste întrebări devine evident. Adversitățile, încercările, dificultățile și suferințele pot lua multe forme și, indiferent de modul în care apar, ele oferă copiilor lui Dumnezeu posibilitatea de a învăța să se încreadă în Hristos. Aceste încercări ne îndreaptă atenția către lumea care va urma, reamintindu-ne cât de efemere sunt suferințele noastre. În plus, ele reprezintă o ocazie de a arăta lumii dependența noastră de Hristos, așa cum El depindea de Tatăl Său.

Din fericire, aceasta nu este doar o părere. Biblia ne spune că suferințele, folosite de Duhul lui Dumnezeu în viața credincioșilor, pot apărea în diverse forme. În Romani 8:16-17, Pavel vorbește despre suferința pentru Hristos. Mai târziu, el oferă o listă de lucruri care pot provoca suferință: necaz, strâmtorare, prigonire, foame, lipsă de haine, primejdie și sabie (Romani 8:35).

Este clar că termenii „prigonire” și „sabie” fac referire la suferințele pe care creștinii le îndură din cauza credinței lor, așa cum

a fost cazul lui Watchman Nee în China și al lui Ștefan și Pavel în Noul Testament. „Sabia” este o imagine a puterii autorităților de a aplica astfel de pedepse (vezi Faptele Apostolilor 12:2 și Evrei 11:37). Această sabie a fost folosită pentru a ucide credincioșii fideli și încă este folosită astfel în zilele noastre.

Totuși, celelalte cuvinte folosite de Pavel pentru a descrie suferințele sunt mai generale. Cuvântul „necaz” este un exemplu în acest sens. În Faptele Apostolilor 7:11 se menționează dificultățile pe care le întâmpină oamenii atunci când se confruntă cu lipsa de hrană. În 1 Corinteni 7:28 se spune că cei căsătoriți se confruntă cu necazuri atunci când trebuie să-și întrețină familiile. Conducătorii bisericii trec prin necazuri atunci când apar conflicte în biserică (2 Corinteni 2:4). Credincioșii care se confruntă cu dificultăți financiare experimentează, de asemenea, necazuri (2 Corinteni 8:12). Iacov afirmă că viețile văduvelor și orfanilor sunt marcate de „necaz” din cauza situației lor sociale și economice (Iacov 1:27). Multe femei vor fi de acord cu ce spune Noul Testament despre „necazul” pe care îl îndură în timpul nașterii (Ioan 16:21).

Deși atât prigoana, cât și necazul aduc suferință, există o diferență între ele. Însuși Domnul a făcut distincția între un credincios care este prigonit și unul care experimentează necazuri (Matei 13:21). Pavel ne spune că ambele pot fi folosite pentru a face credinciosul mai asemănător cu Hristos.

Cuvântul „strâmtorare” din Romani 8:35 descrie, de asemenea, multe lucruri care pot provoca suferință în viața unui ucenic: orice situație stresantă din viața unei persoane. În Vechiul Testament, era folosit pentru a descrie senzația de a te confrunta cu un pericol (Isaia 30:6). În literatura din perioada lui Hristos, termenul era folosit pentru a descrie dificultăți economice sau abuzul din partea familiei. Este ușor de înțeles cum o persoană care trece printr-o boală gravă sau se confruntă cu probleme în relațiile

personale, cum ar fi o femeie părăsită de soțul ei, experimentează „strâmtorare”.

Cineva poate trăi într-o țară care experimentează „foamete” fără a suferi prigoană din cauza credinței sale creștine. Cuvântul în sine se referă la lipsa severă de hrană. De exemplu, fiul risipitor, care își cheltuisese banii și nu mai putea să cumpere mâncare, era dispus să mănânce hrana porcilor pe care îi îngrijea (Luca 15:17). Iacov și familia sa au fost nevoiți să se mute în Egipt din cauza „foametei”, deoarece acolo era mult mai multă mâncare decât în țara lor de origine (Faptele Apostolilor 7:11).

Termenii „goliciune” și „primejdie” pot descrie diverse situații. În Biblie, o persoană săracă putea fi descrisă ca experimentând „goliciunea”, deoarece nu avea resurse financiare suficiente pentru a se îmbrăca corespunzător. Cineva putea fi considerat în „primejdie” dacă se afla într-o situație periculoasă, la fel cum ne-am simți noi astăzi dacă ne-am rătăci într-un oraș necunoscut și am intra într-un gang întunecat. Pavel a folosit acest termen pentru a descrie necesitatea de a fi precaut în călătoriile sale, din cauza pericolului constant de a întâlni tâlhari. Oricine suferă de o boală gravă ar fi, de asemenea, într-o situație de primejdie. Din nou, nu este necesar ca o persoană să fie persecutată de autoritățile politice pentru a se confrunta cu dificultăți.

Într-un capitol anterior, am văzut cum Pavel a descris suferințele sale pentru Hristos atunci când a menționat un „țepuș în carne.” Astfel de suferințe i-au permis să se bucure de puterea lui Dumnezeu lucrând în el. În 2 Corinteni 12:10, el enumeră multe tipuri diferite de suferințe. Unele dintre cuvinte sunt aceleași cu cele utilizate în Romani 8:35, dar adaugă altele noi: „slăbiciuni”, „ocări” și „nevoi”.

O persoană cu „slăbiciuni” trece printr-o perioadă de neputință, adesea din cauza unei boli. Prietenul apropiat al lui Pavel, Timotei, a experimentat aceasta din cauza unei afecțiuni la stomac.

(1 Timotei 5:23). Într-o utilizare interesantă a cuvântului, Pavel spune că a ajuns pentru prima dată la biserica din Corint cu un sentiment atât de profund de neputință încât s-a simțit slăbit din cauza acestei „slăbiciuni” (1 Corinteni 2:3). Aceasta probabil se referă la un anumit tip de dificultate fizică.

O „pierdere” poate surveni atunci când o persoană trece prin orice tip de adversitate. În Faptele Apostolilor 27, acest termen este folosit pentru a descrie ceea ce s-a întâmplat când o corabie a naufragiat pe o insulă și și-a pierdut întreaga încărcătură. De asemenea, se spune că daunele cauzate de ploaie asupra unei proprietăți reprezintă o „pierdere” pentru proprietar. În termeni moderni, am putea spune că proprietarul unei afaceri creștine care suferă o pierdere financiară severă se încadrează în această descriere.

Un credincios poate avea „nevoi” în multe feluri: poate avea nevoie de sănătate, de alinarea suferinței sau chiar de răbdare pentru a trece prin încercări. În 2 Corinteni 6:4, Pavel folosește acest termen pentru a exprima nevoia sa de răbdare atunci când se confrunta cu anumiți credincioși din Corint care se opuneau lucrării sale. Aici vedem un exemplu de suferință pentru Hristos care nu provine din partea lumii necredincioase, ci din modul în care alți credincioși îl tratau pe Pavel! Era ca și cum i-ar fi spus lui Hristos: „Doamne, ajută-mă să slujesc poporului Tău. Am nevoie de răbdare pentru a putea face asta.” Poate că unii dintre cititorii acestei cărți au trecut și ei prin situații similare în relația cu alți credincioși din biserica lor.

Un alt mesaj din Noul Testament ne învață că suferințele pot veni sub multe forme. Iacov descrie încercările prin care trec creștinii drept „felurite”. Esențial, potrivit lui Iacov, este să ne amintim că Domnul poate folosi astfel de situații pentru a ne învăța ceea ce dorește de la noi, iar cei care permit Domnului să-i modeleze prin aceste încercări vor primi o cunună din partea Lui (Iacov 1:2-

12). Iacov ne spune că Hristos poate folosi aceste încercări diverse pentru a ne transforma în oameni pe care El îi va răsplăti.

De asemenea, în acest context, este important să observăm că în Iacov 1:2 autorul ne îndeamnă să privim încercările diverse din viețile noastre ca pe motive de bucurie. Așa cum Pavel menționează în Romani 8 și 2 Corinteni 12, aceste adversități pot avea un efect benefic asupra vieții unui credincios. Pavel este de acord cu Iacov atunci când afirmă că cei credincioși pot aduce mulțumiri lui Dumnezeu pentru dificultățile lor, deoarece Dumnezeu le poate folosi pentru a forma un caracter pe care El îl apreciază (Romani 5:3-4).

Într-o lume căzută, suntem constant înconjurați de dificultăți. În fața lor, avem două opțiuni: să ne încredem în puterea lui Dumnezeu sau să cădem în amărăciune. Când ne bazăm pe harul lui Dumnezeu, Duhul poate lucra în noi în acele momente de slăbiciune și ne poate face mai asemănători cu Domnul.

Nu-i așa că este încurajator?

Cu toate acestea, mulți creștini, în special cei care trăiesc în țări precum Statele Unite, pot citi despre suferința pentru Hristos și pot concluziona că nu au ocazia să experimenteze așa ceva. În Marcu 8:34-38, Isus le-a spus ucenicilor Săi că va lua crucea și va merge spre moartea Sa. Apoi le-a spus că trebuie să-L urmeze și ei. Practic, le spunea să calce pe urmele Lui, să-L urmeze până la Ierusalim, unde îi aștepta moartea. Dacă L-ar fi urmat, ar fi trebuit să înfrunte aceleași persoane care L-au condamnat.

Însă, câți dintre noi vom fi vreodată puși în fața unei astfel de încercări? Foarte puțini dintre noi vom experimenta vreodată prigoana din partea autorităților sau vom fi torturați pentru credința noastră.

Dar cum rămâne cu Elisabeth?

Elisabeth simțea adesea că limitările ei fizice o protejau de astfel de pericole dar îi restrângeau modul în care Îl putea sluji pe Domnul. Cum ar fi putut să-L urmeze pe Hristos cu îndrăzneală și în mod public, ca ucenic, când nu putea să facă nici măcar un pas de una singură? Nu ar fi putut niciodată să urmeze în mod literal calea suferinței pe care a parcurs-o Împăratul ei, nici să învețe lecțiile care derivă din acea cale. Nici măcar nu ar fi avut ocazia de a-și manifesta disponibilitatea de a suferi pentru El. Cu siguranță, nu ar fi putut lua o cruce adevărată și să-L urmeze la Ierusalim.

Totuși, Pavel și Iacov ne arată clar că orice credincios poate suferi împreună cu Hristos. Duhul Domnului, care locuiește în fiecare creștin, poate folosi diverse circumstanțe pentru a-l învăța pe un ucenic să se încreadă în El, să-și dezvolte răbdarea și perseverența, să tânjească după lumea care va urma și să fie transformat după chipul Omului Suferințelor. Unul dintre cele mai mari privilegii pe care le-am avut a fost să văd cum Dumnezeu a făcut asta în viața lui Elisabeth.

CAPITOLUL OPT

Roada Duhului

Roada Duhului (Galateni 5:22-23) descrie ceea ce puterea Duhului lui Dumnezeu poate produce în viața credinciosului: dragostea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare (fermitate în suferință), bunătatea, facerea de bine, credincioșia, blândețea și înfrânarea poftelor. Părinții care și-au trimis copiii la școala duminicală sau la un program creștin de vacanță pentru copii, cum ar fi AWANA, probabil recunosc aceste cuvinte dintr-un cântec popular pe care copiii lor l-au învățat să-l cânte.

Această listă arată că dragostea, bucuria, bunătatea sau blândețea nu se pot manifesta prin eforturile noastre proprii. Acestea pot fi realizate numai atunci când Hristos ne transformă prin puterea *Sa* supranaturală. Atunci când Îl vedem pe El în paginile Noului Testament, vedem întruchiparea perfectă a roadei Duhului.

Când vorbim despre faptul că Hristos ne face mai asemănători cu El, putem afirma că El produce în noi roada Duhului Său. De fapt, aceste două concepte se referă la același lucru. A fi ca Hristos înseamnă a arăta lucrarea Duhului Său în noi. Ceilalți pot vedea acest lucru. Deoarece Domnul înviat este Cel care produce această roadă, ceilalți pot vedea puterea învierii Sale în noi.

Această transformare poate avea loc doar atunci când mergem pe cărările pe care El a mers. El merge alături de noi, dar aceste cărări implică dificultăți, care sunt necesare pentru a produce roada Duhului lui Hristos în viețile noastre. Descoperim în Cuvântul Său ce așteaptă de la noi și ne încredem în El să ne transforme pentru a deveni tot mai asemănători cu El. Văzându-L pe El în Scripturi —

caracterul și comportamentul Său — ar trebui să cerem Duhului să producă acel caracter și comportament în viețile noastre. Aceasta ar trebui să fie rugăciunea noastră zilnică.

Nimănui nu-i place să treacă prin dificultăți de orice fel. Totuși, credinciosul poate aprecia dificultățile dintr-o perspectivă corectă doar atunci când înțelege ce poate realiza Hristos prin ele. Așa cum spune Iacov, putem să ne bucurăm în suferință, știind că Domnul nostru le folosește pentru a ne face mai asemănători cu El.

Cu toate acestea, există un alt motiv pentru care aceste dificultăți pot fi o sursă de bucurie. În lumea care va urma, Isus va domni peste toate lucrurile ca Împăratul împăraților, având toată autoritatea. Așa cum am discutat anterior, în Împărăția Sa vor exista diferențe: unii vor avea mai multă autoritate decât alții. Este de așteptat ca cei care vor împărtăși autoritatea cu Împăratul să fie aceia care au ajuns să semene cel mai mult cu El. Noul Testament ne învață acest lucru: cei care vor fi mari în Împărăția Sa vor fi cei care sunt asemenea Celui mai mare dintre toți.

Aceasta înseamnă că, atunci când un credincios trece prin dificultăți și îi cere Domnului să folosească aceste lucruri pentru a-l face mai asemănător cu El, *acel credincios cere să fie mare în Împărăția Sa*. Toți credincioșii vor fi prezenți în Împărăția lui Dumnezeu. Niciunul nu va fi exclus. Viața veșnică nu poate fi pierdută. Dar Domnul dorește ca toți copiii Săi să fie mari în acea Împărăție. El vrea ca fiecare copil al lui Dumnezeu să devină mai asemănător cu El.

Ai văzut creștini blânzi și buni? Ai văzut credincioși care îi iubeau pe alți creștini și suportau cu răbdare încercările, având încredere că Domnul își va împlini voia în viața lor? Dacă este așa, atunci ai fost martor la puterea învierii Domnului lucrând în ei. Aceste dificultăți au jucat un rol important în formarea lor. Credincioșii care trăiesc astfel vor fi mari în Împărăția lui Hristos.

Nu e de mirare că Iacov spune că ar trebui să ne bucurăm când trecem prin încercări!

Una dintre cele mai faimoase cuvântări pe care Domnul le-a predicat este cunoscută sub numele de Cuvântarea de pe Munte. Este prima cuvântare a Domnului înregistrată în Evanghelia după Matei, adresată direct ucenicilor Săi. La începutul cuvântării, Domnul le-a spus cum pot fi mari în Împărăția Sa: posedând anumite calități care arată propriul Său caracter. Însă astfel de calități pot fi dobândite doar prin încercări. Măreția în Împărăția Domnului va fi acordată celor care au fost făcuți asemenea Lui prin încercările lor. Cunoașterea acestui lucru este esențială pentru a înțelege mesajul Cuvântării de pe Munte.

Aceasta începe în Matei 5:3-12.

Elisabeth și Amy pregătindu-se pentru balul de absolvire. Aveau 20 de ani.

CAPITOLUL NOUĂ

Fericiții

Adesea auzim creștinii folosind cuvântul „fericit”. În Biblie, acest cuvânt are sensul de a fi binecuvântat sau fericit. Oamenii care sunt descriși ca fiind fericiți sunt cei care au primit binecuvântarea lui Dumnezeu. Lumea, și din păcate chiar și mulți creștini, cred că binecuvântarea lui Dumnezeu se manifestă prin lucruri precum sănătatea, succesul profesional, o căsătorie reușită și o casă frumoasă. Aproape că putem auzi pe cineva spunând: „Am obținut un loc de muncă nou. Ce binecuvântare!”

Predominanța acestei atitudini era clară în povestea orbului din naștere. El nu se bucura de niciuna dintre binecuvântările menționate anterior, așa că atât comunitatea sa, cât și ucenicii au concluzionat că Dumnezeu nu era mulțumit de el. Probabil că el sau părinții săi păcătuiseră. Majoritatea ar spune că, fără îndoială, nu era binecuvântat.

Așa cum era de așteptat, Isus nu a fost de acord cu această evaluare. În Cuvântarea de pe Munte, Isus a enumerat nouă calități, cunoscute sub numele de Fericii, care arată că o persoană primește binecuvântarea lui Dumnezeu, și a afirmat în mod repetat că cei care manifestă aceste nouă calități sunt fericiți (Matei 5:3-12). În mod clar, cei pe care Isus îi numește fericiți nu sunt aceia pe care lumea îi consideră fericiți.

În epistola către Galateni, am văzut că Duhul produce pace, blândețe, bunătate și facere de bine (Galateni 5:22-23), calități surprinzător de asemănătoare cu cele pe care Isus le-a menționat în această Cuvântare de pe Munte. S-ar putea spune că roada Duhului și Fericiile descriu, în esență, același lucru.

În cuvântare, Domnul a declarat că cei blânzi, cei milostivi și cei săraci în duh sunt fericiți, ceva similar cu roada Duhului de a fi blând și binevoitor. Este ușor de văzut cum un ucenic al Domnului, blând și binevoitor, ar fi unul care este pașnic și milostiv față de ceilalți.

Potrivit cuvintelor lui Isus, cei fericiți (binecuvântați) cunosc suferința. Nu sunt considerați fericiți cei care au un loc de muncă excelent sau o casă mare, ci acei „întristați” și „prigoniți” pentru credința lor.

Aceste două cuvinte („întristați” și „prigoniți”) implică faptul că dificultățile sunt necesare pentru a produce un caracter evlavios în viața credinciosului. În Cuvântarea de pe Munte, Isus se adresa ucenicilor originali, care urmau să sufere prigoniri din cauza credinței lor. De fapt, majoritatea dintre ei aveau să fie executați de autoritățile guvernante. Această prigoană le-ar fi cauzat multă întristare în viețile lor.

Din nou, vedem o legătură cu roada Duhului: „cei întristați” se află într-o situație în care Duhul poate cultiva răbdarea. Totuși, așa cum am observat, creștinii trec și prin alte dificultăți care îi conduc la întristare și la dezvoltarea caracterului descris în Cuvântarea de pe Munte.

Elisabeth este un astfel de exemplu. Iar acești credincioși sunt la fel de „fericiți” ca și ucenicii originali.

Am putea spune că un credincios care „flămânzește și însetează după neprihănire” sau care are „inima curată” — calități menționate de Isus în cuvântarea Sa — arată roada Duhului numită bunătate. Cea mai evidentă conexiune între roada Duhului și Fericiri este roada păcii. Domnul spune că favoarea lui Dumnezeu se odihnește asupra „împăciuitorilor”.

Chiar și o simplă citire a Fericirilor ne dezvăluie că cineva care posedă astfel de trăsături este asemănător cu Hristos Însuși. Nu este surprinzător faptul că găsim asemenea similitudini cu roada

Duhului, deoarece doar Duhul Său poate produce aceste calități în viața unui credincios. Fără îndoială, putem afirma că o persoană care se aseamănă cu Hristos este o persoană fericită, asupra căreia vedem binecuvântarea lui Dumnezeu.

A fi ca Hristos este un motiv suficient pentru a fi numit binecuvântat. Isus a fost împlinirea perfectă a tuturor Fericirilor. Nimeni nu a fost mai sărac în duh decât Cel care s-a smerit și a intrat în Ierusalim călare pe un măgar pentru a Se oferi ca Împăratul lor veșnic. El a fost cu siguranță curat cu inima, blând, milostiv și drept. Știa ce înseamnă să fie întristat și să sufere prigoana celor cu putere politică și religioasă. A fost, așa cum a prezis prorocul Isaia cu secole înainte de moartea Sa, „un om al durerii, obișnuit cu suferința” (Isaia 53:3). Nimeni nu a fost mai blând decât Cel care și-a părăsit scaunul din ceruri și s-a făcut om pentru a muri pe o cruce. De fapt, Isus a folosit aceste cuvinte pentru a Se descrie pe Sine când a spus: „Eu sunt blând și smerit cu inima” (Matei 11:29).

Nimeni nu a flămânzit și însetat după Împărăția dreaptă care va urma așa cum a făcut-o El. Evrei 12:2). Nimeni nu a fost atât de milostiv ca El, vărsându-și sângele pentru ca noi să primim iertarea păcatelor. Nimeni nu a fost atât de curat cu inima ca El, fiindcă El era Fiul lui Dumnezeu fără păcat. Nimeni nu a fost atât de împăciuitoare ca El, oferind pace veșnică cu Dumnezeu tuturor celor care cred în El (Romani 5:1).

Totuși, cei care posedă aceste calități nu sunt binecuvântați doar pentru că seamănă cu Mântuitorul lor. Domnul spune că sunt binecuvântați pentru că vor fi mari în Împărăția Sa. După cum am văzut deja, aceasta este ceea ce era de așteptat. Cei care sunt asemenea Împăratului vor fi răsplătiți în Împărăția Sa. În Fericiri, Domnul spune că aceste persoane nu vor fi doar în Împărăția Sa, ci o vor *poseda* (Matei 5:3). Nu vor fi doar *cetățeni* ai acelei Împărății, ci o vor *moșteni* (Matei 5:5). Cel care moștenește ceva devine proprietarul aceluia lucru. Pentru a nu trece cu vederea ceea ce spune

Isus, El clarifică acest lucru la sfârșitul Fericirilor. Este esențial de subliniat că El a afirmat că cei care sunt asemenea Lui vor primi o mare răsplată în Împărăția cerurilor (Matei 5:12). Cei care manifestă calitățile descrise în Fericiri și arată roada Duhului, vor fi răsplățiți.

Cuvântul „răsplată” capătă o semnificație importantă în acest context. Se referă la ceva ce o persoană primește în schimbul muncii depuse. În mod specific, descrie salariul pe care un lucrător îl primește pentru munca sa, similar unui cec pe care un angajat îl primește la sfârșitul lunii. Domnul spune că cel care îi rămâne credincios va fi răsplătit pentru lucrarea sa, la fel cum un lucrător este răsplătit pentru munca bine făcută.

Acesta este un subiect principal în Cuvântarea de pe Munte. Isus, cel mai mare învățător care a existat vreodată, le spunea ucenicilor Săi, în poate cea mai cunoscută cuvântare a Sa, cine va fi mare în Împărăția Sa. Mai precis, le-a vorbit despre cum pot deveni bogați în acea zi. În capitolul următor, Domnul le-a spus ucenicilor:

„Nu vă strângeți comori pe pământ, unde le mănâncă moliile și rugina și unde le sapă și le fură hoții; ci strângeți-vă comori în cer, unde nu le mănâncă moliile și rugina și unde hoții nu le sapă, nici nu le fură” (Matei 6:19-20).

Dacă ne amintim că Isus le vorbea ucenicilor, care deja aveau viață veșnică, vedem că El le spunea celor care deja credeau în El că ar putea fi bogați când El se va întoarce să domnească. Unii vor fi mai bogați decât alții. Unii vor fi mai mari și vor avea mai multă autoritate. Credincioșii pot strânge comori, și investi în Împărăția care va urma prin modul în care își trăiesc viața. Cu siguranță, cei cu multe comori în acea Împărăție vor fi aceia care au fost asemenea Împăratului. Ei au făcut ceea ce El le-a spus să facă, și caracterul

Împăratului a fost produs în ei. Cât de potrivit este să-i numim fericiți!

Nu este surprinzător că ultimul mesaj al lui Isus către urmașii Săi reflectă același mesaj transmis în prima cuvântare din Matei. Tema bogăției este prezentă în ambele pasaje. În Apocalipsa 22:12, Domnul spune bisericii că va veni curând și va răsplăti fiecare după faptele sale:

„Iată Eu vin curând și răsplata Mea este cu Mine,
ca să dau fiecăruia după fapta lui.”

Trebuie să ne amintim că mântuirea noastră veșnică nu este rezultatul faptelor noastre. Mântuirea noastră veșnică este un dar care nu are nimic de-a face cu faptele noastre. Pavel spune acest lucru în Efeseni 2:8-9:

„Căci prin har ați fost mântuiți, prin credință. Și aceasta nu vine de la voi, ci este darul lui Dumnezeu. Nu prin fapte, ca să nu se laude nimeni” (accent adăugat).

Când credem în Isus pentru viață veșnică, o primim ca un dar. Este oferită prin har. Ceea ce Isus i-a spus femeii de la fântână confirmă acest lucru. El îi spune că viața veșnică este darul lui Dumnezeu și că El i-l poate da. De asemenea, îi spune că, odată ce va avea acest dar, nu va mai înseta niciodată după el. Nu poate fi pierdut niciodată. El compară credința în El pentru a obține acest dar cu a lua o gură de apă:

„... ba încă apa pe care i-o voi *da* Eu se va preface
în el într-un izvor de apă, care va țâșni în viața
veșnică” (Ioan 4:10, 13-14, accent adăugat).

Ceea ce Isus îi oferă acestei femei este însăși definiția harului!

Totuși, aceasta nu este ceea ce Domnul descrie în Fericirile din Cuvântarea de pe Munte. Este extrem de dificil să fii binevoitor cu ceilalți, să ai răbdare, să fii împăciuitor, să trăiești în neprihănire și să înduri dificultățile. Toate acestea cer mult efort. Dar, dacă suntem sinceri cu noi înșine, ne dăm seama că nu putem face aceste lucruri doar prin propriile puteri. Nimeni nu poate citi Fericirile fără să-și dea seama că avem nevoie de ajutorul lui Dumnezeu pentru a fi descriși în acești termeni. Este nevoie de o putere supranaturală. Hristos trebuie să producă aceste trăsături în acei credincioși care doresc să fie ca El, iar acești oameni binecuvântați arată caracterul lui Isus în viețile lor.

Ai văzut vreodată cum Domnul a lucrat astfel în cineva? Eu am văzut o astfel de persoană cu ochii mei. Așa cum ne-a învățat Domnul, dificultățile din viața ei au jucat un rol esențial în ceea ce am văzut.

CAPITOLUL ZECE

Ferice de cei săraci în duh

(Matei 5:3-5)

Așa cum ne-a învățat Domnul, două dintre trăsăturile esențiale pentru un credincios binecuvântat sunt „sărăcia în duh” și „blândețea”. Aceste două trăsături par a fi strâns legate între ele. Poate că a fi sărac în duh se referă la atitudinea față de Dumnezeu, iar a fi blând se referă la modul în care te raportezi la ceilalți.

Ideea de „a fi sărac în duh” poate părea neobișnuită pentru omul modern. Ce a vrut să spună Domnul prin aceasta? Cei mai mulți comentatori biblici sunt de acord că aceasta se referă la o persoană smerită, care nu are o părere înaltă despre sine și nu se consideră superioară altora. A fi sărac în duh este opusul mândriei.

Este ușor de înțeles cum Domnul poate folosi dificultățile vieții pentru a forma această atitudine într-un credincios. Încercările ne arată cât de fragilă și trecătoare este viața. Greutățile ne pot face să simțim empatie față de cei care trec prin suferințe. Un creștin care trece prin astfel de lucruri poate ajunge să înțeleagă că trebuie să se bazeze pe puterea lui Dumnezeu și nu pe propriile forțe. Aceasta este lecția pe care Pavel a învățat-o când a experimentat „țepușul” în carne.

Este interesant că, într-o altă ocazie, Domnul a predicat un discurs similar, subliniind că dificultățile pot ajuta mult un ucenic să fie sărac în duh. În Luca 6, El spune simplu că ucenicul *sărac* este fericit (Luca 6:20). Deși este posibil ca un credincios să ajungă să fie sărac în duh fără să treacă prin dificultăți economice, este mai probabil ca cel care este sărac din punct de vedere material să ajungă

în această stare. În astfel de momente grele, Domnul îl poate învăța să se încreadă în El, nu în propriile resurse.

Acesta este sensul pe care Iacov îl subliniază atunci când afirmă că, adesea, credinciosul sărac este *bogat* în credință (Iacov 2:5). Credinciosul sărac are privilegiul de a vedea cum Hristos îl susține în momentele de nevoie, iar acest lucru îl poate face să fie sărac în duh. Cu siguranță, devine smerit atunci când reflectează asupra relației sale cu Dumnezeu.

În anumite versiuni englezești ale Bibliei, cuvântul „bând” este tradus ca „amabil”. Conexiunea dintre „a fi sărac în duh” și „a fi blând” este evidentă. A fi sărac în duh duce la amabilitate. O persoană blândă și smerită este amabilă și atentă față de ceilalți, în special față de cei nevoiași, fiind conștientă de propria sa nevoie de a depinde de Dumnezeu. Această persoană are o înțelegere profundă a momentelor în care ceilalți au nevoie de ajutor și nu se consideră atât de importantă încât să îi neglijeze pe ceilalți. Cineva blând consideră firesc să se gândească la cei nevoiași și să-i slujească.

Nu cred că este o coincidență faptul că Isus afirmă că „cei ce plâng” sunt, de asemenea, fericiți (Matei 5:4) și plasează această fericire între cei săraci în duh și cei blânzi. A fi întristat înseamnă a simți tristețe din cauza unei situații sau circumstanțe din viață. Credincioșii întristați de anumite dificultăți pot înțelege mai bine problemele altora și, ca rezultat, pot fi blânzi sau amabili cu ei. Acest lucru devine și mai evident când considerăm că Duhul îi învață și îi transformă pe copiii lui Dumnezeu să dezvolte o astfel de empatie.

Un portret biblic

Legătura dintre suferința cauzată de dificultăți și sărăcia în duh se vede clar într-un alt portret biblic. Două Evanghelii relatează despre o femeie care a suferit de scurgere de sânge timp de doisprezece ani (Marcu 5:25-34; Luca 8:43-48) și, din această cauză, a îndurat mari necazuri. În acea societate, starea ei o făcea necurată din punct de vedere religios și era privită ca o păcătoasă.

Oricine ar fi atins-o devenea, de asemenea, necurat și trebuia să se purifice conform ritualului. Izolarea socială a femeii era evidentă, zi de zi, când vecinii ei se fereau de ea și îi spuneau să nu-i atingă. Asemenea părinților orbului din naștere, mulți o considerau pe această femeie ca fiind pedepsită pentru vreun păcat. Și ea era o proscrisă din punct de vedere religios.

În plus, ea se confrunta cu alte greutăți. Ni se spune că și-a cheltuit toți banii pe doctori, fără ca vreunul să o poată vindeca. Deși Biblia nu specifică acest lucru, putem deduce că era singură. Dacă ar fi fost căsătorită, cel mai probabil soțul ei ar fi părăsit-o. În acea cultură, era ușor să repudiezi o soție, iar el ar fi avut motive întemeiate să facă acest lucru, conform Legii. Dacă ar fi continuat să trăiască cu ea, risca să-și distrugă viața atât economic, cât și social, iar în plus, nu și-ar mai fi putut practica religia. Ar fi trăit mereu într-o stare de necurăție.

Pe lângă toate acestea, pierderea constantă de sânge ar fi afectat grav sănătatea ei, aducând-o în pragul morții. În lumea antică, această femeie era într-o situație disperată. Practic, nu avea nicio speranță și probabil că se resemnase cu asta. Era exemplul perfect al unei persoane care avea toate motivele să fie întristată.

Totuși, soarta ei s-a schimbat miraculos. A auzit despre Isus din Nazaret. Din relatările despre El, putem deduce că ea credea că El era Hristosul. Vechiul Testament, care era Biblia ei, spunea că

atunci când va veni Hristosul, El va vindeca bolnavii. Ea auzise despre cum El vindecase nenumărate persoane. Așa că s-a dus la El.

Când citim povestea ei, devine evident că necazurile și motivele ei de întristare au transformat-o într-o persoană săracă în duh. Știa că Isus o putea vindeca, dar se simțea nevrednică să fie în prezența Lui. În mintea ei, El nu ar fi avut nici timpul, nici dorința de a se ocupa de ea personal. La fel ca vecinii ei, credea că acest Trimis al unui Dumnezeu infinit de sfânt nu ar vrea să o atingă.

Dar, în disperarea ei și neavând altă opțiune, *s-a hotărât să îl atingă*. Nici măcar nu și-a imaginat că El ar fi dispus să-și pună mâinile pe ea pentru a o vindeca. Asta l-ar fi făcut necurat din punct de vedere religios și nici nu se gândea că ar face așa ceva pentru ea. Nici măcar nu ar îndrăzni să întrebe.

Auzise că simpla Lui atingere putea vindeca și că astfel îi vindecase pe mulți alții. Dar ea se simțea diferită. Se considera complet nevrednică de un asemenea contact, mai ales cu Hristos. De aceea, a încercat doar să atingă marginea hainei Lui. Voia să facă asta fără ca El să știe că ea era acolo.

Această atitudine nu era influențată doar de izolarea ei socială. Probabil arăta și o superstiție din secolul I, care spunea că puterea unui vindecător se transferă și asupra hainelor sale. Ea înțelegea măreția lui Hristos și vedea hainele Lui ca având puteri magice. Credea că puterea Lui era atât de mare încât chiar și haina Lui putea face ceea ce niciun doctor nu reușise. Deși credința ei în haine magice era greșită, ea înțelegea și credea cu adevărat în puterea lui Hristos.

Smerenia ei este evidentă pe tot parcursul istorisirii. Dacă mulțimea care-L înconjura pe Isus ar fi cunoscut starea ei, i-ar fi strigat să plece. Cum ar fi putut să îndrăznească să creadă că este vrednică să fie acolo, ca o parte integrantă a comunității? După doisprezece ani, se obișnuise cu acest fel de gândire și îl acceptase. Trebuia să se apropie de El în ascuns. În timp ce își croia drum prin

mulțime, s-a așezat *în spatele* Domnului. Nu dorea ca El să știe că era acolo, pentru că se considera necurată. În taină, și-a întins mâna și a atins poala hainei Lui. Ne putem doar imagina freamătul interior pe care l-a simțit în acel moment.

Evangheliile ne spun că ea a simțit imediat că a fost vindecată. Răspunsul firesc la o asemenea vindecare miraculoasă ar fi fost un strigăt de bucurie și dorința de a împărtăși vestea bună cu ceilalți. Dar chiar și aici, sărăcia ei în duh este vizibilă. Luca ne spune că ea pur și simplu dorea să plece fără ca cineva să-și dea seama (Luca 8:47). Voia doar să se strecoare, să treacă neobservată prin mulțimea care-L înconjura pe Domnul. Hristos o vindecase, iar pentru ea, acesta era un har mai mare decât ar fi putut vreodată să nădăjduiască. Era, fără îndoială, mai mult decât s-ar fi așteptat o persoană smerită și săracă în duh.

Însă ea avea să primească și mai mult de la Cel *plin* de har.

Isus știa că cineva fusese vindecat atingându-L și a vrut să afle cine era acea persoană, cerându-i să se arate. Ni se spune că femeia s-a apropiat cu teamă, cu siguranță așteptându-se să fie muștrată. Ce ar fi spus El când ar fi aflat că o persoană atât de necurată ca ea a îndrăznit să atingă pe Cineva atât de sfânt și important? În frica ei, se gândea că El ar putea chiar să „anuleze” vindecarea. Avea puterea să o pedepsească cu o altă suferință. Fiind o persoană smerită și săracă în duh, probabil că se aștepta să merite asta, mai ales după ce L-a atins.

Totuși, în loc să o mustre, Isus a dorit să afle cine L-a atins pentru a *vorbi cu ea*. Dorea să o învețe. Voia să-i arate că nu credința ei superstițioasă în haine magice a vindecat-o, ci credința ei în El ca Hristos i-ar fi adus viața veșnică. Credința ei în puterea Lui de a o vindeca — nu în haina Lui — a fost ceea ce a eliberat-o de boală.

El nu a muștrat-o, ci, dimpotrivă, a numit-o „fică”, un termen plin de afecțiune. Cât de surprinzător trebuie să fi fost pentru această femeie! Ani la rând fusese respinsă de vecinii ei, de liderii religioși

și, probabil, chiar de soțul ei. Însă Hristos voia să o ajute să înțeleagă și să o învețe. Împăratul împăraților se îngrijea de cineva atât de nevrednică precum ea.

După această întâlnire cu Domnul, femeia dispăre din paginile Noului Testament. Totuși, în anumite privințe, putem fi destul de siguri de ceea ce i s-a întâmplat. Sunt convins că a rămas smerită și săracă în duh și îmi imaginez că, pe măsură ce Isus continua să învețe în Galileea, ea era adesea printre cei care ascultau cuvintele Lui.

Un portret modern

Într-un fel, viața acestei femei se aseamănă cu cea a lui Elisabeth. Elisabeth avea motive să fie descurajată din cauza situației ei. Problemele fizice nu doar că o limitau în activitățile de zi cu zi, ci îi provocau și multă suferință și durere. Cu toate acestea, a fost un adevărat miracol să văd cum, în ciuda acestor dificultăți, ea a devenit o persoană smerită și blândă.

În fiecare dimineață, eu, Elisabeth și Amy așteptam autobuzul școlar, iar când acesta ajungea, o ajutam pe Elisabeth să urce în autobuz și îi prindeam scaunul cu roțile cu centurile de siguranță în partea din spate. Amy se așeza pe scaunul din fața ei. În partea din spate a autobuzului mai era și o fetiță, cu câțiva ani mai mică decât Elisabeth, care urca înaintea lor. Această fetiță folosea un scaun special din cauza paraliziei cerebrale severe. Era oarbă și nu putea comunica, iar părea evident că nu era conștientă de ceea ce se întâmpla în jurul ei. Era foarte mică pentru vârsta ei din cauza gravității bolii. Corpul ei era rigid și aproape drept, iar articulațiile nu se puteau îndoi deloc.

Într-o dimineață, când urcam în autobuz împreună cu Elisabeth și Amy, am auzit țipetele acelei fetițe – un amestec de durere și frică. Părea confuză, poate că o durea ceva, dar era

imposibil de știut. Țipetele au continuat neîncetat în timp ce o urcam pe Elisabeth în autobuz și îi prindeam scaunul cu centurile de siguranță. Eram chiar lângă fetiță și mă simțeam foarte incomod.

Îmi este rușine să recunosc, dar mă deranja ce se întâmpla. Mă deranja gândul că fiicele mele trebuiau să suporte acele țipete pe drumul spre școală. Mă întrebam de ce părinții ei nu o lăsaseră acasă în ziua aceea sau de ce o mai trimiteau la școală. Părea evident că nu înțelegea nimic din ce i se preda, iar eu eram convins că la școală doar o puneau într-un colț, așteptând să se liniștească.

Îmi amintesc, de asemenea, că abia așteptam să cobor din autobuz ca să nu mai aud țipetele acelei fetițe. Cu siguranță, aveam lucruri mai importante de făcut.

După ce am asigurat scaunul lui Elisabeth, m-am întors să cobor pe ușa din față a autobuzului. În timp ce mergeam pe culoar, am auzit vocea lui Elisabeth. A spus: „Nu te îngrijora. O să fiu prietena ta”. M-am uitat înapoi și am văzut-o cum, cu mare efort, și-a întins brațul și a atins mâna fetiței. Fetița a încetat să plângă și s-a liniștit.

În dimineața aceea, eu și fiica mea am avut atitudini complet diferite în autobuz, iar acțiunile noastre au arătat aceste diferențe. Era evident cine dintre noi a reflectat mai bine caracterul Celui care a predicat Cuvântarea de pe Munte?

Ferice de cei ce plâng. Duhul lui Dumnezeu poate folosi astfel de experiențe pentru a-i face săraci în duh. Aceștia sunt cei smeriți înaintea lui Dumnezeu. Duhul folosește astfel de momente pentru a-i face blânzi pe cei care sunt amabili cu ceilalți. Împăratul caută astfel de credincioși. Ei vor fi mari în Împărăția Sa. Și pe bună dreptate, pentru că sunt asemenea Împăratului. De fapt, s-ar putea spune că El era acolo, în autobuz.

CAPITOLUL UNSPREZECE

Ferice de cei flămânzi după neprihănire

(Matei 5:6-8)

Domnul, în Cuvântarea de pe Munte, menționează că cei flămânzi și însetați după neprihănire și cei cu inima curată vor fi mari în Împărăția Sa. După cum există o legătură între cei săraci în duh și cei blânzi, la fel pare să existe o conexiune între a fi neprihănit și a avea o inimă curată. Poate am putea spune că ambele implică iubirea pentru bine.

Probabil că Domnul ne oferă un indiciu despre ce înseamnă să ai o inimă curată. Mai târziu, în Cuvântare, El spune: „Pentru că unde este comoara voastră, acolo va fi și inima voastră” (Matei 6:21). Cel cu inima curată este cel care așteaptă venirea Împărăției lui Dumnezeu. Inima sa, afecțiunile sale, nu sunt legate de această lume prezentă.

Inima curată nu este întinată de lucrurile acestei lumi. Nu trăiește după standardele acestei lumi. În această lume, sunt prețuiți și invidiați cei care au succes, nu cei ce plâng. Smerenia și blândețea nu sunt calități râvnite.

Cei flămânzi și însetați după neprihănire sunt aceia care tânjesc să fie asemenea lui Hristos, Cel desăvârșit în dreptate. A tânji după neprihănire înseamnă și a dori să vezi Împărăția Sa, unde păcatul nu va mai exista, iar neprihănirea va domni (2 Petru 3:13).

Cei flămânzi și însetați după neprihănire și cei cu inima curată caută o lume nouă. Așa cum suferința poate duce la smerenie și blândețe, tot astfel suferința poate conduce și la aceste calități. În această lume nouă care va urma, unde locuiește neprihănirea, lucrurile care cauzează suferință vor fi de domeniul trecutului.

Totuși, Domnul merge mai departe în explicarea acestor două calități. Cei flămânzi și însetați după neprihănire „vor fi săturați” (Matei 5:6). Iată o promisiune minunată. Cei care doresc să fie mai mult precum Hristos vor deveni mai asemănători Lui în această viață. Duhul îl va face pe acel credincios mai asemănător Lui, dar doar prin puterea Domnului înviat.

Același lucru este valabil și pentru cei cu inima curată. Isus spune că un astfel de credincios „va vedea pe Dumnezeu”. Deși toți credincioșii vor fi în Împărăție, cei cu inima curată, care așteaptă această Împărăție care va urma, „vor vedea” lucrarea lui Dumnezeu în viețile lor. Vor vedea cum puterea Domnului înviat îi transformă. Vor observa aceste schimbări în viețile lor, iar alții, de asemenea, „le vor vedea” în ei. Ca urmare, cei cu inima curată vor descoperi că gândurile lor devin tot mai puțin influențate de standardele acestei lumi.

Nu este surprinzător că suferința din această lume este folosită de Duhul lui Dumnezeu pentru a produce astfel de miracole. Un credincios care trece prin greutăți ajunge adesea să tânjească mai mult după lumea care va urma.

Am menționat mai devreme cum Elisabeth vorbea adesea despre dorința ei ca Domnul să se întoarcă. Ea aștepta cu nerăbdare Împărăția Sa. Pavel a menționat că va exista o cunună specială pentru cei care așteaptă acea zi. Ar fi fost ușor pentru cineva care se confruntă cu dificultățile și suferințele lui Elisabeth să fie supărată pe Dumnezeu. Totuși, aceste încercări pot avea și un efect opus. Duhul lui Dumnezeu le poate folosi pentru a cultiva recunoștință față de promisiunea Domnului că aceste suferințe sunt doar temporare, făcând parte din această lume căzută, care va trece. Isus a promis că va aduce o Împărăție a neprihănirii, iar când va veni, astfel de suferințe nu vor mai exista. Cei cu inima curată așteaptă cu speranță acea zi.

Elisabeth avea această atitudine. La scurt timp după ce a devenit credincioasă, pe la zece ani, a mers cu mama ei la magazin. În mașină, Elisabeth a spus dintr-odată: „Mamă, o să-mi fie dor de tine.” Pam a fost surprinsă de această afirmație, mai ales pentru că Elisabeth nu putea pleca nicăieri fără ajutorul nostru. Așa că Pam a întrebat-o: „Libby, unde vrei să mergi?”

Chiar și la acea vârstă fragedă, ea a arătat că Duhul lui Dumnezeu lucra în ea. A spus (aproape cu aceste cuvinte): „Mamă, corpul meu nu este ca al tău și al tatei. Nu voi trăi la fel de mult ca voi. Dar este în regulă. Aștept cu nerăbdare ziua în care Îl voi vedea pe Domnul și El îmi va da un trup nou. Am vrut doar să știți că, deși sunt foarte bucuroasă și aștept cu nerăbdare acea zi, îmi va fi dor de voi.”

Pe parcursul anilor, Elisabeth și-a menținut mereu același sentiment. Din când în când, aducea vorba despre asta în conversațiile noastre. Mă întreba ce spune Biblia despre înviere sau cum îmi imaginez eu că va fi, în anumite detalii. Răspunsul ei era mereu același, chiar și când a ajuns la adolescență.

Pentru a înțelege cum reacționa, trebuie să știi un lucru despre paralizia cerebrală. Când o persoană cu această afecțiune se sperie sau se emoționează, nu își poate controla mișcările. E ca și cum corpul ei ar tresări brusc. De exemplu, dacă cineva dintre noi îi dădea să mănânce lui Elisabeth și cineva se apropia pe neașteptate din spate, ea tresărea brusc, iar tot corpul ei se încorda. În acest fel au fost risipite multe farfurii de mâncare.

Când Elisabeth auzea un verset despre promisiunile Împărăției care va urma și despre ce ar însemna aceasta pentru ea, sau când îi povesteam ce spune Biblia despre cum va fi, ea reacționa mereu la fel. Auzea despre Împărăția de neprihănire care va urma, în care lucruri precum paralizia cerebrală nu vor mai exista. În emoția ei, tot corpul ei se zguduia și se încorda. Cel mai bine spus, aproape că

sărea în scaunul ei cu roțile. Dădea capul pe spate și scotea un țipăt de bucurie. Apoi spunea: „Tată, abia aștept!”

După înmormântarea ei, mătușa lui Elisabeth ne-a povestit despre ultima lor conversație. Era de Ziua Recunoștinței, și cele două discutau pur și simplu despre viață. În stilul ei caracteristic, Elisabeth i-a spus mătușii la ce se gândea. I-a spus că abia aștepta „să mergă acasă” și să-L vadă pe Domnul.

Cred că majoritatea cititorilor acestei cărți sunt ca mine. Deși știu că Isus va reveni, nu am același entuziasm. Nu mă gândesc în mod constant la venirea Împăratului drept și la Împărăția Sa dreaptă.

Câți copii de zece ani cunoaștem care au o asemenea gândire? Câți adolescenți doresc ca lucrurile din această lume să treacă și să fie înlocuite de o lume nouă? Și câți tineri de douăzeci de ani? Este nevoie, literalmente, de un miracol pentru a trezi un astfel de dor în inima unui credincios. Cred că acesta este motivul pentru care vedem asta atât de rar. Însă Duhul poate folosi ceva precum paralizia cerebrală pentru a face un astfel de miracol.

Nu am avut niciodată privilegiul de a trăi alături de cineva ca ea până când a apărut Elisabeth. Când mă gândesc la conversațiile cu ea, îmi vin în minte cuvintele Domnului: „Ferice de cei cu inima curată și de cei flămânzi și însetați după neprihănire!”

CAPITOLUL DOISPREZECE

Ferice de cei împăciuitori și milostivi

(Matei 5:7-9)

Când Domnul a vorbit despre credincioșii care vor fi fericiți și mari în Împărăția lui Dumnezeu, a menționat alte două calități esențiale. Una dintre ele este să fie milostivi, iar cealaltă să fie împăciuitori.

Cei milostivi vor avea parte de milă (Matei 5:7). Toți credincioșii vor sta înaintea Scaunului de Judecată al lui Hristos. Cei prezenți la această judecată vor fi deja în Împărăție. Scopul acestei judecăți nu este să decidă dacă cineva „merge în cer”, ci, așa cum am văzut în Cuvântarea de pe Munte, este să stabilească răsplățile în Împărăția lui Hristos.

Cine dintre noi nu și-ar dori să primească milă în acea zi? Când ne gândim la viețile noastre, cu toții știm că am eșuat în multe aspecte. Dacă ne dorim să fim ca Hristos, recunoaștem cât de greu este să atingem acest țel. Cu siguranță, vom tânji după mila Lui atunci când vom sta înaintea Sa și vom căuta aprobarea Lui. Dacă sperăm să fim mari în Împărăția Sa, vom avea mare nevoie de acea milă!

Am auzit odată o poveste reală despre un bărbat care a fost amendat pentru că a depășit limita de viteză. Din cauza vitezei excesive, risca o amendă considerabilă. În speranța de a reduce sancțiunea, a decis să se prezinte în fața judecătorului. Judecătorul era obișnuit cu oamenii care încercau să scape de amenzi. De obicei, aceștia veneau să spună de ce considerau că amenzile lor erau nedrepte și să insiste că polițistul greșise când i-a sancționat.

Când bărbatul s-a prezentat în fața judecătorului, acesta a presupus că avea de-a face cu o situație obișnuită. Judecătorul l-a întrebat: „Ai venit aici ca să cauți dreptate?”. Bărbatul a răspuns: „Nu, am venit să caut milă”. Știa că era vinovat și nu voia să primească ceea ce merita, ci spera la milă.

Când vom sta înaintea Domnului la Scaunul Său de Judecată și El va cerceta viețile noastre, cum putem primi milă? Domnul ne spune. Dacă am fost milostivi cu alții, El ne va arăta milă. Cu alte cuvinte, felul în care i-am judecat pe alții va determina felul în care El ne va judeca pe noi. Isus exprimă acest lucru mai clar mai târziu în Cuvântarea de pe Munte: „Căci cu ce judecată judecați, veți fi judecați; și cu ce măsură măsurați, vi se va măsura” (Matei 7:2).

Înțelegem, pe bună dreptate, că a fi milostivi înseamnă să iertăm atunci când cineva ne face rău și își cere iertare. Un aspect esențial al milei este recunoașterea faptului că toți greșim. Persoanele milostive nu impun altora un standard pe care ele însele nu îl respectă.

Totuși, mila înseamnă mai mult decât simpla iertare a celor care ne fac rău. Mila presupune adoptarea unei atitudini în care nu te consideri superior celorlalți. Persoanele nemilostive nu arată milă pentru că se consideră superioare altora. Ele refuză să ierte, crezând că cealaltă persoană nu merită iertarea. În esență, un credincios nemilostiv vede pe cel care are nevoie de iertare ca fiind inferior. Din păcate, creștinii pot fi, și adesea sunt, nemilostivi.

Domnul a rostit o pildă pentru a ne arăta ce fel de atitudine ar trebui să avem dacă vrem să fim milostivi. În Luca 18:9-14, a povestit despre doi oameni care au mers la templul din Ierusalim să se roage. Unul dintre ei se lăuda în rugăciunea sa că este mai bun decât celălalt, enumerând toate faptele sale bune și practicile religioase. Acest om nu își recunoștea propria nevoie de mila lui Dumnezeu și nu simțea că este necesar să arate milă altora. Isus a

rezumat atitudinea lui, arătând că îl disprețuia pe celălalt (Luca 18:9).

Atitudinea celui alt bărbat era cu totul diferită. În rugăciunea lui, nici măcar nu se considera vrednic să se roage. Cu siguranță, nu se vedea mai bun decât celălalt bărbat, care îl privea cu dispreț. Rugăciunea lui simplă este atât de frumoasă: „Dumnezeule, ai milă de mine” (Luca 18:13). Este o imagine clară a unei persoane milostive.

În epistola sa din Noul Testament, Iacov vorbește despre cei care vor primi milă de la Domnul la Judecata lui Hristos. Iacov spune că mila va fi acordată celor care au arătat milă față de alții (Iacov 2:13). Iacov subliniază, de asemenea, atitudinea persoanei miloase. O persoană miloasă nu se consideră superioară și își îndreaptă atenția către cei săraci și nevoiași (Iacov 1:27). Având în vedere dificultățile pe care le trăiau săracii în vremea lui Iacov, putem spune că o persoană miloasă este cea care îi ajută pe cei ce trec prin suferințe.

Iacov ne învață că o persoană miloasă nu ar trebui să se comporte mai bine cu cel bogat care intră în biserică decât cu cel sărac (Iacov 2:2-3). Este firesc pentru oameni să trateze mai bine pe cei de la care pot obține ceva în schimb. Totuși, o inimă plină de milă nu se lasă condusă de astfel de gânduri sau fapte.

Este ușor de înțeles legătura dintre o persoană miloasă și una care este bună și smerită față de ceilalți. La fel ca în toate Fericirile, dificultățile din viață pot ajuta la formarea acestor trăsături în credincios. Prin suferință, învățăm empatia și devenim conștienți de propria noastră nevoie de mila lui Dumnezeu, ceea ce ne îndeamnă să o oferim și celor din jur. Domnul folosește aceste încercări pentru a ne transforma în oameni miloși și îndurători, așa cum ne-a învățat prin Fericiri.

Așa a fost, cu siguranță, și în cazul lui Elisabeth. Cei care o cunoșteau observau clar că nu se considera mai bună decât alții. Nu

privea pe nimeni cu dispreț și nu favoriza pe cei bogați sau influenți în detrimentul celor simpli. Asemenea acelei zile în autobuz, când a întâlnit o fetiță pe care tatăl ei o respingea, Elisabeth i-a spus simplu: „Voi fi prietena ta.”

Probabil că cititorul nu va avea nicio dificultate în a accepta aceste afirmații ca atare, bazându-se pe ceea ce am scris despre Elisabeth. Până la urmă, ar putea părea mai ușor să dezvolți o astfel de atitudine atunci când ești într-un scaun cu roțile și depinzi de alții pentru toate nevoile tale. O astfel de viață poate împiedica o persoană să devină îngâmfată.

Dar ceea ce urmează să povestesc despre atitudinea ei miloasă față de ceilalți ar putea părea greu de crezut pentru mulți. Fără îndoială, unii vor spune că sunt naiv sau, și mai rău, că mint. Iată însă adevărul: în treizeci și cinci de ani, nu am auzit-o *niciodată* vorbind de rău despre cineva.

Te invit să te gândești la cum era viața lui Elisabeth. Imaginează-ți lucrurile răutăcioase pe care oamenii le-ar fi putut spune despre ea, fie în public, fie la școală. Gândește-te cum ceilalți nici măcar nu o băgau în seamă atunci când era prin preajmă. Cum vorbeau cu părinții ei în loc să vorbească direct cu ea, pentru că presupuneau că nu poate. Gândește-te cum, pe măsură ce creștea, fetele de vârsta ei își făceau prietene și planificau activități împreună, fără a o include vreodată. Gândește-te la medicii care, uneori, nu i-au alinat durerea când o duceam la ei pentru ajutor. Și lista ar putea continua la nesfârșit.

Acum, gândește-te la miracolul care trebuie să fi avut loc pentru ca Elisabeth să nu nutrească resentimente față de cei care o tratau astfel. Când afirm că nu am auzit-o *niciodată* vorbind rău despre cineva, chiar și atunci când ar fi avut toate motivele, o fac cu toată sinceritatea. Unii ar putea spune că sunt doar cuvintele unui părinte, și poate că au dreptate. Dar mulți alții mi-au spus același lucru despre ea. Poate că au fost momente în care, singură cu

gândurile ei, Elisabeth s-a simțit revoltată de modul în care era tratată. Dacă a simțit vreodată astfel, sunt convins că ulterior i-ar fi cerut lui Dumnezeu să fie milostiv cu acei oameni și, asemenea omului smerit din templu, ar fi cerut mila lui Dumnezeu și pentru ea.

Nu spun asta pentru a exagera sau pentru că nu văd lucrurile clar în ceea ce o privește pe Elisabeth. E greu de crezut astfel de lucruri, pentru că nu suntem obișnuiți să vedem miracole chiar sub ochii noștri. Până la urmă, nu am asistat niciodată la o înviere, dar eu am fost martor la una. Ce vreau să spun este că Domnul înviat a transformat-o pe fiica mea în persoana miloasă pe care o descriu aici. Puterea Lui a făcut acest lucru posibil.

Ce este un împăciuator?

Așa cum există o legătură între a fi „sărac în duh” și a fi „blând”, există și o legătură între a fi milostiv și o altă Fericire: cea de a fi un „împăciuator” (Matei 5:9).

Un împăciuator, în esență, este cineva care dorește pacea. În contextul Cuvântării de pe Munte, acest lucru se aplică credincioșilor care trebuie să restabilească pacea după un conflict sau o neînțelegere.

La fel cum Iacov ne descrie o persoană miloasă, tot el ne oferă și o imagine a ceea ce înseamnă un împăciuator. Nu este surprinzător că, potrivit lui Iacov, împăciuatorul este cel care este milostiv. Împăciuatorul este cel care nu are o părere înaltă despre sine. Nu are ambiții egoiste și este amabil cu ceilalți (Iacov 3:16-18). Când nu există pace între creștinii care se ceartă, aproape întotdeauna cauza este că fiecare se consideră prea superior în poziția sa sau în ceea ce privește propria persoană. Pentru a exista reconciliere, este necesară o doză de milă față de celălalt. Împăciuatorul este cel care devine un

model de blândețe și milă în relațiile cu ceilalți, un exemplu pe care și alții îl pot urma.

Domnul spune că împăciuitorii sunt fericiți și vor fi numiți „fiii lui Dumnezeu” (Matei 5:9). În Noul Testament, se distinge între a fi „copil” al lui Dumnezeu și a fi „fiu” al lui Dumnezeu. În greacă, există cuvinte diferite pentru a descrie această distincție. În termeni simpli, un copil este un bebeluș, iar un fiu este un copil care a ajuns la maturitate. Am putea spune că un fiu este un copil care a crescut și începe să semene și să se comporte ca tatăl său. Este ca atunci când vedem un tânăr care ne amintește de tatăl lui și spunem: „Se vede că e fiul lui Bob. Se comportă exact ca el!”

Toți credincioșii sunt copii ai lui Dumnezeu, iar cei care au crezut în Isus pentru viața veșnică au viața Lui și vor trăi cu El pentru totdeauna. Însă creștinul milostiv și împăciuitor a ajuns la maturitate. Este un credincios matur, ale cărui acțiuni reflectă pe cele ale Tatălui său ceresc. El va fi numit fiu al lui Dumnezeu. Domnul este blând și milostiv cu noi, iar când îi tratăm pe ceilalți la fel, lumea poate recunoaște că suntem asemenea Tatălui nostru ceresc. Când ceilalți întâlnesc un astfel de credincios, spun: „Îl văd pe Hristos în el.”

Dacă găsești un credincios milostiv, vei găsi un împăciuitor. Nu este deloc surprinzător că Elisabeth a fost o împăcuitoare. Ea și-a petrecut viața printre oamenii bisericii. Trebuie să vă avertizez că aici urmează o altă afirmație care va fi greu de crezut. În toate bisericile în care am fost implicați și în familia noastră, nu îmi amintesc vreun moment în care Elisabeth să fi provocat vreo ceartă. Spiritul ei blând și plin de milă nu ar fi permis așa ceva.

Când privesc la propria mea viață și la momentele în care ambiția mea egoistă m-a condus la conflicte cu alți credincioși, recunosc că Elisabeth era diferită. Duhul lui Dumnezeu a format în ea un caracter pe care eu adesea nu l-am avut și nici nu îl am. Ceea ce am văzut în Elisabeth nu a fost nimic mai puțin decât un miracol.

Nu spun asta dintr-o falsă modestie. Pur și simplu, Elisabeth a fost un exemplu pentru mine. Domnul înviat a transformat-o să fie ca El. Puteam să mă uit la ea și să spun: „Îl văd cu adevărat pe Hristos în ea.” Oricine petrecea timp în preajma ei ajungea să se gândească: Fericiți cei împăciuitori și milostivi, căci ei vor fi chemați fii ai lui Dumnezeu.

CAPITOLUL TREISPREZECE

Dragostea: Calitatea care lipsește

Deși Fericirile descriu un credincios care devine tot mai asemănător cu Hristos, există o calitate esențială care lipsește la începutul Cuvântării de pe Munte: dragostea. Isus le-a spus ucenicilor că, dacă vor să fie ca El, trebuie să se iubească unii pe alții (Ioan 13:34). Isus era Dumnezeu întrupat, iar Ioan ne spune că Dumnezeu este dragoste (1 Ioan 4:10). O viață transformată de Domnul înviat, care trăiește prin credincios, va fi marcată de dragoste.

Așa cum este bine cunoscut, cuvântul biblic pentru dragoste în aceste versete nu se referă la un simplu sentiment. Când se spune că Hristos ne-a iubit, înseamnă că El a dorit tot ce e mai bun pentru noi. Asta înseamnă să iubești pe cineva. Așadar, când în Ioan 3:16 se spune că Dumnezeu a iubit lumea, vorbim despre același tip de dragoste. El L-a trimis pe Fiul Său pentru ca toți cei care cred în El să aibă viață veșnică. Acesta este cel mai mare exemplu de a dori binele celorlalți.

Ca părinți, știm exact ce înseamnă asta. Chiar și cu defectele noastre, ne iubim copiii. Ne dorim tot ce este mai bun pentru ei. Modul în care majoritatea părinților își tratează copiii este probabil cel mai clar exemplu a ceea ce Biblia înțelege prin *dragoste*.

Nu este de mirare, așadar, că atunci când Pavel enumeră roada Duhului, „dragostea” este în fruntea listei (Galateni 5:22). Dacă Duhul lui Dumnezeu lucrează într-un credincios, El va produce dragoste în el. Un creștin nu poate deveni asemenea lui Hristos dacă nu îi iubește pe alții.

Ioan ne spune că dragostea față de ceilalți va avea o mare importanță la Judecata lui Hristos. Putem spune că, atunci când

Domnul Își va răsplăti copiii pentru felul în care au trăit, faptul că au iubit sau nu pe alții va fi factorul decisiv în cât de mult vor fi răsplătiți în acea zi. Ioan spune foarte clar că, dacă un credincios nu își iubește frații, nu Îl iubește nici pe Dumnezeu (1 Ioan 4:20-21). Dacă nu L-am iubit pe Dumnezeu, cum putem spera să fim răsplătiți de El în acea zi? Și dacă nu L-am iubit, cum putem spera să avem un loc de cinste în Împărăția Sa? Răspunsul e simplu: dacă nu i-am iubit pe ceilalți, nu vom avea acel loc de cinste.

Din nou, trebuie să înțelegem că acest lucru nu are legătură cu intrarea în Împărăție. Doar credincioșii vor fi la această judecată. Dacă cineva se află la Scaunul de Judecată al lui Hristos, înseamnă că deja este în Împărăție! Această judecată va determina *măreția* pe care o vom avea în Împărăția Sa.

Totuși, cine dintre noi poate privi acea zi fără să simtă un oarecare sentiment de teamă? Ce îmi va spune Domnul? Cum pot spera să primesc aprobarea Lui când îmi va evalua viața? Așa cum am discutat anterior, a fi milostiv față de alții va conta foarte mult. Însă Ioan subliniază clar că și dragostea va juca un rol crucial.

Ioan vorbește despre judecata care ne va aduce răsplata și pune accentul pe cât de importantă va fi dragostea noastră față de ceilalți:

Cum este El, așa suntem și noi în lumea aceasta, astfel se face că dragostea este desăvârșită în noi, pentru ca să avem deplină încredere în ziua judecății. (1 Ioan 4:17).

Ioan ne explică faptul că Dumnezeu Și-a arătat dragostea dându-ni-L pe Fiul Său. Când noi, cei credincioși, ne iubim unii pe alții, această dragoste este adusă la desăvârșire. Așa cum mulți au remarcat, cuvântul „desăvârșit” din Biblie înseamnă adesea că ceva

a ajuns la maturitate. Când un credincios își iubește frații, el atinge maturitatea spirituală.

De ce? Deoarece atunci când îi iubim pe alții, devenim asemenea Mântuitorului nostru! Dacă este așa, putem aștepta cu nerăbdare Scaunul de Judecată al lui Hristos, pentru că am fost asemenea Judecătorului! Nu e de mirare că un credincios care iubește poate fi curajos în acea zi. Cel care îl judecă Își va vedea propria imagine reflectată în acel credincios. Putem avea curaj pentru că, deși recunoaștem multe dintre greșelile noastre, am urmat exemplul Său de a-i iubi pe ceilalți.

Despre asta este vorba, de fapt, în Fericiri: să devenim tot mai asemănători cu Hristos. Totuși, este surprinzător că dragostea nu este menționată direct în Fericiri. Nu ar fi fost de așteptat ca Domnul să spună: „Ferice de cei ce iubesc, căci ei vor fi mari în Împărăția cerurilor”? De ce nu a spus asta?

De fapt, Domnul a afirmat acest lucru puțin mai târziu. Isus le spune ucenicilor că trebuie să-i iubească pe ceilalți. Ba mai mult, le spune că trebuie să-și iubească și vrăjmașii (Matei 5:43-44). Dacă fac asta, vor fi asemenea Tatălui lor ceresc, pentru că El iubește în același fel. Procedând astfel, vor deveni „fii” maturi ai lui Dumnezeu (Matei 5:45). Lumea i-ar vedea comportându-se ca Cel care i-a făcut să se nască de sus. Alții vor recunoaște că seamănă cu Tatăl lor. Nu e de mirare că Isus spune că un ucenic care îi iubește pe ceilalți va primi o răsplată (Matei 5:46).

Când cercetăm Fericirile, observăm că dragostea este fundamentul tuturor acestora. Cei flămânzi după neprihănire și cu inima curată își arată dragostea față de Dumnezeu prin dorința de a vedea venirea Împărăției Sale. Această venire reprezintă, în sine, o dorință pentru binele acestei lumi. Cei care sunt săraci în duh, blânzi, milostivi și împăciuitori demonstrează că se preocupă de binele celorlalți. Ei îi iubesc pe cei din jur.

Când vorbim despre cine va fi mare în Împărăția cerurilor, toate acestea capătă sens. Dacă Isus va fi Împăratul Împărăției viitoare a lui Dumnezeu, cine ar putea spera să fie mare în Împărăția Sa? Nu ar fi cei care sunt asemenea Împăratului? Nu ar fi cei care reflectă caracterul Împăratului? Dacă există vreo calitate care Îl definește pe Hristos mai presus de toate celelalte, aceasta este felul în care i-a iubit pe ceilalți.

Totuși, pentru a putea dobândi oricare dintre aceste calități, inclusiv dragostea pentru ceilalți, este nevoie de o lucrare supranaturală a lui Dumnezeu. După cum am văzut, acest lucru este adevărat pentru toate Fericirile. Însuși Domnul înviat ar trebui să producă astfel de lucruri într-un credincios, iar procesul implică necazuri și greutăți, exact așa cum descrie Cuvântarea de pe Munte.

Când întâlnim aceste calități la o altă persoană, asistăm la un miracol. Nu ar fi fost ușor pentru cineva precum Elisabeth să nu simtă dragoste pentru Domnul, având în vedere suferința ei? El a îngăduit ca ea să sufere de paralizie cerebrală. Nu ar fi fost ușor pentru ea să dorească ca și alții să sufere, pentru ca astfel să înțeleagă mai bine prin ce trecea ea? Nu ar fi fost ușor pentru ea să simtă invidie față de ceea ce alții puteau să se bucure în această viață, când ea nu putea? Cu alte cuvinte, i-ar fi fost ușor să *nu*-L iubească pe Dumnezeu și nici pe alții.

Un astfel de comportament ar fi însemnat să aleagă să trăiască după îndemnurile firii pământești. Asta ar fi roada dorințelor noastre egoiste. Și ar fi de înțeles, având în vedere suferințele ei. Ar fi fost ușor să simtă amărăciune față de Dumnezeu și față de ceea ce vedea ca fiind binecuvântările celorlalți.

Însă, privind retrospectiv la viața ei, am observat un lucru diferit. Necazurile ei au produs cu totul altceva. Am văzut o tânără care Îl iubea pe Dumnezeu pentru ceea ce El a făcut pentru ea în Hristos. Ea iubea faptul că Împărăția Sa urma să vină, înțelegând că El avea să facă toate lucrurile noi.

Dar același lucru se aplica și în relația ei cu alte persoane. Dificultățile prin care a trecut i-au oferit capacitatea de a fi amabilă și milostivă față de ceilalți. În toate rugăciunile ei, pe care le-am auzit de-a lungul timpului, își dorea ca ceilalți să aibă parte de bine. Se ruga pentru mântuirea veșnică a celor necredincioși pe care îi întâlnea și se bucura sincer de fiecare dată când alții primeau vești bune. Cu alte cuvinte, îi iubea.

Astfel de lucruri, în mijlocul unei adversități atât de mari, pot apărea într-o viață doar prin lucrarea Duhului lui Dumnezeu. Să vezi aceste lucruri înseamnă să asigti la un miracol, un miracol al transformării. A fost un miracol al puterii învierii.

Într-o zi, Elisabeth va sta în fața Domnului la Scaunul Său de Judecată, unde se va stabili cât de mare va fi ea în Împărăția Sa. Nu-mi amintesc să-mi fi spus vreodată dacă simțea îndrăzneală, teamă sau un amestec al acestora când se gândea la acea zi. Dar știu un lucru: mi-aș dori ca Domnul să-mi permită să fiu în locul ei în acea zi.

CAPITOLUL PAISPREZECE

Cum pot să-i slujesc pe ceilalți?

Când cercetăm Fericirile și roada Duhului, înțelegem că Duhul lui Dumnezeu dorește să formeze în noi caracterul lui Hristos. Acest lucru este adevărat pentru fiecare dintre Fericiri. Așa cum am văzut deja, o parte importantă a acestui proces implică dificultățile prin care trecem.

Cu toate acestea, pentru ca un credincios să devină mai asemănător cu Hristos, nu este suficient să se concentreze doar pe caracterul său. Trebuie să facem și lucrurile pe care le-a făcut El. Faptele noastre trebuie să imite faptele Lui.

Desigur, acest lucru este logic. Dacă Duhul formează caracterul lui Hristos într-o persoană, este de așteptat ca acele fapte să apară în mod natural. Dacă un credincios este smerit și milostiv, și dorește binele celorlalți, anumite fapte vor deveni evidente în viața sa.

Mulți au observat că Evanghelia după Marcu descrie faptele Domnului. Descrie în detaliu ceea ce *a făcut* Isus. Această caracteristică este mai vizibilă în Evanghelia după Marcu decât în oricare dintre celelalte trei Evanghelii care relatează lucrarea pământească a lui Hristos.

În Evanghelia după Marcu, când vorbim despre ceea ce a făcut Isus, cel mai potrivit cuvânt ar fi „slujitor”. De fapt, mulți spun că Evanghelia după Marcu Îl prezintă pe Isus ca fiind „Slujitorul suferind al lui Dumnezeu”. Isus a venit să-i slujească pe alții. Asta a făcut El.

La un moment dat, în Evanghelia după Marcu, ucenicii se întreabă cine va fi cel mai mare în Împărăția lui Hristos. Ei credeau că aceste ranguri se obțin călcând peste alții și luptând să ajungă în

vârf, chiar dacă îi afectează negativ pe ceilalți. Într-unul dintre momentele cheie ale Evangheliei, Domnul le corectează această gândire. Mulți cred că aceste versete sunt esențiale și rezumă ceea ce Isus i-a învățat pe ucenicii Săi:

„Dar între voi să nu fie așa. Ci oricare va vrea să fie mare între voi să fie slujitorul vostru și oricare va vrea să fie cel dintâi între voi să fie robul tuturor. Căci Fiul omului n-a venit să I se slujească, ci El să slujească și să-Și dea viața răscumpărare pentru mulți” (Marcu 10:43-45).

Mesajul este clar: dacă dorești să fii mare în Împărăția Sa, trebuie să-i slujești pe ceilalți. Isus a fost un Rob. Pentru ca tu să fii mare în Împărăția Sa, Duhul trebuie să cultive această calitate în tine. Dacă această calitate te caracterizează, vei face ceea ce a făcut Robul Suferind. Vei face lucrarea unui rob.

Cum i-a slujit Isus pe alții? A vindecat bolnavii, le-a arătat cum să aibă viață veșnică și i-a învățat pe oameni să trăiască în așa fel încât să primească binecuvântările lui Dumnezeu. Le-a explicat cum să primească răsplăți veșnice. A dat dovadă de o răbdare infinită în timp ce îi învăța pe ucenici, în ciuda multor lor eșecuri. I-a iubit pe toți. Surprinzător, toate aceste moduri de a sluji au avut loc în mijlocul unor mari dificultăți. Domnul era conștient de destinul Său pe cruce în timp ce slujea oamenilor. De fapt, a continuat să-i slujească chiar și atunci când a fost trădat și răstignit pe cruce. A continuat să-i slujească prin învățătura și încurajarea pe care le oferea. Toate aceste fapte au izvorât din dragostea Lui pentru ei.

Când credincioșii trec prin dificultăți, ar putea ajunge să creadă că a-i sluji pe ceilalți nu mai este o prioritate sau chiar că acest lucru nu mai este posibil. Dacă „țepușul” în trup al lui Pavel era legat de riscul de a-și pierde vederea, ar fi de înțeles să se întrebe

cum ar putea să fie de folos altora dacă ar deveni orb. Cum ar putea fi de folos bisericilor pe care dorea să le slujească dacă s-ar afla într-o astfel de situație de handicap? O întrebare și mai fundamentală i-ar fi putut trece prin minte: dacă își pierde vederea, nu ar trebui ca alții să fie cei care să-l slujească pe *el*? Poate că timpul lui de a se ocupa de alții și de a-i sluji se terminase.

Când Elisabeth asculta predici despre slujirea altora, își puna mereu aceste întrebări: Cum putea să-i slujească pe ceilalți, când alții trebuiau să-i îndeplinească cele mai de bază nevoi? Simțea că ea era cea care *era* slujită și, în acest fel, credea că făcea exact ceea ce Isus a spus să *nu* facă.

Problema cu acest mod de gândire este că oferă o perspectivă greșită asupra slujirii. Adesea credem că putem sluji în biserică doar dacă predăm, mergem într-o misiune, gătim pentru alții sau facem alte activități practice. Dacă doar aceste activități ar fi fost considerate slujire, cineva precum Elisabeth ar fi fost exclusă de la posibilitatea de a-i sluji pe ceilalți.

Totuși, ea a realizat că putea să-i slujească pe ceilalți în alte moduri. Biblia spune că Hristos a dat fiecărui credincios un dar spiritual pentru a sluji trupului lui Hristos, adică Bisericii (1 Corinteni 12:7). Unul dintre aceste daruri este cel al credinței (1 Corinteni 12:9). Era evident pentru mine că acesta era darul lui Elisabeth. Sper că, prin ceea ce am scris despre ea, cititorul acestei cărți va fi capabil să perceapă că acesta a fost și darul ei.

În mijlocul greutăților și durerii ei, a demonstrat o credință de nezdruccinat în bunătatea lui Dumnezeu. Ea le-a arătat celorlalți ce înseamnă să ai credință în Dumnezeu chiar și în vremuri dificile. A devenit o adevărată alinare pentru alții. Și-a folosit darul devenind un exemplu pentru cei din jur, chiar și pentru tatăl ei. Așa îi slujea pe ceilalți.

Deși nu a exprimat-o niciodată în cuvinte, era evident că ea căuta modalități prin care putea să-i slujească pe cei din viața ei. La

o vârstă destul de fragedă, și-a dat seama că putea face acest lucru într-un mod foarte concret: se putea ruga pentru ceilalți. Se ruga neîncetat. Dacă cineva s-ar fi întrebat vreodată cât de bună era memoria ei, tot ce trebuia să facă era să o asculte rugându-se. Se ruga pentru persoane pe care eu le uitasem de mult timp. Rugăciunile ei erau *lungi*, deoarece se ruga pentru *toată lumea*.

Când era singură, petrecea mult timp rugându-se. Nu știa că ne dădeam seama, dar după ce o puneam la culcare și închideam ușa, o auzeam deseori rugându-se în camera ei. De multe ori, târziu în noapte, când treceam pe lângă ușa ei, o auzeam vorbind în șoaptă. Mă opream și o ascultam cum vorbea cu Domnul despre ceilalți.

Se ruga și pentru ea însăși. Una dintre rugăciunile ei cele mai des rostite era ca Domnul să o facă tot mai asemănătoare cu El. Așa cum am menționat deja, am avut privilegiul de a vedea cum aceste rugăciuni au fost împlinite în multe feluri.

Mai era un ultim mod în care Elisabeth îi slujea pe alții. După ce a împlinit 18 ani, a început să primească un cec de invaliditate de la Administrația de Securitate Socială. Nu era un cec mare și, așa cum am spus, ea nu avea nicio noțiune despre bani. Cecurile veneau pe numele meu și ea nu le vedea niciodată. Nu știa cât primeam în numele ei. Nici nu ar fi înțeles ce însemna tot acest lucru, chiar dacă ar fi știut. Presupun că ea credea că era bogată.

Totuși, știa că primea niște bani în fiecare lună și că erau ai ei. Într-o zi m-a întrebat despre cec. Voia să știe dacă putea dona banii unui minister creștin, de preferat unul misionar sau care ajută orfani. Mi-a spus că nu știe exact cui să doneze banii, dar m-a rugat să mă ocup eu de acest lucru. A fost convinsă că voi găsi pe cineva care avea nevoie mai mare de ei decât ea. Așa a folosit o parte din cecul ei de invaliditate. Ea era convinsă că toți banii erau folosiți pentru a ajuta pe altcineva.

Știu că unii ar putea privi modul în care Elisabeth „îi slujea” pe ceilalți și ar considera că nu era cine știe ce. Foarte puțini o

auzeau rugându-se noaptea, singură în camera ei. Nu făcea nimic pentru a ieși în evidență. Nici nu știa cât de mult sau cât de puțin dădea altora din cecul ei. Credința ei era ca a unui copil. Dăruirea și slujirea ei față de ceilalți, conform standardelor lumii, păreau foarte modeste.

Totuși, aș dori să invit cititorul să își îndrepte privirea spre Hristos. Când Îl vedem umblând și învățând în paginile Noului Testament, ce credeți că a gândit *El* despre inima de slujitor a lui Elisabeth? Nu trebuie să ne bazăm pe opiniile tendențioase ale unui părinte atunci când încercăm să răspundem la această întrebare.

Din fericire, Evanghelia după Matei ne spune ce a crezut *El*. Pentru a fi mare în Împărăția Sa, trebuie să devii un slujitor. Domnul ne-a spus cum ar arăta acest tip de slujire. Într-o zi, *El* a luat un copil, l-a pus în fața ucenicilor Săi și le-a spus:

De aceea, oricine se va smeri ca acest copilăș
va fi cel mai mare în Împărăția cerurilor.
(Matei 18:4)

Suntem adesea influențați de standardele de măreție ale lumii. Chiar și în calitate de creștini, uneori credem că slujirea adevărată pentru Domnul trebuie să fie impresionantă, de mare amploare, poate implicând resurse semnificative. Însă slujirea și urmarea exemplului Domnului pot să se manifeste în rugăciunile simple ale unei fete cu paralizie cerebrală, în intimitatea camerei ei. Poate însemna dorința de a dona cecul de invaliditate cuiva despre care credea că are mai mare nevoie de el. În cazul lui Elisabeth, nu i-a trecut niciodată prin minte să spună că îi ajută pe alții. Sunt convins că nu și-ar fi dorit să știm că se ruga noaptea pentru toți cei pe care îi cunoștea. Și sunt convins că și-ar fi dorit să poată oferi cecul de invaliditate singură, fără să ceară ajutorul tatălui ei.

A fi slujitor poate însemna să folosim darurile pe care Dumnezeu ni le-a dat, chiar dacă lumea consideră acel serviciu neînsemnat. Elisabeth i-a slujit pe cei din jurul ei, demonstrând că orice credincios, chiar și în mijlocul adversităților, poate reflecta acțiunile Robului Suferind. Puterea lui Hristos cel înviat din ea a transformat-o într-un rob, la fel ca El. Ce privilegiu a fost să-L văd pe El trăind prin ea și în ea.

CAPITOLUL CINCISPREZECE

Vă rog, ajunge cu pozele din vacanță

Cu ani în urmă, se făceau glume despre prietenii sau rudele care, după ce reveneau din vacanță, te invitau la ei acasă. Îți ofereau cina, îți propuneau să jucați un joc sau să vă uitați la un eveniment sportiv la televizor. Dar acesta era doar un pretext ca să te atragă. Nu îți dezvăluiau adevăratul motiv.

După cină, însă, adevăratul motiv al invitației devenea clar. În sufragerie, te așteptau un proiector și un ecran portabil. Gazda și familia sa îți arătau toate pozele din vacanță. Erai obligat să petreci cel puțin o oră cu familia, care râdea și povestea fiecare fotografie: cum unul dintre copii s-a pierdut în Disneyland sau cum altul a vomitat într-o atracție. Erau poze cu ei oprindu-se să alimenteze lângă cel mai mare ghem de sfoară din lume și altele în care stăteau la piscina hotelului. Aproape toți cei de vârsta mea au trecut printr-o experiență similară.

Îmi amintesc că în comediile de televiziune apăreau astfel de scene. Cum ai putea scăpa dintr-o astfel de situație? Nu vrei să le spui prietenilor care tocmai te-au ospătat că pozele lor nu te interesează cu adevărat. Nu ai fost cu ei în acea vacanță și nu poți înțelege glumele. Ești sigur că copiii lor sunt adorabili, că s-au distrat și că vor păstra acele amintiri pentru totdeauna, dar călătoria lor nu are aceeași semnificație pentru tine sau pentru familia ta. Pur și simplu nu reușești să înțelegi cum evenimentele acelei vacanțe demonstrează cât de minunați sunt copiii gazdelor tale.

În episoadele de televiziune, familia gazdă voia mereu să repete experiența, iar invitații trebuiau să găsească scuze pentru a nu

merge data viitoare. În astfel de situații, era considerat acceptabil să minți doar pentru a evita încă un moment la fel de insuportabil.

Astăzi, astfel de situații sunt mult mai rare, probabil pentru că proiectoarele și ecranele portabile aparțin trecutului. Prietenii și rudele își trimit acum pozele din vacanță prin telefon sau le postează pe Facebook, permițându-ne să le vizualizăm din confortul casei noastre sau chiar să alegem să nu le vedem deloc. Avem opțiunea să le ștergem de pe telefoane. În acest sens, lumea modernă ne-a oferit avantaje pe care vremurile de altădată nu le aveau.

Când am scris această carte, mi-a fost teamă să nu devin acel prieten care își invită cititorii acasă. Am prezentat o serie de „fotografii” cu Elisabeth și, așa cum am menționat anterior, îmi pot imagina că un cititor ar putea considera că sunt doar un tată mândru, care nu realizează că ceilalți nu împărtășesc aceeași apreciere pentru fiica sa. Cei din afara familiei apropiate nu au văzut lucrurile pe care le descriu. Nu au fost „în vacanță” cu mine.

Ar fi de înțeles dacă cititorul s-ar simți ca un invitat care consideră că Elisabeth nu era la fel de specială pe cât o consider eu și ar exclama, într-un fel: „Vă rog, ajunge cu pozele din vacanță!”

Toate acestea sunt de înțeles și, probabil, adevărate până la un punct. Ce părinte nu crede că toți ar trebui să vadă cât de grozav este copilul lui? Cu toții avem un unghi din care percepem lucrurile distorsionat și care ne împiedică să înțelegem de ce alții nu sunt la fel de interesați de pozele noastre. Eu nu sunt diferit. Poate singura diferență este că Elisabeth a trăit cu noi, soția mea și cu mine, mai mult decât trăiesc majoritatea copiilor cu părinții lor.

De fapt, s-ar putea să fiu și mai predispus să văd lucrurile mai puțin clar decât mulți alții. Fiica mea a murit tânără. A trăit o viață pe care majoritatea ar numi-o tragică. Viața ei îi făcea pe cei din jur să simtă milă. Dar „fotografiile” pe care le arăt despre ea sunt exact opusul a ceea ce ar spune lumea despre ea. Vreau ca cei care privesc aceste imagini să vadă asta. Vreau să perceapă că, într-adevăr, era la

fel de extraordinară cum o descriu. Simt nevoia ca ceilalți să înțeleagă aceste lucruri, chiar dacă nu au fost martori direcți la ele. Doresc să vadă faptul că viața lui Elisabeth și exemplul ei oferă lecții valoroase de la care fiecare poate învăța și beneficia. În același timp, recunosc că sunt ca acea gazdă insistentă care invită oamenii să se uite la pozele mele.

Când scriu despre Elisabeth, mă confrunt cu o altă problemă. De fapt, nu îi spun cititorului ce cred eu despre ea, ci ceea ce cred că *Isus* gândește despre ea. Când prezint aceste „imagini” cu ea, afirm că El a trăit prin ea și a făcut-o tot mai asemănătoare cu El. Acesta este, în opinia mea, motivul pentru care era atât de deosebită.

Dar cum pot fi sigur de asta? Ca tată, poate că am fost orb la defectele ei. Există riscul de a susține că nu putea greși. Poate că am ales să văd doar ceea ce doream să văd. Alții ar fi putut observa că nu era chiar atât de „adorabilă” cum mi-am imaginat eu. Poate că, în mintea ei, Elisabeth a reușit să-și ascundă amărăciunea față de Dumnezeu și furia față de ceilalți, sau poate eu am ales să ignor aceste lucruri, văzând doar ceea ce voiam să văd.

Și mai important, Biblia ne spune că nu putem ști tot ce îi va spune Domnul fiecărui credincios atunci când va sta înaintea Lui la Scaunul de Judecată al lui Hristos. În 1 Corinteni 4:5, Pavel afirmă același lucru. Putem să-i înșelăm pe alții și chiar pe noi înșine prin faptele și cuvintele noastre. Dar numai Domnul cunoaște motivele și gândurile inimilor noastre. Numai El ne cunoaște adevăratul caracter. Fiecare credincios va fi în Împărăția lui Dumnezeu, dar cu toții trebuie să așteptăm până când Împăratul va veni și va evalua cât de mult am reflectat caracterul Său și cât de mult ne-a transformat Duhul Său în ceea ce El dorea să fim.

Totuși, nu suntem complet nesiguri dacă viețile noastre, precum și ale altor credincioși pe care îi cunoaștem, sunt pe placul Domnului. Trebuie să ne amintim că, atunci când Pavel spune acest lucru în 1 Corinteni 4, el vorbește despre învățătorii credincioși din

biserică. El se referă la oameni care slujesc biserica și care, prin urmare, sunt ca Domnul, umblând așa cum a umblat El. Pavel nu susține că aceștia pot fi complet farsori, înșelându-se în mod intenționat pe ei înșiși și pe cei din jurul lor. Pavel subliniază că chiar și cei care îndeplinesc cu credință voia Domnului pot avea, uneori, motive greșite. Toți credincioșii greșesc. Cu toții suntem păcătoși. Nimeni nu este perfect.

Totuși, acest lucru nu ar trebui să ne împiedice să-L slujim pe Domnul și poporul Său. Pavel recunoaște că toți avem defecte, dar scopul nostru ar trebui să fie să-I plăcem Domnului și, prin puterea Sa, să reușim acest lucru. În fiecare zi ar trebui să ne dorim să fim tot mai asemănători cu El. Când va veni, El ne va dezvălui ce I-a plăcut și ce nu. Să nu ne judecăm unii pe alții în aceste privințe.

Noul Testament arată clar că putem, într-adevăr, să observăm când credincioșii se maturizează în credință, fac ceea ce Domnul le cere să facă și devin ceea ce El le cere să fie. În Faptele Apostolilor 6:3, biserica alege anumiți oameni care umblau prin puterea Duhului lui Dumnezeu, iar caracterul lor era vizibil pentru ceilalți.

În 1 Timotei 3, Pavel spune că îi putem deosebi cu siguranță pe cei din biserică care sunt credincioși Domnului. În Evrei 13:7 și Filipeni 3:17 ni se spune să urmăm exemplul celor care umblă prin Duhul Sfânt și fac ceea ce le poruncește Domnul. Putem privi la cineva precum Elisabeth și să spunem: „Domnul a făcut o lucrare mare în ea”.

Deși risc să fiu ca omul care arată poze cu copiii lui, știu că, atunci când se va termina totul, Domnul va stabili dacă ceea ce am văzut este adevărat. El va fi cel care va judeca caracterul și faptele lui Elisabeth. El va spune cum L-a slujit în mijlocul dificultăților ei. Cu toate acestea, Scriptura ne îndeamnă să privim la cei care trăiesc într-un mod care Îl onorează pe Domnul. Ca tată părtinitor ce sunt, spun doar că, în multe privințe, Elisabeth mi-a lăsat cel mai bun

exemplu de urmat pe care l-am văzut vreodată. Sunt convins că în ziua aceea, Domnul îi va spune: „Bine, rob bun și credincios!”

Ca argument în sprijinul meu, dacă cititorul îmi permite, voi remarca faptul că cei care au cunoscut-o cel mai bine ar fi de acord cu „imaginile” pe care le-am prezentat despre ea. Una dintre aceste persoane a fost Ellen, cea mai bună prietenă a ei, care a cunoscut-o timp de treizeci din cei treizeci și cinci de ani ai săi. Pe pagina ei de Facebook, în ziua în care eu și familia mea ne-am dus la restaurant pentru a o comemora pe Elisabeth, Ellen a postat următoarele cuvinte:

Astăzi se împlinește un an de când prietena mea de-o viață, Libby, a părăsit această lume. Îi simt lipsa în fiecare zi și nu există cuvinte care să exprime durerea. Am încercat de multe ori să scriu despre ce a însemnat prietenia lui Libby pentru mine de-a lungul vieții, dar nu reușesc. Felicitarea mea de condoleanțe pentru familia ei stă încă pe masă, chiar și după un an. Tot ce pot spune este că, dacă îmi voi petrece restul vieții încercând să mă ridic la nivelul iubirii ei, voi deveni o persoană mult mai bună. Mulțumesc că m-ai făcut o persoană mai bună, draga mea prietenă.

Un alt prieten de-o viață al lui Elisabeth este un fost coleg de-al meu din armată. Fiicele lui au crescut împreună cu ea. Când a aflat că a murit, ne-a împărtășit gândurile sale într-o scrisoare adresată familiei noastre. Vorbea despre faptul că a cunoscut-o atâția ani și despre rolul ei în lumea care va urma, precum și despre cât de mare va fi ea acolo. Văzând clar roada Duhului în viața ei, a spus următoarele:

...nu există nicio îndoială că am cunoscut o adevărată regalitate în Hristos, chiar aici, pe pământ. Vom putea spune în cer: „A fost prietena mea pe pământ”. Nu este o laudă, ci doar o constatare. Cred că era cel mai dulce, plin de bunătate și blând suflet pe care l-am cunoscut vreodată.

Presupun că astfel de cuvinte ar putea fi considerate ca fiind amabilități venite din partea celor care au vrut să consoleze o familie aflată în suferință. Cu toate acestea, sunt convins că era mai mult decât atât. Mulți alții au avut aceeași reacție. Atât înainte de moartea ei, cât și la înmormântare, mulți au observat și apreciat caracterul ei, chiar dacă au folosit cuvinte diferite. Unii au evidențiat credința ei statornică în mijlocul dificultăților. Alții au menționat bucuria ei, fiind uimiți că zâmbea mereu în ciuda tuturor problemelor. Câțiva au recunoscut pur și simplu că nu ar fi putut să înfrunte viața cu aceeași atitudine pe care a avut-o ea.

Sunt sigur că toate aceste sentimente reflectă faptul că oamenii L-au văzut pe Hristos în viața lui Elisabeth. Au văzut că El trăia prin ea. Puțini dintre noi vor trece prin dificultățile prin care a trecut ea, dar indiferent de încercările noastre, Noul Testament ne învață că Domnul le poate folosi pentru a ne face mai asemănători cu El. Duhul Său, care locuiește în fiecare credincios, poate forma caracterul Său în noi. Acest caracter ne va îndruma spre fapte care reflectă faptele Domnului. Putem avea privilegiul de a fi slujitori așa cum a fost El.

Așa cum spune Pavel, niciunul dintre noi nu va fi desăvârșit. Cu toții vom greși. Dar dacă Îi cerem, miracolul Domnului înviat, care trăiește prin noi, se va împlini. Nu este doar părerea unui tată părtinitor, ci ceea ce ne învață Cuvântul lui Dumnezeu.

Elisabeth

Asta mi-a arătat Elisabeth. Sunt sigur că și altora le-a arătat același lucru.

CAPITOLUL ȘAISPREZECE

14 Iulie 2020

Pe măsură ce Elisabeth înainta în vârstă, boala ei se agrava treptat. La un moment dat, a început să simtă dureri în coapse și spate. Deoarece nu își sprijinea greutatea pe ele și nu le folosea cum ar fi fost necesar, oasele și ligamentele ei nu s-au dezvoltat corect. Ligamentele și anumiți mușchi i s-au contractat, iar aceasta era una dintre principalele cauze ale durerii. Când trebuia să își miște anumite părți ale corpului, de exemplu atunci când era îmbrăcată, simțea adesea o durere intensă.

Totuși, era greu de spus cât de mult o durea. Nu obișnuia să ție de durere, ci menționa doar că starea ei se înrăutățește. Când durerea a devenit o problemă constantă, am dus-o la mulți medici și am încercat diverse soluții. Elisabeth a spus că niciuna dintre aceste soluții nu o ajuta. În cele din urmă, un neurolog a sugerat varianta plasării chirurgicale a unei pompe care să livreze automat morfină în mod periodic.

Nu am ajuns niciodată la această soluție. Nu realizam pe atunci, dar durerea constantă și îngrijorarea că nimic nu o va ajuta o țineau trează noaptea. Într-o zi, a avut ceea ce s-ar putea numi o pierdere a contactului cu realitatea. Era trează, dar nu putea comunica și nu recunoștea pe nimeni din familie. Avea o privire absentă și un zâmbet pe față, iar din când în când râdea de ceva ce niciunul dintre noi nu putea vedea.

Ne era greu să înțelegem ce se întâmplă, așa că am decis să o ducem de urgență la spital. A fost internată, dar nici medicii nu erau siguri de diagnostic. Medicii credeau că ar putea fi din cauza lipsei de somn, dar ne-au spus că era posibil să fie vorba și de o infecție

cerebrală. I-au tratat infecția și i-au administrat medicamente pentru somn.

A petrecut trei zile în spital fără să doarmă, iar starea ei a rămas neschimbată. Ne întrebam dacă își va reveni. În cele din urmă, datorită medicamentelor, a reușit să adoarmă. După zece ore de somn, s-a trezit și era din nou ea însăși. A vorbit cu noi și s-a întrebat de ce ne aflam cu toții la spital.

Un neurolog extraordinar i-a prescris un tratament pentru durere, fără a folosi morfină. Acest tratament i-a ameliorat o parte din durere pentru tot restul vieții și i-a permis să doarmă conform programului său obișnuit. A fost o perioadă înfricoșătoare, dar am reușit să o depășim.

Cu câteva luni înainte de a muri, am trecut printr-un alt episod tulburător. Într-o dimineață, când o ridicam, era evident că ceva nu era în regulă. Nu vorbea. Când am privit-o, am observat puțină spumă în jurul gurii. Avea ochii închiși, buzele strânse, și nu reușeam să-i deschidem gura. I-am strigat, dar nu răspundea în niciun fel.

Nu știam dacă mai trăiește și niciunul dintre noi nu știa ce să facă. Am bănuț că ar putea fi o convulsie, dar nu eram siguri. Pam a sunat la 911, iar eu am încercat să îi deschid gura ca să verific dacă poate respira. Încercările au fost nereușite.

Ambulanța a sosit în cincisprezece minute, dar înainte de a ajunge, Elisabeth a deschis ochii și gura. Nu știu cât timp a durat acea stare. Când și-a revenit, nu mai era ea însăși. Putea vorbi, dar nu ne recunoștea pe niciunul dintre noi. Nu știa cum se numește și nici unde se află.

Au dus-o la camera de urgență. După câteva teste și o evaluare de către un alt neurolog, s-a confirmat că a suferit o criză convulsivă severă. Medicul ne-a explicat că, pe măsură ce îmbătrânea, creierul ei trecea prin anumite schimbări. În timpul uneia dintre aceste schimbări, o parte a creierului care fusese afectată încă de la naștere

a declanșat criza. De asemenea, ne-a spus că, având în vedere gravitatea paraliziei cerebrale, am fost norocoși că acesta a fost primul episod de acest fel.

Câteva zile mai târziu, Elisabeth a mai avut o altă convulsie, deși aceasta nu a fost la fel de gravă. Din fericire, medicul care o trata i-a dat un medicament care a prevenit apariția altor convulsii, cel puțin din câte am putut observa. Știam de la sora ei geamănă, Amy, că o persoană cu epilepsie poate avea mici convulsii care trec neobservate.

Boala lui Elisabeth începea să-i afecteze și capacitatea de a digera corect mâncarea. Ni se spusese că, pe măsură ce va îmbătrâni, va avea probabil nevoie de mai mult ajutor și în acest sens, iar acum părea că așa va fi. Îți povestesc toate acestea nu doar pentru a detalia starea ei de sănătate, ci pentru ca să înțelegi mai bine ce i s-a întâmplat.

La începutul lui iulie 2020, un virus stomacal a afectat întreaga familie. Ne-am îmbolnăvit cu toții, inclusiv sora geamănă a lui Elisabeth, Amy. Ne-a cauzat dureri de stomac și indigestie. După ce virusul a trecut prin restul familiei, Elisabeth a fost ultima care s-a îmbolnăvit.

Ca și noi, s-a plâns de dureri de stomac și probleme digestive. Nouă ne-au trebuit doar una sau două zile să ne revenim, așa că am presupus că și ea își va reveni la fel de repede.

Cu toate acestea, pentru ea era mai greu să se recupereze. Nu era surprinzător, având în vedere că paralizia cerebrală îi afecta sănătatea în diverse moduri. Totuși, hotărâsem că, dacă a doua zi nu se simțea mai bine, o vom duce la medic. Din cauza pandemiei de COVID-19, medicii îi sfătuiau pe pacienți să nu se prezinte la medic decât în caz de urgență. Am ezitat să spunem că este o urgență, dar am hotărât să luăm o decizie dimineată.

A doua zi, pe 14 iulie, când am mers să o ajutăm pe Elisabeth să se ridice, ne-am dat seama imediat că nu se simțea mai bine. Arăta

palidă și nu părea ea însăși. Am vorbit cu ea ca să ne dăm seama dacă disconfortul ei justifica o vizită la medic. Nu era la fel de vorbărească ca de obicei, dar a fost de acord că ar fi bine să mergă, pentru că încă mai avea dureri de stomac.

Am mutat-o de pe pat pe scaun, ca să o pot îmbrăca și să o duc la toaletă. În acel scaun o puteam îmbrăca. Îi puneam cămașa și mă uitam la fața ei când, brusc, i-a ieșit o cantitate mare de lichid pe nas și gură. Nu era vomă sau resturi alimentare, ci un lichid închis la culoare, de nuanță maro-roșiatică. În același timp, corpul ei a devenit complet inert.

Pam, Kathryn — fiica noastră mai mică — și cu mine eram în cameră, ajutând-o să se pregătească. Niciunul dintre noi nu știa ce se întâmplă. De obicei, din cauza paraliziei cerebrale, corpul lui Elisabeth era mereu rigid. Acum, însă, stătea complet aplecată înainte. Și mai grav, nu reacționa deloc.

Toți trei am intrat în panică. Avea asta vreo legătură cu convulsiile ei? Provenea lichidul din sângele ei? Avea hemoragie internă? Ce trebuia să facem? În cameră era haos total. Cineva a spus că trebuie să chemăm o ambulanță, dar știam că ultima dată a durat cam cincisprezece minute să ajungă. Dacă sângera, așa cum credeam noi, nu aveam atâta timp. Ne-am dat seama că am putea ajunge mai repede singuri la camera de urgență locală, așa că am urcat-o în mașină și ne-am grăbit spre spital.

E uimitor cum creierul nostru încearcă să ne liniștească în astfel de momente. Pe drum spre spital, îmi repetam că totul va fi bine. Elisabeth a trecut prin lucruri mult mai grave. A învins toate obstacolele încă de la naștere. A reușit să-și revină după pierderea contactului cu realitatea, după câteva zile de spitalizare, și a depășit criza convulsivă severă, când am crezut că a murit. Mi-am amintit, de asemenea, de hemoragia cerebrală suferită de Amy la câteva zile după nașterea gemenelor, când medicii ne-au asigurat că nu va supraviețui, dar s-au înșelat.

Trebuia doar să o ducem la medic. Era imposibil ca un virus stomacal să fie mai grav decât problemele de sănătate cu care ne confruntasem ca familie de-a lungul anilor. O parte din mine îmi aducea aminte de aceste lucruri.

Totuși, cealaltă parte îmi spunea că de data aceasta era ceva diferit. Când, în timp ce o îmbrăcam, i-a ieșit acel lichid pe nas și pe gură, ochii ei albaștri și frumoși au devenit brusc gri, iar pupilele i s-au dilatat. Apoi, i s-au închis ochii. Acea slăbiciune din corpul ei era ceva ce niciunul dintre noi nu mai văzuse vreodată.

Dacă stau să mă gândesc, îmi amintesc că am auzit de multe ori că, atunci când cineva moare, poți vedea cum viața i se scurge din ochi. Cei care spun asta cred că Dumnezeu ne-a insuflat viață, iar când acea viață se stinge, uneori devine vizibil. Nu știu dacă e adevărat sau nu, dar ceea ce am văzut în ochii lui Elisabeth m-a înfricoșat. Pe drumul spre spitalul de lângă casa noastră, mintea mea era la fel de agitată ca atmosfera din camera lui Elisabeth și din mașină. Încercam să mă conving că totul va fi bine, dar de fiecare dată când îmi aminteam ce văzusem cu câteva minute înainte, realizam că nu va supraviețui. De fapt, simțeam că deja murise.

Când am ajuns la camera de urgență, haosul continua. La intrare era un cort pentru verificările de COVID. Ne-am oprit în fața lui. Am luat-o pe Elisabeth și am traversat cortul în fugă. Asistentele au încercat să mă oprească, dar le-am strigat că nu mă pot opri. Am continuat, trecând de recepție și am ajuns direct în zona de tratament, unde accesul era limitat. Nici eu, nici Elisabeth nu purtam mască.

Imediat ce am intrat, am întâlnit o asistentă. Am prins-o de braț și i-am spus că fiica mea este inconștientă și are nevoie de ajutor urgent. Asistenta a intervenit imediat și a chemat un medic care era în apropiere să intervină.

Pam, fiica noastră Kathryn și cu mine așteptam în sala de așteptare de la urgențe. Toți trei ne gândeam la același lucru. Nu ne

venea să credem că eram din nou acolo, deși trecuserăm prin multe spitale cu Elisabeth și Amy. Speram să fie doar o altă situație similară, dar, dacă ne imaginam că vom fi chemați să vorbim cu Elisabeth, realitatea avea să ne lovească repede și să ne arate că nu va fi așa.

După vreo treizeci de minute, ne-au chemat din nou. Într-o „sală de așteptare pentru familii,” medicul ne-a spus că Elisabeth murise. Ajunsese deja fără viață, iar în tot acest timp, medicii au încercat din răputeri să o reanimeze, sperând să-i redea vreun semn vital. Apoi, au pregătit-o pentru ca noi să o putem vedea.

Într-o stare de confuzie și șoc, i-am povestit medicului ce se întâmplase și l-am întrebat despre cauza morții fiicei și surorii noastre. Medicul ne-a explicat că doar autopsia ar putea oferi răspunsuri definitive, dar, din ceea ce observase, părea că Elisabeth nu a reușit să digere corect mâncarea, probabil din cauza efectelor paraliziei cerebrale. Este posibil ca și virusul stomacal să fi avut ceva de-a face. Unele alimente și lichide au ajuns în plămânii ei. În acel moment, inima i s-a oprit. A murit pe loc și nu a simțit durere.

Până în ziua de azi, la fel ca în cazul multor lucruri pe care medicii le-au spus despre starea lui Elisabeth de-a lungul anilor, încă nu înțeleg pe deplin toate detaliile. Dar, când acel medic ne-a explicat ce s-a întâmplat, am realizat că asta văzusem când am observat schimbarea din ochii lui Elisabeth, în camera ei.

Sunt convins că medicul, ca parte a pregătirii sale, încerca să ne ofere cât mai multă consolare. În acea sală, a văzut cât de devastați eram. Încă îmi amintesc exact cuvintele lui: „Astfel de lucruri se întâmplă. Nu ați fi putut face nimic. Ați făcut tot ce ați putut.”

Chiar și în acele momente, simțeam că medicul, deși bine intenționat, nu ne spunea adevărul. Mă gândeam că rostea acele cuvinte doar pentru a nu ne împovăra și mai mult. De ce să ne facă să ne simțim și mai rău, dacă oricum era prea târziu? Eram convins

că medicul credea că ar fi trebuit să o duc pe Elisabeth la medic cu o zi înainte. Că ar fi trebuit să chemăm o ambulanță. Că ar fi trebuit să-i facem respirație gură la gură și resuscitare cardiopulmonară în cameră. Dacă am fi făcut oricare dintre aceste lucruri, poate Elisabeth ar fi fost încă în viață. Eram convins că și el gândea la fel, pentru că aceleași gânduri îmi frământau mintea în acele momente.

Se pare că întrebările de tipul „ce-ar fi fost dacă...” sunt obișnuite pentru cei care își pierd pe cineva drag. Dacă ar fi făcut lucrurile altfel, poate nu și-ar fi văzut persoana iubită murind. Astfel de gânduri par să persiste pentru cei care au trecut prin asemenea pierderi și, probabil, nu dispar niciodată complet.

Însă, îmi revin în minte cuvintele unui învățător biblic înțelept, care mi-a spus odată: „Trebuie să lași loc suveranității lui Dumnezeu.” Este firesc să ne imaginăm că putem avea control asupra tuturor lucrurilor din viață. Avem tendința să credem că, dacă ne străduim suficient, putem controla chiar și viața sau moartea celor dragi. Dar, în cele din urmă, Dumnezeu este cel care decide aceste lucruri. Adesea, în suveranitatea Sa, El face lucrurile într-un mod în care noi nu le-am face.

Cititorul ar putea presupune că am învățat această lecție încă de la începutul vieților lui Elisabeth și Amy. Încă din prima zi, m-am simțit complet neputincios, neștiind dacă ele vor trăi, dacă vor putea vorbi sau chiar gândi.

Pe 14 iulie 2020, nu eu eram cel care deținea controlul. Mi-aș fi dorit să pot crede că aș fi fost capabil să o salvez pe Elisabeth, iar tendința mea de a mă învinovăți pentru incapacitatea de a face asta este de înțeles, având în vedere pierderea noastră imensă. Am pierdut-o pe fiica și sora noastră. A fost roaba lui Dumnezeu cu inima cea mai pură, cea mai blândă, plină de milă, de iubire și de pace, dintre toți oamenii pe care i-am cunoscut vreodată. Prin ea, am avut privilegiul de a vedea cum Hristos poate schimba o persoană. Am văzut ce poate face El prin puterea Sa, trăind în ea. A locuit în

casa mea timp de treizeci și cinci de ani, iar în această parte a Împărăției lui Dumnezeu, nu va mai fi niciodată. Uneori, mă simt tentat să cred că aș fi putut schimba asta.

Experiența mea poate fi o lecție pentru mulți. Mi-am dorit ca Elisabeth să rămână, dar Dumnezeu, în suveranitatea Lui, avea alte planuri.

Pentru că Elisabeth era flămândă și însetată după neprihănire, cu câteva luni înainte îi spusese mătușii sale că vrea să se întoarcă acasă.

CAPITOLUL ȘAPTESPREZECE

Bine ai venit acasă

Când Elisabeth și Amy aveau cinci ani, familia noastră a plecat în vacanță la Washington D.C. Una dintre opririle din călătorie a fost o vizită la Casa Albă. Am luat legătura cu biroul reprezentantului nostru din Carolina de Nord și am obținut biletele necesare. Ne-a trimis o scrisoare împreună cu biletele, menționând că vom fi invitații săi personali în timpul vizitei. Desigur, toți participanții au primit aceeași scrisoare de la reprezentantul lor.

La ora stabilită, familia noastră s-a alăturat unui grup de aproximativ cincizeci de persoane lângă Casa Albă. Un ghid oficial ne-a întâmpinat și a colectat biletele. Îmbrăcată în uniformă, ne-a spus că, deși președintele și familia sa locuiau la Casa Albă, aceasta era, de fapt, casa noastră. Președintele o folosea doar temporar. Casa aparținea cetățenilor Statelor Unite, de aceea era numită „Casa Poporului American.” Biletele noastre arătau că și noi eram cetățeni ai acestei țări. De aceea, ghidul ne-a spus: „Bine ați venit acasă!”

Bineînțeles, niciunul dintre noi nu a simțit că aceasta era cu adevărat casa noastră. Era prea măreață. Turul doar ne-a confirmat asta. Camerele, vesela și picturile indicau că acest loc era dincolo de ceea ce ne era accesibil. Ghidul ne-a împărtășit o parte din istoria acestor ziduri, o istorie ce a schimbat lumea.

Noi nu locuiam în acel loc. Niciunul dintre noi nu și-ar fi luat o băutură din frigider, nu s-ar fi așezat pe canapea și nu s-ar fi uitat la televizor. Cel mai puternic om din lume, președintele, locuia în acea casă. Era casa lui și a familiei sale. Pe atunci, era George Bush senior.

La jumătatea turului, a trebuit să urcăm niște scări. Eu împingeam scaunul cu roțile al lui Elisabeth, care nu putea urca. Amy purta un aparat ortopedic pe piciorul drept, din cauza faptului că era mai scurt. Putea să meargă, dar îi era foarte greu să urce scările. Doi agenți ai Serviciului Secret s-au apropiat de noi și mi-au cerut să îi însoțesc, împreună cu Elisabeth și Amy. Pam a rămas cu Emily și Kathryn. Agenții nu ne-au explicat motivul pentru care trebuia să mergem cu ei, dar am presupus că ne vor duce pe o cale mai accesibilă, astfel încât Elisabeth și Amy să poată continua turul. Ne-au dus la un mic lift, unde ne aștepta o tânără.

Tânăra și agenții ne-au explicat ulterior că nu au vrut să anunțe surpriza în fața întregului grup, dar pregătiseră un moment special pentru fete. Elisabeth și Amy nu doar că aveau acces la lift pentru a-și continua vizita, dar cineva foarte special dorea să le cunoască personal. Prima doamnă a Statelor Unite, Barbara Bush, urma să coboare cu liftul pentru a le întâmpina la Casa Albă. Tânăra era asistenta ei, iar agenții vorbeau prin stații radio cu alți colegi din Casa Albă. Doamna Bush se afla la etajul trei și urma să coboare în curând pentru a vorbi cu ele.

Elisabeth și Amy erau mici, dar au înțeles că urmează să întâlnească pe cineva important. O văzuseră la televizor și știau cine era președintele. Își dădeau seama că era o mare onoare. Am pregătit camera foto, gata să surprind un moment pe care fetele aveau să-l păstreze în amintire toată viața. Asistenta și agenții vorbeau cu fetele, iar gemenele erau foarte emoționate.

Nu am spus nimic, dar m-am gândit că poate chiar președintele va fi alături de soția sa. Poate că amândoi vor ieși din lift pentru a vorbi cu fetele. Poate chiar și agenții știau asta, dar o păstrau ca pe o surpriză. În orice caz, am fi avut cu siguranță o poveste de spus când ne-am fi întâlnit cu restul grupului.

Privirile noastre erau fixate pe luminile liftului, în așteptarea momentului în care doamna Bush va coborî. Am observat că s-a

oprit cu un etaj deasupra noastră. Am rămas acolo între cinci și zece minute, în timp ce agenții comunicau prin stații. În cele din urmă, liftul a ajuns la etajul nostru, dar, din păcate, doamna Bush nu a mai coborât. Agenții ne-au explicat că o urgență neașteptată a reținut-o, împiedicând-o să le întâlnească pe gemene. Ce mare dezamăgire! Eram la doar un etaj distanță!

Fetele și cu mine am continuat vizita. Cred că eu am fost mai dezamăgit decât ele pentru că nu am reușit să o întâlnim pe prima doamnă și, poate, chiar președintele. De fiecare dată când văd Casa Albă, îmi amintesc de acel moment. Uneori, văd fotografii cu demnitari întâmpinați la intrare de prima doamnă și președinte. Deși a fost o onoare să vizităm „casa” noastră din Washington D.C., întâlnirea cu ei a rămas un privilegiu pe care fetele nu l-au avut.

Din fericire, ne așteaptă o altă întoarcere acasă, una chiar mai grandioasă, care nu se compară cu aceasta.

Căminul Nostru

Noul Testament este plin de referințe care ne arată că această lume nu este căminul adevărat pentru cei care cred în Isus Hristos. Mântuitorul nostru ne așteaptă în cer, dar într-o zi se va întoarce pe pământ și va întemeia o Împărăție care va dura veșnic. Pavel spune că, chiar și acum, cetățenia noastră este în cer, în timp ce așteptăm venirea Domnului. Cetățenia noastră este acolo pentru că acolo este și El (Filipeni 3:20). Ioan spune că această lume de față, căminul nostru actual, trece (1 Ioan 2:17).

Pavel ne spune că atunci când un creștin moare, el părăsește trupul, dar este prezent cu Domnul. De fapt, Pavel afirmă că, în momentul morții, creștinul este *acasă* (2 Corinteni 5:8). Știm că trupurile fizice ale creștinilor nu vor fi înviate până când Domnul va reveni. Atunci când un credincios moare, sufletul său merge acasă pentru a fi cu Domnul.

De asemenea, știm că un credincios primește un trup temporar în perioada în care așteaptă învierea. Atunci când este cu Domnul, el nu plutește în jur ca o stafie. Vedem un exemplu în acest sens pe Muntele Schimbării la Față. Moise și Ilie, care erau morți de secole, au apărut alături de Domnul și au avut o conversație cu El. Ucenicii prezenți pe munte i-au văzut și i-au auzit pe Moise și Ilie.

Căminul nostru veșnic va fi alături de Domnul, pe noul pământ. La acest lucru s-a gândit Domnul când le-a spus ucenicilor că în *casa* Tatălui Său vor fi *multe locașuri*. Isus a plecat înaintea noastră pentru a pregăti un loc pentru fiecare credincios. Astfel, acolo unde este El, acolo vor fi și ei (Ioan 14:1-5).

Pur și simplu, atunci când un creștin moare, el merge acasă. Casa, căminul, este acolo unde se află Domnul. Toate acestea capătă sens: cei care au crezut în Isus au primit viața veșnică de la El și au devenit copiii Lui. Casa lor este cu El. Credincioșii care mor astăzi merg acasă pentru a fi cu Domnul în ceruri și se vor întoarce cu El când va veni pe pământ pentru a-Și instaura Împărăția.

Crucea Domnului ne oferă o imagine frumoasă a acestui adevăr. Alături de El, un tâlhar era pe moarte, la fel ca și El. Acest tâlhar a crezut în El. În timp ce se aflau pe pragul morții, Domnul i-a spus: „Astăzi vei fi *cu Mine* în rai.” Acolo unde se află Domnul, acolo este și raiul. Pentru copiii Săi, cei care fac parte din familia Sa, raiul este adevărata lor casă.

Noul Testament ne oferă un exemplu minunat despre ce înseamnă pentru un credincios să se întoarcă acasă.

Întoarcerea acasă a lui Ștefan

Mai mult decât orice altă carte din Biblie, Epistola către Evrei vorbește despre faptul că Isus este Marele Preot al credinciosului. Prin Hristos, credinciosul se poate înfățișa cu îndrăzneală înaintea lui Dumnezeu în rugăciune, iar Hristos mijlocește pentru noi înaintea Tatălui. Datorită Lui, știm că Tatăl ne ascultă rugăciunile. Moartea lui Hristos pe cruce a fost singura și ultima jertfă pentru păcate. După ce am crezut în El pentru viața veșnică, avem acces deplin la scaunul harului lui Dumnezeu.

De aceea, Epistola către Evrei subliniază că Isus este *așezat* la dreapta Tatălui Său în cer. Motivul pentru care El este așezat este că lucrarea Sa este terminată. Nu mai sunt necesare alte sacrificii. Acum, El doar așteaptă momentul revenirii Sale pentru a-Și întemeia Împărăția pe pământ (Evrei 1:3, 13; 10:12). Cât de potrivit este ca Împăratul veșnic, care și-a terminat lucrarea și așteaptă Împărăția Sa, să fie așezat.

Acest context este important atunci când luăm în considerare moartea primului martir al Bisericii, consemnată în Faptele Apostolilor 6-7. Ștefan a fost unul dintre primii diaconi ai Bisericii. El nu este descris ca un om bogat sau important după standardele lumii. De fapt, el nici măcar nu este menționat în primele capitole din Faptele Apostolilor sau în timpul slujirii pământești a Domnului.

El a fost ales ca diacon pentru că era plin de Duhul Sfânt (Faptele Apostolilor 6:3). Era evident pentru toți cei din jurul său că Domnul trăia prin el. Fără îndoială, ei au văzut roada Duhului în viața și caracterul său, descrise în Fericiri.

Însă el nu a fost ales doar pentru că avea un caracter care îl arăta pe Domnul, ci și pentru că, asemenea Domnului, era un slujitor. Nevoia de diaconi a apărut deoarece biserica avea nevoie de oameni care să slujească. În mod special, în biserica din Ierusalim erau văduve care aveau nevoie de ajutor cu împărțirea zilnică a hranei.

Deși nu era o lucrare de mare prestigiu, Ștefan și ceilalți diaconi s-au dedicat slujirii acestor văduve, asigurându-se că nu le lipsește hrana.

Când Luca continuă relatarea despre Ștefan în Cartea Faptele Apostolilor, devine și mai evidentă asemănarea acestuia cu Isus. Ștefan a suferit la fel ca Domnul. A fost acuzat pe nedrept de aceleași lucruri de care a fost acuzat și Isus (Faptele Apostolilor 6:13). La fel ca Domnul, Ștefan a fost adus înaintea soborului (Faptele Apostolilor 6:12) și condamnat la moarte. Chiar și ultimele sale cuvinte aminteau de cele ale Domnului. Așa cum a făcut Isus, pe cruce, Ștefan și-a încredințat duhul lui Dumnezeu. În cele din urmă, la fel ca Domnul, s-a rugat ca Dumnezeu să ierte păcatul celor care l-au omorât (Faptele Apostolilor 7:59-60).

Luca le arată cititorilor din Faptele Apostolilor că martiriul lui Ștefan a avut loc pentru că Ștefan era asemenea lui Hristos. Biserica a recunoscut această asemănare, motiv pentru care l-au ales diacon. Dușmanii Domnului îl urau pentru că era asemenea lui Hristos. Aproape că îi putem auzi spunând că Ștefan era la fel ca vechiul lor dușman, Isus din Nazaret.

Moartea lui Ștefan a declanșat o scenă de haos. Dușmanii lui au strigat și s-au năpustit asupra lui ca o gloată furioasă pentru a-l omorî. L-au ucis cu pietre. După moartea sa, credincioșii care erau alături de el au jeli pentru el (Faptele Apostolilor 7:54-8:2).

Ce pierdere pentru Biserica din Ierusalim! Acest om a fost un slujitor prin care Domnul a trăit și a lucrat. Vârsta lui exactă nu ne este dezvăluită, dar probabil că era tânăr, cu mulți ani înainte pentru a fi un exemplu pentru alții și pentru a-i sluji. Îmi place să cred că avea în jur de treizeci și cinci de ani, iar dacă este așa, ar împărtăși un alt lucru în comun cu Domnul, care avea o vârstă similară când a fost răstignit.

Deși moartea lui Ștefan a reprezentat o pierdere uriașă pentru biserică, pentru el a fost un câștig. În acea zi, Ștefan s-a întors acasă, la Cel care i-a dat viață și a lucrat prin el.

Chiar înainte de a muri, Ștefan a strigat: „Iată, văd cerurile deschise și pe Fiul omului stând *în picioare* la dreapta lui Dumnezeu” (Faptele Apostolilor 7:56). Mulți au remarcat contrastul dintre această imagine și cea din Epistola către Evrei, unde Isus este descris ca stând jos. Însă, la moartea acestui om, El s-a ridicat în picioare. Îl întâmpina acasă pe acest slujitor credincios. Este o imagine emoționantă cu o semnificație profundă. Domnul îl onora pe Ștefan ridicându-se să-l primească. Ne putem doar imagina bucuria care i-a umplut inima lui Ștefan când a văzut ceea ce a văzut în ceruri. Ștefan a trăit o bucurie nemărginită, chiar în mijlocul suferinței și în fața unei morți crunte.

Învățătorii Bibliei discută despre semnificația completă a viziunii lui Ștefan. Toți credincioșii vor fi cu Domnul când mor, dar primesc toți aceeași primire ca Ștefan? Se ridică Domnul să întâmpine fiecare credincios sau Luca a consemnat acest episod din viața lui Ștefan deoarece era ceva cu totul excepțional?

Nu știu. Poate că Domnul se ridică în picioare pentru a întâmpina fiecare credincios atunci când intră în prezența Sa. Totuși, acesta este singurul loc în Noul Testament unde avem o astfel de relatare. Cred că aceasta a fost o onoare deosebită, rezervată lui Ștefan. În timpul slujirii sale, au fost mulți alți credincioși în Ierusalim, dar el s-a remarcat. A fost un exemplu de credincioșie demn de urmat. Ștefan a îndurat suferința cu un devotament neclintit, onorându-L pe Domnul prin asemănarea sa profundă cu El. Faptele Domnului arată că nu doar îl primea acasă, ci îl primea ca pe un demnitar. Ștefan este genul de credincios care va fi mare în Împărăția lui Dumnezeu.

Trebuie să îl vedem pe Ștefan ca pe un model de urmat, deoarece viața sa reflectă într-un mod deosebit asemănarea cu

Hristos. Dar nu ar trebui să cădem în capcana de a crede că el a fost singurul astfel și că noi nu putem fi ca el. Avem tendința să facem asta cu eroii. Biblia ne arată clar că vor fi mulți alții ca el, mulți alții care vor fi mari în Împărăția Domnului. Sunt convins că am trăit alături de un astfel de exemplu.

Elisabeth era ca și Ștefan

Am ajuns să iubesc povestea lui Ștefan din Faptele Apostolilor. Ștefan este un erou în istoria Bisericii, iar similitudinile dintre el și Elisabeth sunt remarcabile. Probabil aveau cam aceeași vârstă. Amândoi au trăit sub puterea Duhului Sfânt, iar lucrarea Duhului în viețile lor era evidentă pentru cei din jur. Din perspectiva lumii, nici Ștefan, nici Elisabeth nu erau considerați importanți.

Amândoi au slujit pe ceilalți în moduri pe care mulți le-ar considera aparent simple, precum oferirea hranei văduvelor credincioase sau rugăciunile pentru alții în timpul nopții. Deși motivele suferințelor lor erau diferite, amândoi au îndurat cu credincioșie în împrejurările în care Domnul i-a pus. Au acceptat aceste roluri, conștienți că ascultau de Domnul și că suferințele acestei lumi sunt trecătoare. Amândoi tânjeau după întoarcerea acasă, iar greutățile prin care treceau le întâreau acest dor.

Ștefan și-a exprimat această dorință arzătoare exclamând ceea ce era cu adevărat privilegiat să vadă: „Iată ce văd!”. Împăratul împăraților, Cel pe care îl slujea, îl întâmpina personal acasă. Pe 14 iulie, în camera ei, Elisabeth nu a văzut așa ceva, din câte știu eu. Dar și-a exprimat aceeași bucurie cu care aștepta acea zi. Mătușii sale, cu câteva luni înainte de a muri, i-a spus: „Sunt gata să merg acasă!” Mamei ei: „Mamă, sigur o să-mi fie dor de tine!” Iar mie: „Tată, abia aștept!”

Când Ștefan și Elisabeth au trecut în veșnicie, haosul și durerea din jurul lor erau copleșitoare. Pentru cei care îi cunoșteau, a fost o zi dureroasă, plină de lacrimi. Însă ei au avut parte de o cu totul altă experiență. Cel pe care Îl iubeau îi aștepta. Suferințele lor se sfârșeau în prezența Lui.

Așa cum am menționat, nu pot ști sigur dacă Domnul întâmpină personal fiecare credincios atunci când ajunge acasă. Poate este asemănător cu experiența lui Elisabeth la Casa Albă. A fost o vizită minunată. Ghidul a întâmpinat-o și i-a spus lui Elisabeth că este casa ei. Elisabeth *aproape* că a fost întâmpinată de Prima Doamnă și poate chiar de președintele însuși.

A fost de înțeles că nu s-a întâmplat astfel. Prima Doamnă și președintele sunt persoane foarte importante și ocupate, iar ceva a intervenit. Nu pot să salute pe toată lumea; doar demnitarii primesc o astfel de atenție. În acea zi la Washington, D.C., Elisabeth, desigur, nu era considerată demnitar. Familia Bush nici măcar nu o cunoștea.

Însă lucrurile au fost cu totul diferite în camera ei pe 14 iulie. Nu știu exact cum Domnul primește fiecare credincios care moare, dar sunt sigur că Elisabeth a fost întâmpinată ca un demnitar. Nu mai era ca atunci când aștepta liftul la Casa Albă, sperând să vadă pe cineva important. Împăratul locuise în ea de multă vreme, iar asta se reflecta clar în viața ei. El o cunoștea bine. Era deja acasă cu ea. Vorbea cu El în fiecare noapte, când nimeni altcineva nu era prin preajmă.

De data aceasta, ea urma să primească un salut diferit, din partea Cuiva cu o măreție infinit mai mare decât cea a președintelui Statelor Unite.

În camera ei, mama ei, sora ei și cu mine am intrat în panică. Dar, în acel moment, ea și-a văzut Mântuitorul. În orice trup temporar i-ar fi dat El, ea a făcut primii ei pași. Știu că El s-a ridicat în picioare să o întâmpine, spunându-i: „Bine ai venit acasă, Elisabeth! Bine ai venit acasă!”

Elisabeth

CAPITOLUL OPTSPREZECE

Măreția în Împărăția lui Hristos

Autorul creștin din secolul XX, C. S. Lewis, este probabil cel mai cunoscut în Statele Unite pentru seria sa de cărți pentru copii *Cronicile din Narnia*. Totuși, a scris și multe cărți pentru adulți, în care a apărut doctrinele creștine folosind argumente logice.

Am citit că, atunci când a început să scrie și să vorbească despre creștinism, Lewis nu credea în existența diferențelor între creștini în Împărăția lui Dumnezeu. Ca mulți alții, el vedea Împărăția veșnică ca un loc de egalitate perfectă.

Totuși, în timp, și-a dat seama că nu era așa. Biblia conține multe pasaje care subliniază răsplata pentru credincioșie, evidențiind în mod clar niveluri diferite de măreție în Împărăția lui Dumnezeu. Era evident că diferiți credincioși vor primi răsplăți diferite. Lewis iubea logica, iar logica și dreptatea susțineau în mod convingător aceeași concluzie. Ar fi drept ca, în Împărăția lui Dumnezeu, să nu existe nicio diferență între Ștefan și un credincios care duce o viață ușoară, mereu îngrijorat de ceea ce cred alții despre el? Este imposibil de conceput că Ștefan nu va fi răsplătit într-un mod deosebit.

Ca urmare, Lewis și-a schimbat părerea cu privire la această problemă. În una dintre cărțile sale, *Marea despărțire*, putem observa această schimbare. Cartea este o alegorie, o fabulă care descrie visul unui bărbat ce vede un grup de oameni călătorind spre rai într-un autobuz. Când ajung acolo, fac un tur ghidat și, pe parcurs, întâlnesc diverse persoane. În rai, oamenii poartă veșminte diferite, iar locuitorii acestui tărâm ceresc sunt încoronați cu cununi variate.

Un moment remarcabil apare când un bărbat din tur vede o procesiune apropiindu-se. Aceasta este condusă de ființe spirituale care aruncă flori, în timp ce tineri și tinere cântă melodii de o frumusețe ce întrece orice cântec pământesc, fiind însoțiți de muzicieni.²

În urma ființelor spirituale, cântăreților și muzicienilor, apare un alai în fruntea căruia se află o doamnă. Bărbatul care privește scena realizează că întreaga procesiune este în cinstea ei. Observă „frumusețea irezistibilă a chipului ei” și remarcă faptul că hainele ei sunt diferite de ale tuturor celorlalți pe care i-a întâlnit în călătoria sa prin rai. Se întreabă: Oare cine ar fi?

Bărbatul își imaginează că trebuie să fi fost cineva foarte important pe pământ, poate o conducătoare religioasă sau o scriitoare celebră. Începe să se gândească la o listă de femei celebre și încearcă să ghicească cine ar putea fi. Lewis consemnează o conversație între bărbat și călăuza:

„- Este?... Este? i-am șoptit eu călăuzei mele.

- Nici pe departe, mi-a răspuns el. E cineva de care n-ai auzit niciodată. Numele ei pământean este Sarah

Smith și a locuit la Golders Green.

- Pare să fie... ei bine, o personă extrem de importantă.

² C. S. Lewis, *Marea Despărțire*, trad.: Alexandru Macovescu - București: Humanitas, 2013. Narațiunea completă poate fi găsită începând cu pagina 110.

- Da. E una din persoanele de vază. Trebuie să fi aflat deja că renumele în acest ținut si renumele pe Pământ sunt două lucruri diferite.”

Bărbatul își întreabă călăuza despre spiritele și copiii care o însoțesc. Călăuza explică că spiritele sunt îngeri care o slujesc, iar tinerii care o urmează sunt cei pe care ea i-a slujit în viață. Fusese un exemplu pentru ei și o femeie milostivă față de ceilalți. Acum, toți cei pe care i-a ajutat în acest fel se bucură alături de ea.

Desigur, aceasta este o ficțiune. Nu există un tur ghidat prin rai cu autobuzul. Deși știm că cei credincioși în Hristos vor fi mai mari decât îngerii în Împărăție, Biblia nu vorbește despre îngeri care îi urmăresc pe credincioși aruncându-le flori. În această fabulă, copiii simbolizează bucuria pe care credincioșii o vor trăi când se vor aduna în Împărăție. Biblia nu spune că unii credincioși vor fi adulți și alții copii.

Totuși, o fabulă poate transmite adevărul, așa cum face Lewis cu această doamnă. În această poveste fictivă, se afirmă că ea este *una dintre cei mari* din Împărăție, iar îmbrăcămintea și înfățișarea o deosebesc. Cei care o văd recunosc aceste lucruri. Lewis semnalează faptul că vor exista răsplăți în Împărăție, iar unele vor fi mai mari decât altele. Domnul a spus același lucru în repetate rânduri.

Cei care vor fi mari în lumea care va urma vor fi adesea cei care nu au fost mari după standardele acestei lumi. Chiar și numele pe care Lewis i-l dă acestei femei atunci când locuia pe pământ, Sarah Smith, nu ar fi putut fi mai obișnuit. Pe pământ, bărbatul care pune întrebările călăuzei nici măcar nu ar fi remarcat-o. Dacă s-ar fi întrebat în această eră prezentă cine va fi mare în Împărăția lui Dumnezeu, numele Sarah Smith nu s-ar fi aflat pe listă.

Prin această doamnă, Lewis semnalează clar aceste idei. Chiar dacă unele detalii sunt fictive, o fabulă poate exprima adevăruri profunde. Totuși, dacă ne uităm mai atent la Noul Testament, putem

obține o imagine mult mai precisă, din punct de vedere biblic, despre ce înseamnă cu adevărat să fii mare în Împărăție.

Răsplăți în Împărăție

Majoritatea cititorilor Bibliei știu că, în lumea care va urma, vor fi oferite cununi. Lewis le menționează și în *Marea despărțire*. În legătură cu acest subiect, așa cum am văzut deja, Domnul vorbește în unele dintre pildele Sale despre credincioși care vor conduce peste zece cetăți, iar alții peste cinci cetăți.

Noțiunea de cununi și de domnie asupra cetăților sugerează diferite niveluri de autoritate pe care credincioșii le vor avea în Împărăția lui Hristos. Cei cu mare autoritate vor fi mari în Împărăție, la fel cum este Sarah Smith în *Marea despărțire*.

În esență, a avea autoritate în Împărăție — a fi mare în Împărăție — înseamnă pur și simplu să fii asemenea lui Hristos Însuși. El va avea autoritatea supremă, însă, în harul Său, El va delega autoritate și altora care I-au urmat exemplul.

Împărtășirea domniei și autorității lui Hristos înseamnă că cei care primesc acest privilegiu vor fi mai apropiați de El în Împărăția Sa, bucurându-se de o intimitate mai profundă cu El.

Multe lucruri rămân neclare despre aceste răsplăți și semnificația lor pentru cei care le primesc. Noul Testament menționează diferite tipuri de răsplăți, nu doar cununi sau domnia asupra cetăților. Două răsplăți specifice ne oferă o imagine mai clară despre cum vor fi acestea: un nume nou și un loc de onoare.

Un nume nou

Poreclele sunt comune în familii, mai ales între soți. Aceste nume intime sunt adesea cunoscute doar de cei care le folosesc. În intimitatea căsniciei, soții pot folosi aceste apelative speciale doar când sunt singuri. Ceilalți s-ar putea să nu știe nici măcar de existența acestor porecle. Obiceiul de a folosi nume speciale se extinde și la copii sau prieteni apropiați. Chiar și celebritățile au astfel de apelative. De exemplu, Martin Luther King Jr. era numit „Mike” de prietenii și familia sa. Aceste nume speciale indică o legătură intimă între cei care le folosesc.

Acest obicei apare și în Biblie. De exemplu, numele adevărat al lui *Petru* era *Simon*. Când l-a întâlnit pentru prima dată, Domnul i-a spus că va fi numit *Petru* (Ioan 1:42). Noua sa poreclă înseamnă „stâncă”. Evident, Domnul i-a dat acest nume special pentru că știa că, în viitor, Petru va deveni un lider printre ucenici. Cu timpul, el avea să devină stâncă pe care ceilalți o vor respecta și pe care se vor putea sprijini.

Nu a fost întâmplător că Isus i-a dat lui Petru o poreclă. La urma urmei, el era unul dintre membrii cercului de ucenici cei mai apropiați de Domnul.

De asemenea, Isus le-a dat un nume special și altor doi ucenici apropiați, Iacov și Ioan, pe care i-a numit „fiii tunetului” (Marcu 3:17). Unii spun că această poreclă avea o conotație negativă și că le-a fost dată din cauza temperamentului lor aprig, dar probabil există o explicație mai bună.

Acești doi bărbați erau ucenici zeloși ai Domnului. Poate că au fost vorbitori curajoși atunci când Isus i-a trimis să vestească Evanghelia. Această explicație se potrivește cu povestea lor. Din grupul inițial de doisprezece ucenici, Iacov a fost primul care a fost martirizat pentru credința sa. Fără îndoială, acest lucru i s-a

întâmplat pentru că L-a propovăduit fără teamă pe Hristos într-o națiune care L-a executat.

Ioan, fratele lui Iacov, L-a propovăduit cu credincioșie pe Hristos, înfruntând multe suferințe, timp de aproape șaiszeci de ani după ce a devenit ucenicul Lui. A fost chiar exilat pe o insulă pustie pentru că răspândea învățăturile Lui. Ambii frați au fost „scânteii”, adică fii ai tunetului, pentru Domnul.

Putem fi siguri că Petru, Iacov și Ioan au apreciat poreclele pe care Domnul le-a dat fiecăruia. Ni-l putem imagina pe Simon spunând unui prieten că Domnul însuși l-a numit „stâncă”, motiv pentru care prefera numele *Petru* în loc de *Simon*. Reflectând la viața sa și la cât de greu îi fusese să învețe lecțiile Domnului, Ioan trebuie să fi fost încântat de numele pe care Isus i-l dăduse. Încă de la început, Hristos știa că, asemenea tunetului, Ioan va proclama cu voce tare și cu îndrăzneală învățăturile Sale. Îi plăcea să fie cunoscut ca fiul tunetului.

În ultima carte a Noului Testament, Domnul trimite o scrisoare bisericii din Pergam. Biserica trecea prin vremuri grele, iar cel puțin unul dintre membrii ei a fost martirizat. Isus îi încurajează pe credincioșii din Pergam să rămână fideli numelui Său, pentru că cei care vor face asta vor primi diferite răsplăți în Împărăția Sa, printre care un „nume nou” cunoscut doar de Domnul și cel care îl primește (Apocalipsa 2:17). O promisiune asemănătoare este făcută și bisericii din Filadelfia în Apocalipsa 3:12. În esență, Isus le spune celor care rămân credincioși *numelui Său* în vremuri grele că vor primi un nume nou.

Ce va însemna să primești un nume special de la Domnul în Împărăția Sa? Nu ni se spune exact. Unii au sugerat că persoana va fi invitată la anumite evenimente ca oaspete de onoare al Domnului. Oricare ar fi semnificația, este clar că acest tip de poreclă va indica o relație mai strânsă cu Împăratul. Chiar și pe pământ a fost așa. Deși Domnul a avut mulți ucenici credincioși în timpul slujirii Sale, Noul

Testament arată că unii dintre aceștia erau mai apropiați de El decât alții. Petru, Iacov și Ioan au fost cei trei ucenici mai apropiați de Domnul. Așa cum am menționat anterior, fiecare dintre ei a primit de la El un nume nou.

Atunci când discutăm despre cine va fi cel mai mare în Împărăția care va urma, devine evident că cei mai apropiați de Domnul vor ocupa acele locuri de onoare. El Își va împărți domnia cu cei care I-au urmat exemplul, chemându-i pentru veșnicie cu nume pline de semnificație specială. Doar ei și Domnul vor folosi acele nume în interacțiunile lor cu El. Aceste nume vor fi asemănătoare cu poreclele afectuoase pe care cei mai apropiați oameni, precum soții, le folosesc între ei.

Nu este surprinzător că cei care primesc aceste nume noi vor avea și o altă răsplată: un loc de cinste.

Un loc de cinste

În Statele Unite, se spune că cei aleși ca lideri primesc un „scaun” în Congres. Liderul Camerei Reprezentanților se așază în „scaunul” președintelui Camerei. Poate cea mai evidentă manifestare a puterii președintelui este atunci când îl vedem așezat la biroul prezidențial din Biroul Oval. Un rege șade pe tronul său, simbolul evident al autorității supreme în Împărăția sa. De pe tron, regele își rostește hotărârile.

Noul Testament ne spune că Isus va șede pe scaunul Său de domnie când Se va întoarce pentru a-Și întemeia Împărăția. Va fi un scaun de domnie de „glorie”, care indică puterea. În cazul Său, va însemna autoritatea supremă (Matei 24:31). Când îngerul i-a spus Mariei că va naște pe acest Împărat care avea să vină, i-a zis că El va șede pe scaunul de domnie pentru totdeauna (Luca 1:32-33).

Asemenea altor împărății, Domnul nu va domni singur. În harul Său, El își va împărți domnia și autoritatea cu alții. Vor exista și alte scaune de autoritate. De exemplu, El le-a spus ucenicilor că ei vor ședea pe douăsprezece tronuri atunci când El va ședea pe scaunul Său. Pe acele tronuri, și ei vor exercita privilegiile celor aflați la putere (Matei 19:28).

Ucenicii au înțeles că Domnul îi va răsplăti pe unii cu autoritate în Împărăția Sa, iar această autoritate va stabili locul unde vor putea ședea. Doi dintre ucenici L-au întrebat pe Isus dacă le va permite să „șadă” la stânga și la dreapta Lui când va veni acea zi (Marcu 10:37). A fost o cerere îndrăzneță! Noi folosim expresia „mâna dreaptă” pentru a ne referi la a doua persoană ca influență într-o organizație. Acești ucenici cereau să fie cei doi oameni cu cea mai mare autoritate în Împărăția veșnică a lui Dumnezeu, după Domnul Însuși. Își imaginau scaunul de domnie al lui Isus în centru, cu scaunele lor de o parte și de alta.

Domnul nu i-a muștrat pentru că se gândeau că vor exista astfel de scaune de domnie. De fapt, El a spus că aceste locuri de cinste vor fi acordate când El va veni să domnească (Marcu 10:35-45). Problema celor doi ucenici era că nu înțelegeau cine va ședea pe aceste scaune. Aceste locuri vor fi oferite celor care au slujit asemenea Domnului, nu celor care credeau că le pot obține doar pentru că Îl cunoșteau sau pentru că le-au cerut primii. Ele vor fi acordate celor care au urmat cel mai bine exemplul Împăratului slujitor.

Isus va avea într-adevăr un om la dreapta și unul la stânga în Împărăția Sa. Dar vor exista și alte scaune de domnie. În scrisoarea Sa către credincioșii din biserica din Laodiceea, El a spus că cel care Îl slujește va sta cu El pe scaunul Său (Apocalipsa 3:21). Scaunul Său va simboliza autoritatea în Împărăția Sa, dar El va împărți această autoritate cu *toți* cei care I-au urmat exemplul. Nu toți ucenicii credincioși vor ocupa locurile de la stânga și dreapta Lui,

deoarece acestea vor fi rezervate pentru două persoane. Dar vor fi mulți alți credincioși care vor domni împreună cu Hristos. Toți ucenicii credincioși vor împărtăși, în diferite măsuri, această domnie și, în acest sens, vor ședea și ei pe scaunul Lui.

Cu toate acestea, locurile de onoare nu se limitează doar la sfera guvernamentală. Oamenii sunt onorați și prin locul pe care îl ocupă la ocazii speciale, cum ar fi la o nuntă sau la o cină festivă. Adesea folosim expresia „masa de onoare” pentru a descrie astfel de situații.

Când eram în armată, am participat la multe cene oficiale, multe dintre ele fiind *evenimente de gală*. Întotdeauna exista o masă de onoare, unde invitații de onoare stăteau alături de comandant. Într-un astfel de cadru, comandantul avea mereu lângă el, la dreapta și la stânga, persoane importante. Autoritatea și influența unei persoane determinau la ce masă se așeza. Cu cât aveau mai multă influență, cu atât erau mai aproape de masa de onoare.

În mod similar, la o recepție de nuntă, unde se sărbătorește unirea unui cuplu ca soț și soție, există o masă de onoare la care stau cei mai apropiați de cuplu. Cu cât cineva are o relație mai strânsă cu mirele sau mireasa, cu atât va fi așezat mai aproape de masa de onoare.

În una dintre pildele Sale, Domnul a vorbit despre acest obicei. I-a învățat pe ucenicii Săi că, atunci când sunt invitați la o cină, să ocupe ultimul loc, astfel încât gazda cinei să poată veni și să îi invite să stea într-un loc mai de cinste (Luca 14:7-11).

Biblia ne învață că, atunci când Domnul va reveni pentru a-Și întemeia Împărăția pe pământ, va avea loc o cină asemănătoare. În Cartea Apocalipsei, Ioan se referă la acest eveniment ca fiind Cina Nunții Mielului (Apocalipsa 19:9). Isus este Mirele, iar Biserica este Mireasa. Isus a descris începutul Împărăției Sale ca un ospăț organizat de un împărat (Luca 14:15-24) și le-a spus ucenicilor că

va lua din nou Cina Domnului cu ei când va reveni (Matei 26:29). Da, va fi mâncare în Împărăția lui Dumnezeu!

La acest ospăț anume se va sărbători faptul că Hristos a revenit și Împărăția Sa a început. Va fi cea mai mare cină de gală din toate timpurile.

La acea cină vor exista locuri de onoare. Cei care vor sta la dreapta și la stânga lui Hristos vor ocupa, fără îndoială, locurile de onoare la „masa principală”. Domnul a vorbit despre acest eveniment în întâlnirea cu sutașul, pe care l-a lăudat pentru „*atâta credință*”. El a spus că oameni ca acesta, cu „*atâta credință*”, se vor așeza la masa de onoare alături de Avraam, Isaac și Iacov (Matei 8:10-11). Imaginează-ți să stai la acea masă!

Autorul Epistolei către Evrei citează Psalmul 45 atunci când vorbește despre venirea Împăratului. Acest psalm descrie o nuntă regală, unde Împăratul va fi înconjurat de cei care îi sunt deosebit de apropiați. Aceștia sunt numiți „tovarășii” Săi (Evrei 1:9) sau prietenii Lui apropiați. Noul Testament ne arată clar că acești tovarăși sunt credincioși care au trăit asemenea Lui. Ei vor primi locuri de onoare la cina nunții Împăratului.

Toți credincioșii vor fi prezenți la acest ospăț. Fiecare dintre ei va fi plin de bucurie să sărbătorească începutul Împărăției lui Dumnezeu. Totuși, unii credincioși vor fi mai apropiați de Domnul, ocupând locuri mai aproape de El, iar El va avea un nume nou pentru fiecare dintre ei. Deși niciunul dintre noi nu poate înțelege pe deplin cum va fi, cred că avem o imagine mai clară decât cea pe care o avea Lewis în alegoria *Marea despărțire*.

CAPITOLUL NOUĂSPREZECE

Cine este acea femeie măreață care stă acolo?

Trupurile tuturor credincioșilor vor fi înviate din mormintele lor înainte de venirea Împărăției. Aceste trupuri vor fi glorificate, fără a mai fi supuse păcatului, bolii sau morții (1 Corinteni 15:35-50). Acestea sunt trupurile pe care credincioșii le vor avea pentru veșnicie, care vor înlocui starea temporară în care se află acum, când vor muri și vor intra în prezența Domnului.

După această înviere, credincioșii vor sta înaintea Scaunului de Judecată al lui Hristos. Aici, Domnul îi va răsplăti pentru faptele lor din viața pământească. Aici vor fi oferite diverse cununi. Aici le vor fi date nume noi celor care au cinstit numele Domnului. Aici vor fi desemnate locurile de cinste în Împărăție de către Cel care are toată autoritatea. În trupurile lor înviate și glorificate, credincioșii vor participa la ospățul care va marca începutul veșniciei.

Asemenea invitaților la o cină militară oficială, îmbrăcați în uniforme care afișează decorațiile și gradele lor, tot așa, la cina nunții Mielului — care va avea loc după judecata de la Scaunul lui Hristos — credincioșii vor putea vedea răsplățile pe care fiecare le-a primit de la Domnul. Aceste răsplăți, precum cununile, vor fi vizibile pentru toți, chiar dacă acum nu ne putem imagina exact cum vor arăta.

Este pur și simplu imposibil pentru noi să ne imaginăm cum va fi. În acea zi, timpul va fi diferit pentru noi. Cât va dura această sărbătoare? O săptămână? O lună? Vor fi atât de multe de împărtășit cu toți cei prezenți — gândiți-vă la toate lucrurile care vor fi spuse!

Imaginează-ți cum va fi pentru cei care vor fi mari în Împărăția lui Dumnezeu. Aceștia sunt cei care au suferit cu credincioșie pentru

Hristos. Ștefan a fost găsit vinovat de un tribunal pământesc și condamnat la moarte. Însă, înaintea tribunalului lui Hristos, el va fi răsplătit cu prisosință. În Faptele Apostolilor, ultima imagine pe care o avem despre el este că zace la pământ, mort, după ce a fost respins de conducătorii poporului său. În acea zi viitoare, Împăratul veșnic îi va oferi un loc de onoare.

Ceva asemănător s-a întâmplat și cu orbul din naștere din Ioan 9. Și el a fost disprețuit de un tribunal omenesc și alungat din sinagogă. A suferit toată viața lui. Judecând după felul în care s-a comportat în ziua vindecării sale, putem crede că și el va fi înălțat cu mare cinste când va sta înaintea Domnului.

Amândoi acești oameni erau considerați neînsemnați de către cei din vremea lor. În cazul orbului din naștere, Domnul a explicat că suferința lui nu era cauzată de păcatele sale sau ale părinților săi, ci pentru ca prin el să se arate lucrările lui Dumnezeu (Ioan 9:3). Aceste lucrări au inclus, fără îndoială, faptul că Hristos l-a vindecat — nimeni nu mai vindecase vreodată un orb din naștere. Însă lucrările lui Dumnezeu se vor manifesta și în alte moduri în viața lui. În Hristos, a primit viață veșnică. În Hristos, trupul lui va învia din morți.

Totuși, lucrările lui Dumnezeu includ mult mai mult decât aceste realități uimitoare. Prin Hristos, acest om va domni și va avea mare autoritate în Împărăția veșnică. Gândește-te la puterea măreață a lui Dumnezeu care face acest lucru posibil: un om care a cerșit toată viața, disprețuit de cei cu putere pe pământ, un om pe care vecinii îl considerau blestemat de Dumnezeu. Un astfel de om, înălțat și așezat pe un tron veșnic, într-un loc de mare cinste. Aceasta ar fi o adevărată manifestare a măreției puterii și harului lui Dumnezeu. Cine ar fi putut visa un astfel de viitor pentru el, văzându-l cerșind pe străzile Ierusalimului? Astfel, puterea Domnului se manifestă cel mai clar atunci când îi înalță pe cei slabi. Și ce înălțare va fi!

Desigur, același lucru era valabil și pentru Ștefan. Un om care slujea mâncare văduvelor și a sfârșit într-o baltă de sânge nu era considerat un mare om în vremea lui. Dar puterea lui Hristos îl va face un om de mare însemnătate în Împărăția veșnică ce va urma. Atât de prețuit era Ștefan în ochii lui Hristos, încât Domnul S-a ridicat de la dreapta Tatălui pentru a-l primi.

Sunt convins că același lucru se poate spune despre Elisabeth. Cine și-ar fi putut imagina, în timpul vieții ei, că va deveni o mare regină în împărăția veșnică a lui Hristos? Nici măcar nu putea merge pe propriile picioare. La fel ca în cazul orbului din naștere, doar puterea lui Hristos putea să o ridice și să îi schimbe destinul într-un mod atât de extraordinar.

Dintre toate experiențele mele de viață, cea mai relevantă comparație provine din perioada în care am fost în armată. Când recipienții Medaliei de Onoare își primesc medalia pentru faptele lor, atât ei, cât și familiile lor sunt invitați speciali ai președintelui la Casa Albă, având privilegiul de a petrece chiar și noaptea acolo. Pe tot parcursul vieții, aceștia primesc o indemnizație suplimentară din partea guvernului. Primesc o medalie unică pe care o poartă la gât, chiar și atunci când sunt îmbrăcați în haine civile. Când călătoresc, beneficiază de un tratament special. Copiii lor pot frecventa orice academie militară, cum ar fi West Point, fără să treacă prin procesul riguros de admitere pe care trebuie să-l urmeze ceilalți. Sunt invitați să fie oaspeți de onoare la numeroase parade și cine. În toate situațiile, li se rezervă locul de onoare. De asemenea, primesc un nume nou. Vor fi mereu numiți „Recipienți ai Medaliei de Onoare.”

Hristos va avea propriii Săi recipienți ai Medaliei de Onoare în Împărăția Sa. Pentru ei vor fi pregătite locuri de cinste.

Nu știm cu exactitate cum va fi acea zi. Niciunul dintre noi nu știe cu siguranță. Dar, din ceea ce ne învață Noul Testament, îmi imaginez că va fi așa: Când Domnul se va întoarce și va începe sărbătoarea, fiecare credincios va participa la aceste momente pline

de bucurie. Gradul de autoritate pe care fiecare credincios îl va avea în domnia lui Hristos va determina cât de aproape va sta de Împărat.

Nu mă amăgesc să cred că Elisabeth va sta la stânga sau la dreapta Lui. Istoria bisericii lui Hristos este vastă, iar mulți bărbați și femei au slujit cu credincioșie, îndurând suferințe și persecuții pentru El. Domnul va hotărî cât de mare va fi fiecare credincios în Împărăția Sa. Oricare ar fi locul pe care Elisabeth îl va ocupa în acea zi, sunt sigur că va fi mai aproape de Domnul decât mine. Vor fi și alți credincioși în jurul meu. La un moment dat, cineva se va uita la Elisabeth și va adresa aceeași întrebare pe care omul din povestea lui Lewis i-a pus-o călăuzei sale.

„Cine este *acea* doamnă?” se va întreba cineva despre femeia care stă atât de aproape de Domnul. Va ocupa unul dintre mesele de onoare din Împărăție, rezervate recipienților Medaliei de Onoare a Împăratului. Nu va mai exista nici urmă din ravagiile pe care paralizia cerebrală i le-a provocat în viața anterioară. Asemenea femeii din povestea lui Lewis, cineva va remarca „frumusețea irezistibilă a chipului ei”. După locul pe care îl ocupă, îmbrăcămintea și orice alt detaliu, va fi evident că aparține regalității. Este una dintre cei mari.

M-am întrebat deseori în ce măsură ne vom cunoaște unii pe alții la începutul Împărăției. Mulți mi-au adresat aceeași întrebare. Nu sunt sigur. Cu siguranță îi vom recunoaște pe credincioșii pe care i-am cunoscut pe pământ, iar pe ceilalți îi vom cunoaște pe măsură ce îi vom întâlni în Împărăție. De exemplu, îi vom recunoaște pe cei despre care am citit în Biblie. Totuși, acest lucru va necesita timp. Nu îi vom cunoaște pe toți imediat ce începe Împărăția. Însă vom avea tot timpul necesar pentru asta!

Cineva din jurul meu va ști cine este ea. Poate au cunoscut-o în viața ei pământească sau poate au întâlnit-o înainte de a se înfățișa la Scaunul de Judecată. În orice caz, vor spune că o cheamă Elisabeth. Elisabeth va fi considerat un nume potrivit pentru o

femeie atât de măreață. Așa se numea mama lui Ioan Botezătorul, cel mai mare proroc înainte de venirea lui Hristos. Luca ne spune că ea a fost aleasă pentru această onoare pentru că umbla în neprihănire înaintea Domnului (Luca 1:5-6). Îmi imaginez pe cineva la masă spunând că Elisabeth este un nume frumos. Poate cineva va observa că, în versiunea King James a Bibliei, numele ei se scrie cu „s”.

Presupun că, la fel ca toți cei care vor sta aproape de Domnul, oamenii se vor întreba care este numele pe care Domnul i l-a dat. Ce nume special i-a dat Domnul lui Elisabeth? Fie că se va discuta despre asta sau nu, niciunul dintre noi nu va cunoaște acel nume.

Aștept cu anticipație acea zi. Indiferent de cum vor decurge toate detaliile, știu deja ce voi spune. Voi spune că, la fel ca ceilalți, nu știu cum o va numi Domnul pentru toată veșnicia. Oricum ar fi, vom ști cu toții că va fi un nume potrivit, la fel ca în cazul lui Petru și al fiilor tunetului.

Așadar, le voi spune tuturor să o numească Elisabeth. Însă eu o voi numi în continuare Libby.

Elisabeth, cu un an înainte de a merge acasă.
Poartă colierul ei prețios cu versetul din Romani 8:18.

CAPITOLUL DOUĂZECI

Omagiu din partea unei surori

Când mă gândesc la viața lui Elisabeth și la modul în care L-am văzut pe Hristos în ea, îmi dau seama că ea Îl arăta pe Hristos în multe feluri, ușor de trecut cu vederea. Sora ei, Kathryn, mi-a amintit de unul dintre aceste moduri. Pentru a înțelege pe deplin, este necesar un scurt context.

Atunci când Elisabeth folosea un scaun cu roțile electric, lipsa de control asupra mâinilor o făcea să lovească accidental oamenii din jur. Scaunul se mișca înainte sau înapoi neașteptat, surprinzându-i pe cei din preajmă. Uneori, trecea peste piciorul unui membru al familiei. Alteori, părțile scaunului care îi susțineau picioarele ne loveau în tibii. Scaunul era destul de greu, iar aceste lovituri provocau o durere intensă. Adesea, Elisabeth avea o tavă pe scaunul ei, care putea lovi pe cineva în partea superioară a corpului, mai ales dacă acea persoană era aplecată. Același lucru se întâmpla chiar și atunci când o împingeam în scaunul manual. Persoana care o împingea putea să nu observe pe ceilalți și să-i lovească accidental. Dacă petreceai mult timp în preajma lui Elisabeth, cu siguranță aveai semne pe corp care arătau prezența ei.

Totuși, Elisabeth avea mai multe semne decât oricare dintre noi. Multe locuri nu erau adaptate pentru scaune cu roțile mari, iar când încerca să facă un viraj, de multe ori își lovea unul dintre picioare de perete. Același lucru se întâmpla și atunci când o împingeam în scaunul cu roțile manual.

Mai existau și alte accidente. Când folosea un scaun cu roțile manual, în unele vehicule nu era asigurată așa de bine cum ne-am fi dorit. Deși scaunul era fixat, centurile de la piept nu erau suficient

de strânse și se puteau lăsa la un viraj brusc sau la o frână neașteptată. Din cauza lipsei de forță în trunchi, uneori aluneca din scaun și cădea pe podeaua vehiculului. Cei de lângă ea încercau să-i atenueze căderea cu brațele, dar tot rămânea cu urme după astfel de căzături.

Una dintre cele mai remarcabile trăsături ale lui Elisabeth era atitudinea ei pozitivă în fața acestor situații. De fiecare dată când ajungea pe podeaua vreunui vehicul, începea să râdă. Este evident că dezvoltase o mare toleranță la durere.

După moartea lui Elisabeth, Kathryn și-a exprimat gândurile despre aceste experiențe trăite alături de sora ei mai mare. Chiar și în aceste întâmplări de zi cu zi, cuvintele lui Kathryn ne oferă o altă perspectivă asupra modului în care L-am văzut pe Hristos în Elisabeth.

Vânătați

Vânătaile sunt stema familiei mele.

O insignă tăcută pe care o purtam toți pe piept, picioare,
brațe,
și gâturi.

Între roți
și tăvițe
și culoarele înguste,
nimeni nu le putea vedea, decât noi.

Vânătaile erau inevitabile.

Când aveam zece ani,
într-una din milioanele de mutări,
într-o cameră de hotel înghesuită,

am pus tava ei pe scaunul ei, așa cum făcusem
de un milion de ori înainte...

Dar maneta de control a fost lovită
și m-a izbit de perete.

Tibiile mele, în acea toamnă,
arătau ca ale ei, pentru prima dată.

Dacă ar exista o evidență
a tuturor dăților în care și-a lovit degetele de la picioare,
am putea să le aliniem una după alta
și să înconjurăm lumea.

Odată, pe drumul spre casă,
la un viraj strâns,
a căzut din scaunul ei.

Răsucită, prinsă,
și cu fața în praf,
a râs tot drumul spre casă.
Picioarul ei a fost vânăt săptămâni la rând.

Acestea...
sunt amintirile mele,

în care mă împiedic,
care mă lasă cu vânătăi și răni.
Amintirile pline de tandrețe ale impactului ei,

dovada unei coliziuni colosale,
a legăturii pe care am simțit-o odată.

În ziua morții ei,
pe coapsa mea stângă,
când eu și tatăl meu
am urcat-o în dubă,
mi-am făcut ultima vânătaie din cauza acelui scaun...
și ea, la fel.

Când am început să scriu aceste cuvinte,
erau despre ea.

Dar, așa cum a făcut mereu viața ei...
moartea ei, de asemenea, a arătat spre El.

Fiindcă vânățiile sunt stema familiei mele...
El le-a purtat pe mâinile Lui,
pe brațe,
și pe piept.

Și deși nu pot vedea...
știu că ea stă acum lângă picioarele străpunse de cuie.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI UNU

Concluzie

Prin încercările sale fizice, Pavel a învățat că harul lui Dumnezeu îi era suficient. Am avut și eu ocazia să experimentez acest adevăr atunci când părea că Amy, sora geamănă a lui Elisabeth, era pe cale să moară. Totuși, cei treizeci și cinci de ani din viața lui Elisabeth au reprezentat cea mai puternică mărturie pe care am văzut-o personal despre suficiența harului lui Dumnezeu.

Prin Amy, am descoperit măreția harului lui Dumnezeu atunci când, în cele mai întunecate momente ale vieților noastre, ne-am odihnit în promisiunea vieții veșnice. Însă, prin viața lui Elisabeth, am înțeles că harul lui Dumnezeu ne poate duce mult mai departe decât am fi crezut vreodată.

Dumnezeu ne oferă harul Său în mijlocul tuturor încercărilor noastre. Este un har care îi permite celui ce suferă să găsească bucurie în mijlocul necazurilor, odihnindu-se în promisiunea lui Dumnezeu că El folosește acele dificultăți pentru a-l face mai asemănător cu Hristos. Ce privilegiu mai mare poate avea cineva decât să-L experimenteze pe Hristos trăind prin el? Așa cum Isus a suferit pe pământ, El poate trăi prin suferințele fiecăruia dintre noi, la fel cum a trăit prin Elisabeth, o femeie cu paralizie cerebrală. El poate trăi atât în noi, cât și prin noi.

Pe măsură ce credinciosul devine mai asemănător cu Hristos, va fi considerat mare în Împărăția Sa. Un credincios fidel poate avea

încredere că, în timp ce Hristos îl transformă prin suferințele sale, El îl pregătește pentru un rol glorios pentru toată veșnicia. Elisabeth avea acest tip de credință.

G. H. Lang, un scriitor creștin din secolul XX, a vorbit despre suferința extremă pe care o trăiesc mulți creștini. El a spus că, prin aceste suferințe, Dumnezeu "le oferă acestor viitori conducători o pregătire riguroasă, esențială pentru responsabilități de mare însemnătate și poziții de mare onoare."³

Nu este de mirare că Romani 8:18 era versetul biblic preferat al lui Elisabeth. Mama ei a comandat un colier special cu aceste cuvinte gravate pe el, iar ea nu și-a dat niciodată jos acel colier. După ce vorbește despre cum credincioșii fideli care suferă împreună cu Hristos vor domni împreună cu El, Pavel scrie:

Eu socotesc că suferințele din vremea de acum nu sunt vrednice *să fie puse alături* cu slava viitoare, care are să fie descoperită față de noi (accent adăugat).

Vine o Împărăție plină de slavă, condusă de Împăratul slavei. Dar El va împărtăși acea slavă cu credincioșii, în măsura în care aceștia rămân credincioși în suferința împreună cu El. Elisabeth a acceptat cu smerenie starea ei fizică, crezând în promisiunile Mântuitorului ei. A avut încredere în bunătatea Lui, chiar dacă El a îngăduit ca ea să trăiască în trupul pe care îl avea. L-a slujit în tot ce

³ G. H. Lang, *The Epistle to the Hebrews: A Practical Treatise for Plain and Serious Readers* [*Epistola către Evrei: Un tratat practic pentru cititori simpli și dedicați.*] (Londra, EN: The Paternoster Press, 1951), 52-53.

a putut, știind că El îi va răsplăti pentru aceasta. El i-a promis că răsplata ei — slava pe care El i-o va da — va depăși cu mult toate suferințele pe care le-a îndurat în această viață. Oricât de mari ar fi fost necazurile ei și oricât de greu ar părea de crezut, Pavel subliniază că este imposibil să compari acele necazuri cu răsplățile pe care Hristos i le va da!

Acesta este harul minunat al Domnului.

Aceasta este esența cărții și motivul pentru care a fost scrisă. Elisabeth a lăsat o mărturie vie despre cum harul și puterea lui Hristos pot transforma viața unei persoane.

Pentru cel necredincios, acest har oferă viața veșnică ca dar gratuit, doar prin credință în promisiunea făcută de Isus. Toți cei care cred în El pentru viața veșnică o vor primi și vor trăi cu El pentru totdeauna.

Pentru cel care a crezut deja, harul Său se extinde și mai mult. El ne oferă puterea vieții Sale înviate, trăind prin noi. Dacă ne încredem în această putere, El ne va transforma în chip minunat, făcându-ne tot mai asemănători cu Hristos. Credinciosul trebuie să ceară Domnului să-l schimbe în acest fel, prin Duhul Sfânt care locuiește în el. Elisabeth se ruga adesea noaptea, cerând acest lucru. Este evident că Domnul i-a ascultat rugăciunea.

Toți vom trece prin necazuri în această viață. Ele pot apărea sub multe forme diferite, iar lista poate părea nesfârșită. Cei mai mulți dintre noi nu vor trebui să îndure persecuțiile prin care au trecut Pavel sau Ștefan, sau suferințele cauzate de paralizia cerebrală. Dar cu toții vom avea parte de alte încercări. Acestea pot include alte boli, pierderea celor dragi, lipsuri materiale, soți care părăsesc familia sau pierderea unor prieteni din cauza credinței noastre creștine.

Aceste încercări, indiferent de forma lor, fac parte din procesul esențial prin care Hristos își transformă copiii. Ele ne învață să ne încredem în El și în harul Său. Când El îl întărește pe cel credincios

care suferă astfel, acel credincios experimentează o apropiere de Domnul prin ajutorul pe care El i-l dă. Cel ce suferă are și privilegiul de a ști că merge pe urmele Omului durerii. În cele din urmă, credinciosul care rămâne statornic în încercări va vedea cum caracterul Împăratului se formează în el. Acest credincios va trăi miracolul Domnului înviat lucrând în el. Iar o astfel de viață va duce la auzirea cuvintelor Împăratului: „Bine, rob bun și credincios!” când El va reveni.

Cât de reconfortant este să știm că această putere și aceste binecuvântări nu sunt oferite doar celor bogați și influenți. De fapt, adesea cei slabi și săraci, *Sarah Smith*-urile acestei lumi, sunt cei care le experimentează cel mai des. Sunt convinși că, în Împărăția lui Hristos, majoritatea „Medaliilor de Onoare” vor fi acordate acestui grup. Elisabeth mi-a demonstrat acest lucru. Poate că, din același motiv, ea va fi o motivație pentru unii dintre cei care vor citi această carte.

Așa este Mântuitorul nostru, Isus. El dă viața veșnică ca un dar gratuit. Ne oferă bucuria de a trăi prin El — aproape de El — chiar și în această viață. El dă răsplăți glorioase veșnice pentru credincioșie. În El, chiar și cele mai grele încercări din această viață lucrează spre binele copiilor Săi. Darurile care izvorăsc de la El sfidează orice închipuire. În această carte, am încercat să descriu ce înseamnă aceste lucruri pentru cineva ca Elisabeth. A fost o încercare modestă. Știu că realitatea va fi mult mai măreață decât îmi pot imagina.

Isus este un dătător generos! Fiind Dumnezeu infinit și Rege veșnic, ar fi imposibil să fie altfel. Vestea minunată este că răsplățile pe care El le oferă sunt disponibile pentru toți copiii Săi. Ele nu sunt doar pentru cei sănătoși, puternici, înțelepți sau pentru cei pe care îi considerăm importanți în această lume. De fapt, adesea este chiar invers.

Ai observat că, de multe ori în Biblie, cei care atrag atenția Domnului și primesc lauda Lui sunt tocmai aceia pe care lumea îi consideră neînsemnați? Am văzut deja acest lucru în cazul unui orb din naștere, care a fost nevoit să cerșească pentru a supraviețui. La fel a fost și cu o femeie săracă, care suferea de scurgerea de sânge și era disprețuită de cei din jurul ei. Ștefan este un alt exemplu. Chiar și ucenicii Domnului, care au devenit prietenii Lui cei mai apropiați, erau disprețuiți de cei bogați și puternici ai vremii. Toți acești oameni au suferit mult din pricina asocierii lor cu El.

Dar mai sunt și alții. Cei care studiază Evanghelia după Marcu observă că una dintre figurile centrale este un om numit Bartimeu (Marcu 10:46-52). Dintre toți cei pe care Isus îi vindecă în această Evanghelie, Bartimeu este singurul numit. La fel ca orbul din naștere, Bartimeu este sărac și marginalizat, fiind un om a cărui viață este plină de încercări.

Totuși, aceste încercări au contribuit să-l facă un om care se încrede în mila lui Dumnezeu. Când aude că Isus este aproape, strigă în mod repetat cerând mila Lui. Știe că Hristos îl poate vindeca.

Alții din Evanghelia după Marcu au crezut că Isus este Hristosul, iar Bartimeu a crezut și el. Totuși, el este unic printre acești credincioși. Este singurul din Evanghelia după Marcu care Îl numește pe Isus „Fiul lui David”. Acesta era un titlu de mare demnitate și putere. David a fost cel mai mare rege din Vechiul Testament, iar Mesia trebuia să fie un descendent al lui David. Bartimeu recunoaște măreția lui Isus din Nazaret într-un mod unic, pe care nimeni altcineva nu îl face în această Evanghelie. Mărturisirea lui este plină de însemnătate. În timp ce Isus se îndrepta spre Ierusalim ca să moară pe cruce, acest orb strigă că El este puternicul Fiu al lui David.

Când Bartimeu strigă după Domnul, mulțimea îi spune să tacă, crezând că Isus nu ar fi interesat să fie deranjat de cineva considerat atât de neînsemnat.

Totuși, acest orb nu scapă atenției Domnului, chiar dacă era înconjurat de o mulțime mare care dorea să fie aproape de El și să-I capteze atenția. Domnul îl vede și îl cheamă să vină la El. Bartimeu sare de bucurie când vine în prezența Lui. După ce Domnul îl vindecă, Bartimeu Îl urmează spre Ierusalim.

Aceasta este o metaforă literară, o ilustrare. Bartimeu recunoaște măreția lui Isus și este pregătit să urmeze drumul alături de El, chiar dacă acest drum va presupune multă suferință. Marcu dorește ca cititorii săi să-l privească și să vadă în el un model de urmat.

Același lucru se poate spune despre o altă persoană „neînsemnată” din Evanghelia după Marcu. Într-o zi, Isus se afla în templu, unde mii de oameni se perindau. Dar doar o persoană din acea mulțime Îi atrage atenția: o văduvă săracă și singuratică (Marcu 12:41-44). Nimeni altcineva nu o observă, nici măcar ucenicii. Însă Isus spune că, dintre toți cei care erau în templu în acea zi, această femeie, cu necazurile ei constante, este mai plăcută înaintea lui Dumnezeu decât oricine altcineva din mulțime. Acest lucru se aplică chiar și celor bogați, care au dat sume mari de bani.

Smerenia ei este cu adevărat uimitoare și, asemenea lui Bartimeu, suferințele ei au jucat un rol esențial în formarea caracterul ei. Când și-a oferit mica ofrandă, părea complet neînsemnată, trecând neobservată de toți. Fără îndoială, și ea s-a simțit la fel. Ne-o putem imagina încercând să se ascundă în mulțime, aproape rușinată că cele două mici monede erau tot ce avea să-I ofere Domnului. Dar L-a slujit cu ceea ce avea. Fiind o roabă smerită, ea rămâne un exemplu puternic pentru toți cei care o observă.

De fiecare dată când citesc despre văduva din templu, mă gândesc imediat la Elisabeth și la modul în care își oferea cu modestie cecul de invaliditate. Nu voia ca nimeni să știe, doar să-l ofere altcuiva, pentru că așa credea că dorește Domnul.

Există credincioși pe care lumea nu îi observă. Adesea, chiar și în biserică, aceștia rămân neobservați, oameni precum Elisabeth. Este adevărat că Hristos iubește întreaga lume (Ioan 3:16). El oferă viață veșnică fiecărui credincios ca dar gratuit, doar prin credință. Nu respinge pe nimeni (Ioan 6:37).

Totuși, sunt oameni asupra cărora Domnul își îndreaptă o atenție deosebită (Ioan 14:21, 23). Îi vede în mijlocul mulțimii, chiar și atunci când ceilalți nu le observă prezența. De cele mai multe ori, asemenea Domnului, acești oameni sunt familiarizați cu încercările. Ei măresc harul și puterea Lui, pentru că El se îngrijește să-i înalțe în Împărăția Sa.

Minunata veste este că fiecare credincios care citește aceste rânduri poate deveni asemenea lor.

Nu este de mirare că și alții au observat că aceste lucruri sunt adevărate. Unii chiar au pus asemenea adevăruri în cântece. Annie Flint a fost una dintre acești credincioși. După ce a rămas orfană la o vârstă foarte fragedă și a suferit dureri intense de-a lungul celei mai mari părți a vieții sale din cauza diferitelor afecțiuni fizice, a scris un imn despre harul și bunătatea lui Hristos, pe care le-a experimentat în mijlocul dificultăților sale:

El dă mai mult har când poverile devin mai grele,
El trimite mai multă putere când sarcinile cresc;
La suferința adăugată, El adaugă mila Sa,
La încercările înmulțite, El adaugă pacea Sa înmulțită.

Iubirea Lui nu are limite, harul Lui nu are măsură,
Puterea Lui nu are hotare cunoscute de oameni;
Căci din bogățiile Sale nesfârșite în Isus,

El dă, și dă, și iar dă.⁴

Refrenul preferat al lui Elisabeth provenea dintr-o cântare despre încercări. Totuși, accentul nu era pus pe greutățile ei, ci pe Cel care îi făcuse atâtea promisiuni minunate. Datorită Lui, știa că suferințele ei erau trecătoare și că, într-o zi, toate vor fi uitate. De fapt, aceste suferințe puteau fi folosite în viața ei pentru a aduce mari răsplăți atunci când această lume va trece. Mi-aș fi dorit ca fiecare cititor să fi auzit cât de tare cânta acele versuri ori de câte ori avea ocazia. Încă o mai aud cântând versurile:

⁴ “He Giveth More Grace” [El dă mai mult har], de Annie Flint.

Întoarce-ți ochii spre Isus,
Privește-L în splendoarea Sa minunată,
Iar lucrurile pământești se vor estompa straniu
În lumina slavei și harului Său.⁵

⁵ “Turn Your Eyes Upon Jesus” [Întoarce-ți ochii către Isus] de Helen H. Lemmel.

Elisabeth

Har Gratuit este un blog în limba română care publică două articole săptămânal, traduse de pe blogul *Grace in Focus*. Aceste articole scurte acoperă o varietate de subiecte biblice și sunt disponibile gratuit online pe site-ul faithalone.org.

Le puteți accesa prin acest link:

<https://faithalone.org/har-gratuit>

În *Elisabeth: Recipienta Medaliei de Onoare a lui Hristos*, Ken Yates, tatăl lui Elisabeth și fost capelan militar, împărtășește impactul profund pe care viața și moartea fiicei sale l-au avut asupra lui. El vorbește despre cum harul și puterea lui Hristos ne pot schimba complet perspectiva asupra vieții. Lecțiile învățate de la Elisabeth sunt valoroase pentru orice credincios, mai ales pentru cei care trec prin momente dificile. Ken este, de asemenea, editorul revistei Societății Evanghelice a Harului.

